بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب ځانګړني
****

د کتاب نوم :: د ميني جال

ليکوال ::ايمل اميدي

چاپکال ::١٣٨٨لمريز کال

ګرځنده تيلفون ::٠٧٠٠٣٥٥١٥٦_٠٧٩٦٤٨٤١١٥

ايميل ادرس :: Aimal.omede@gmail.com

:Aimal_O@yahoo.com

کمپوزر ::محمد اسماعيل ځپه

انترنيت خپروونکی : اجمل اکبري

حقوق يې له ليکوال سره دي !!

خپل ځوانيمرګ ورور
شهيدسهراب ته چي
دده له برکته زه نن
دې ځای ته رسيدلی يم.

ناول:

د مینې جال

١٣٨٨

د محمود مرهون په زيار او اهتمام
له وچي دښتي غوړيدلی ګل

زه له ډيره وخته راهيسي د بيلابيلو ژبو د ډيرو تکړه ليکوالو ناولونه ګورم کله ناکله خو پر يو نيم ډير خوندور ناول ور پېښږ سم چي له الفه تر يا پوري ټوله په لنډ وخت کي و لولم.
مګر ډير داسي ناولونه وي چي د يو څو پاڼو په لوستو يې پای او پيل ټول راته څرګند سي او نوره اړتيا پيدا نه سي چي زه هغه په بشپړه توګه و لولم.
ما په ۱۳۷۵ (کال کي د پښتو يو پخوانی ناول)کليمه داري روفي (د خپل مينځوي ورور احمد محرابي په کتابخانه کي لوستی وو ما فکر کوی چي دابه په پښتو کي کښل سوی لومړی ناول وي مګر د هغه وروسته ما د پښتو زيات نورو ناولونه وليدل ، ومي لوستل،و مي ليکل او ومي ژباړل مګر د هغه وخت ناولونو او اوسني ناولونه ډير توپير سره لري،له هغه وروسته ما يو په بل پسي، څړه ، سپين، ماجبينه، د ګوګا منډه ليوان او نور و لوستل.
بيا مي له دغه کتابونو څخه وروسته د عبيد الله محک)زمرده (نامی ناول هم وکتی هغه هم چندان بد خوند را نه کی ،داسي مي نو يو په بل پسي تر سونو ډير پښتو ناولونه وکتل مګر په هغه پيمانه مي نه دي کتلي په کومه پيمانه چي مي بهرني ناولونه په بهرنيو ژبو کي کتلي وه او يا مي په پښتو کي د هغوی ژباړي کتلي دي.
ښايي تاسو ته د حيرانتيا خبره وي چي ما ولي تاسو ته دونه اوږده را و منښلول له دې اوږدې را منښلوني څخه مي هدف دا وو چي ما په هغو ټولو ناولونو کي دونه خوند نه دی ليدلی څونه چي ما يوازي د مصطفی سالک په)پاته شه باران دی (کي ليدلی وو.
تاسو به وايا ست چي دا بيا ولي،دا بيا ځکه چي سالک په خپل کتاب)پاته شه باران دی (کي په دونه ماهرانه توګه خپل قلم چلولی چي خپل د الفاظو جادوګري يې ټوله پکښي کړې ده او د هغه پيښو انځورګري چي په دې کتاب کي کيږي هغه يې په دونه ماهرانه توګه کړې ده چي سړی فکر کوي چي دی خپله په دې پيښو کي دخيل دی نو له دې ځايه تاسو ته ښايي دا جوته سوې وي چي په ادبياتو کي تر ټولو مهم څه په سمه توګه انځورګري ده ،اوس راځم دې کتاب)د ميني جال (ته کوم چي دا اوس ستاسو په لاس کي دی.
دا کتاب يوه خورا په زړه پوري کيسه را نغاړي چي په اوسني وخت کي چي د ديموکراسي تر بې ډوله شعار لاندي هلکان او نجوني د ميني په نوم د هوس لپاره په يو بل پسي منډې وهي دا يو په زړه پوري کيسه ده.

په دې کیسه کې د بې ځایه میني چي د هوس په موخه کیږي اصلي رنګ ښکاره سوی دی.واقعات په ښه توګه پکښي انځور سوي دي،دا کتاب داسي پیښي را نغاړلي دي چي د ډیرو یې زه خپله هم په عادي ژوند کي شاهد پاته سوی یم. دا کتاب په خورا خوږه او روانه پښتو لیکل سوی دی.

د دې کتاب لیکوال یو ډیر تکړه ځوان دی، دا ځوان داسي یو ګل دی چي د یوې وچي دښتي یعني زابل څخه را غوړیدلی دی. دلته مي د یوې وچي دښتي څخه هدف دا دی چي په دې سیمه کي دا اوس اوس یوازي درې ښوونځی ستته مګر د دې درنې خاوري بچیان د خپل درنو نیکونو ،بابا هوتک ،شیخ متي بابا او دروند میرویس خان او خپلي پښتنې ابې نازو انا پر قدمو قدمونه ږدي او نړۍ ته د ستر میرویس خان نیکه دا خبره زباتي چي پوهه یوازي د ناز او نعمت په خاوندانو کي نه ده زموږ په غرو او رغو کي هم پوهان او عالمان ستته.

د ښاغلي امیدي قلم هم د د په څیر ځوان دی مګر ذهن یې تر ده څو کلونه مشر دی،هیله کیږي چي هغه به په لنډ راتلونکي کي تر دې لا ښایسته پنځوني و کړي.

هغه په داسي وخت کي یو ډیر ښایسته او په زړه پوري ناول لیکلی دی چي ځوانان مو ټوله یوازي د بې خونده او بې ډوله شعرنو په ګرم بازار کي ورک دي ډیر د خوښي ځای په دې کي دی چي زموږ دا نوي غوړیدلي ګل خپل ادبي ژوند له نثره پیل کړی دی او ما په پیل کي د نورو ناولونو یادونه ځکه وکړه چي دا د پښتو ادب د ناول لیکني د بهیر د مشهورو کتابونو څخه وه.

زه د دې کتاب چاپونه او لیکنه یوه مثبته او پر ځای زیاتونه بولم ما غوښتل چي پر دې کتاب باندي یوه ښه پوره اوږده سریزه ولیکم او د پښتو ادب ناول له پیله تر دې دمه و څېړم مګر دا اوس چي دا لیکنه کاږم تر پزي مي اوبه رواني دي او د کابل دا ظالم یخ مي د مغزو پرده پرده را خوږه وي او ډیره ټینګه تبه مي هم ده.

زه ځان د ښاغلي امیدي پوره وړی بولم او په دې شرط وعده ورسره کوم چي پر یو بل کتاب به یه یوه اوږده او ښه سریزه لیکم چي دی خپله اخیستې لاره په منځ کي پرېنږدي او له ټولو ځوانانو څخه مي هم دا هیله ده چي د ښاغلي امیدي لاره خپله کړي او نور د شعر پر ځای نثر ته مخه کړي.

د دې خبري څخه مي هدف دا نه دی چي شعر په مطلقه توګه پریږدی بلکي وه یې لیکی مګر هغه وخت چي شعر درسي.

په درنښت

ستاسو او د پښتو مرهون
کابل - افغانستان
۷۸٦

د پسرلي موسم و. هرڅه خوشاله او روښانه ښکارېدل ، شنه باغونه،لوی غرونه ،خړې دښتي ،پراخي کروندې شنې اود سپينو غوټيو څخه ډکي وني ، ښايسته او له خونده ډکي ښکاريدې،هر پلو د مرغيو اوازونه اوريدل کيدل چي تا به ويل کاشکي تل داسي موسم وای.

زه به چي ماپښين له کوره را ووتم تر ماښامه به په شنو دښتو کي ګرځېدم او د کايناتو څه به مي خوندونه اخستل،دخدای)ج(قدرتونو ته به حيران تللی وم. يوه ورځ ماښام ډير ناوخته وو چي کورته راغلم، ګورم چي د کور ومخ ته يو موټر ولاړ دی. ورته ومي کتل چي زموږ ګاونډی شيرګل دی. ما سلام ور واچوی، دوی هم زما سلام عليک کړ، وروسته مي پوښتنه ځني وکړه چي خير خو دئ ؟

شيرګل راته وويل:

مورکۍ مي ناروغه ده اوس يې ډاکټر ته بيايم.

ما ورته وويل:

ولي څه په وسول، ډيره خوبه نه وي په تکليف ؟

شير ګل راته وويل:

مخکي هم يوڅه مريضه وه ، خونن يوه حمله ورباندي راغله،بيسده سوه او سخته تبه يې و سوه.

ما ورته وويل:

ولي دي مخکي دوا نه په کول،هله ژرسه چي ډاکټر ته يې بوزو.

شېرګل راته وويل:

مننه زه يې بيايم تانه په تکليفه وم.

زه ورته ټينګ سوم چي يا زه هم حتماً درسره ځم، د شېرګل مورکۍ مو ،چي ما به ورته شين خالۍ خاله ويل په موټر کي سپره کړه او شفاخانې ته مو بوتله . هلته يو ډاکتر شين خالۍ خاله معاينه کړه دوا يې ورکړه او مونږته يې وويل چي دومره مريضي يې نه ده يوڅه کمزورې سوې ده. انشاالله له دې دوا سره به جوړه سي ،تاسي کولای سی چي کورته يې بيرته بوزی ،موږ هم شين خالۍ خاله له شفاخانې څه بيرته کورته راوسته، په لاره کي شين خالۍ خاله راته وويل:

زويه ته ناحقه راسره په تکليف سوې؟

ما ورته وويل:
چي بيخي نه يم په تکليف سوی،ته خومي خپله خاله يې ولي داسي راته وايې.
شين خالۍ خاله هم دعا راته وکړه چي خدای دي کاميابه لره ، دوی خپل کور ته ولاړل زه هم خپل کورته راغلم کور ته چي راغلم مور مي پوښتنه راڅخه وکړه:
څو مره ډېر وځنډې دې چيري تللی وې ؟
ما ورته وويل:
شين خالۍ خاله مريضه وه له هغې سره روغتون ته تللی وم،ځکه رابانديناوخته سو.
ماته مي مور بيا وويل:
ولي څه په سوي وه؟
ماورته وويل:
دتشويش خبره نه ده ،ډاکتر ورته وويل چي يوازي کمزورې سوې ده ،نوره کمه خبره نه وه، کيدای سي چي سهارته به ښه سي.
مورمي ماته ډوډۍ ساتلې وه ډوډۍ مي و خوړه چای مي هم وڅښلې لمونځ مي وکی وروسته نو بيده سوم سهار وختي راکښېنستم،ترلمانځه وروسته د شير ګل کورته راغلم او شين خالۍ خاله هم راغله ،ماته يې وويل:
چي زويه زه خو جوړه سومه.
ما ورته وويل:
ښه سو چي جوړه سوې ، زه هم ستا پوښتني ته راغلم چي شين خالۍ خاله به ښنګه سوې وي ،جوړه سوې به وي که يا ،چي ته مي جوړه وليدې خوشحاله سوم.
شين خالۍ خاله هم خوشحاله سوه او راته وه يې ويل:
خدای دي د يو ښه کوزدې خاوند کړه چي زما دي پوښتنه وکړه ،ماښام هم راسره په تکليف سوې کور دي ودان. ماته چي شين خالۍ خاله دکوزدی نوم رواخيستی، نو د کوزدې نوم ډېر ښه خوند راکی، او په زړه کي مي وويل:
چي کاشکي د کوزدې خاوند سوی وای، نو د شيرګل سره مي د سهار چای هم وڅښلې او ځني را رخصت سوم.
کورته راغلم له ځانه سره چورت وهم چي اوس خو ځوان سوي يې بايد چي دکوزدې غم وخورې،نو مي له ځان سره دا تصميم ونيوی چي بايد کوزده وکړم.نو د ځوانۍ

زړه دې چې هر څوک راته وایي د پلاني ښه لور ده نو ما به له ځانه سره ویل چې داغه به زه کوم ، اخیر ته مي د نظرجان اکا لور په دې خاطر چې د هغې صفتونه ترنورو ډېرکیدل او دښایست ساري یې نه وو انتخاب کړه ،ما ویل که یې را کوله نوله دې سره به واده کوم . اوس نو په دې چورتوکي غرق یم چې خپل کور خو نه سې ویلای چې د نظر بابا لور به راته کوی ، یا زه هغه نجلۍکوم ځکه شرمېږم اوخپل شرم راته دا جاېز نه ګڼل چې ورته و وایم،حیران وم چې څه به کوم تر څو مي دا فیصله له ځان سره وکړه چې شرم به شاته کوم اول به شین خالۍ خاله ته وایم که یې همکاري راسره وکړه خوبیخي به ښه وي ، خیر په ډیر کم جرت سره د شین خالۍ خاله کورته ورغلم هغې ته مي وویل:

چي خاله زه یوه خبره درته کوم خو چي خپل زوی شېرګل ته به لا هم نه وا یې.

شین خالۍ خاله راته وویل:

چي دا څنګه پټه خبره ده چي شېرګل به لاهم نه په خبروم ؟ما ورته وویل :

چي هو هغه به هم نه خبروې ځکه ډیره مخصوصه خبره ده .

شین خالۍ خاله راته وویل:

صحیح ده راته و وایه چي هره خبره وي زه یې منم اوهیچاته نه وایم.

ما ورته اول دنظرجان اکا کور و ښودی،بیامي د نظرجان اکا لور ور و ښوده،چي هغه مي خوښه کړې ده ،هغه به څنګه د ځان کړم،خپل کور خو چاته نه سم ویلای ،حیران یم چي څه وکړم خو ته به په دغه کار کي مرسته راسره کوې.

شین خالۍ خاله راته وویل:

ښه دا خبره ده ،داسي و وایه چي مین سوی یې؟

ما چي ویل څه به راته وایې دا خو ډیر اسانه کاردی ،اوس ته راته و وایه په مرکه ورسم که څه وکړم ؟

ما ورته وویل:

چي هو ورسه چي دوی څه درته وایي.

شین خالۍ خاله راته وویل:

چي زما خو داسي خوښه ده چي اول یې لور و وینم وروسته به مرکه ورته وکړو ،کیدای سي تاته چا ویلي وي خوښایسته نه وي.

ما ورته وویل:

چي زه نور نه په پوهېږم ،ته پوه سه اوکار دي ،خو دومره درته وایم که دي دا کار سرته ورسوی ډیره غټه شریني به درکړم.

شین خالی خاله راته وویل:

چي ته خو مي لکه زوی داسي يې ستا څه شريني واخلم.

ما ورته وويل:

چي که داسي وي نو بيا بيخي ښه ده.

شين خالی خاله راته وويل:

ته دا خبري پرېږده اصلي خبري به را واخلو زه به نن ماپښين ورسم او تا ته به سبا ټول معلومات درکړم ،دا کارنو اوس ماته پرېږده،زما سره ته ډېر ستړی سوې چي روغتون ته دي بوتلم، زه به هم دغومره ستاپه کارکي ځان ستړی کوم.

نو مي شين خالی خاله ته کار ور وسپاری او ځني را رخصت سوم ،زړه مي ډير دربېدی چي څنگه به سي دا کار به سره ورسيږي که يا ، بس توکل په خدای مي وويل چي خدای خو مهربانه دی گوندي سره ورسېږي، خير دا دی سبا سو ورغلم د شين خالی خاله کورته. شيرگل له کوره را ووتی او راته و يې ويل:

په خير راسې راځه کورته ولي ولاړ يې ؟

ما ورته وويل:

چي ستاموركی مي په كار ده.

شيرگل خپلې مورته ور ږغ کړل او ما ته يې وويل:

زه ځمه يو ځای کار لرم مورکی راځي. شيرگل ته مي رخصت ورکړ شين خالی خاله هم راغله او راته و يې وويل:

چي زويه ښه ځای خو دي انتخاب کړی دی،ډيره ښايسته نجلی وه ته غم مه کوه ډير ژر به ستا سي. دا خبره چي يې را ته وکړه ډير خوشاله سوم ما ورته وويل:

څه دي وکړه حال راکه.

شين خالی خاله راته وويل:

چي زه پرون ماپښين دهغوی کورته ورغلم ،هلته مي يوه ښايسته نجلی وليده او ورته ومي ويل زه له يوه ليري ځايه راغلې يم ډيره ستړې سوې يم، که دي يو گيلاس يخي اوبه را کړې ثواب به دي سي. دغه نجلی کوم چي تا انتخاب کړې وه ماته يې اوبه راوړلې ،ما پوښتنه ځني وکړه چه کور مو نور څوک سته ؟نو دې راته وويل:

چي يانن زه يوائي يم او مور مي يو ځای تللې ده کيدای سي وروسته راسي.

ما ورته وويل:

چي نوري خوندي هم لرې ؟

دې راته وویل:
چې یا په کور کې یوه زه یم، یو مې پلار دی او یوه مې مور ده.
ما ورته وویل:
داغه تاسې درې تنه په کور کې او سپړی نور ځوک نسته؟
دې راته وویل:
چې هو مور په کور کې داغه درې تنه اوسیږو.
ما ورته وویل:
کولای سم له تا یو ځو پوښتني وکړم او ته ځواب راکړې؟
دې راته وویل:
ولي نه سل پوښـــتـــنـي خو وکړه.
ما ورته وویل:
نوم دې څه شي دی؟
دې راته وویل:
زرغونه.
ما چې د شین خالۍ خاله له خولې دا نوم وا وریدې و لړزېدم چې نوم یې لا ښایسته دی دا به څومره ښایسته وي نو ورته غوږ سوم ما ورته وویل:
ښه نور.
شین خالۍ خاله راته ویل ته لکه چې اوس لا په چورته کې ډوب سوې.
ما ورته وویل:
یا ته کیسه کوه تا ته مې غوږ نیولی.
شین خالی خاله وویل:
بیا مې پوښتنه ځني وکړه ښه زرغونې جانې وادہ دې کړی دی که یا ؟
زرغونې وویل:
واده ! تر اوسه مې کوزده لاهم نه ده سوې.
ما ورته وویل:
ولي یې نه کوې ؟
زرغونې وویل:
وبه یې کړم تر اوسه خو مې عمر هم لږدی او بل دا سي زما په خوښه څوک هم نه دی راته پیدا سوی.

ما ورته وویل:

که پیدا سو بیا خو به یې کوې؟

زرغونې وویل:

ولې نه ژوند بې واده څه خوند کوي او چي زما په زړه وي بیا خو یي بیخي بیخي کوم

.

ما ورته وویل:

که داسي وي نو زه راغلې په همدې خاطر یم ته مي ور وښودې او ستاسو کور، چي ډیره ښه کورنۍ ده ښه خلک دي ښه ځای دی اوستاسو سره یې زړه دی چي دوستي وکړي.

زرغونې راته وویل:

خاله دا څنګه کیسې کوې زه خودرڅه شرمیږم هم، خیردا چي ته وایې نو هغه څنګه ځوان دی او کمال لري نې لري؟

ما ورته وویل:

ډیر ښایسته ځوان دی دومره ښایسته چي تر تا ډیر ښایسته، کاریګرهم دی او دښه کمال خاوند هم چي ته وائي هغه خوی پکښې کي دی ،چي ستا هرکمال خوښ وي هغه کمال پکښې دی، نور نوته څه غواړې.

زرغونې وویل:

که داسي وي څنګه به هغه ووینم.

زه ورته حیرانه سوم او پوښتنه مي ځني وکړه چي ورسره لیدلای سې؟

زرغونې وویل:

چي وو ولي نسم ورسره لیدلی ته دومره حیرانه ولي شوې.

ما ورته وویل:

کوربه درته اجازه درکړي چي له هغه سره ووینې.

زرغونې وویل:

ولې نه د یو ساعت لپاره خو اجازه راکوي یو بهانه نه یو بهانه به ورته وکړم اوله هغه سره به ووینم.

ما ورته وویل:

چي دا خو بیخي صحي ده زه له هغه سره خبري کوم چي هغه څه وایي اوس ماته اجازه راکړه زه ځمه سبا انشاالله درته راځمه.

زرغونې وويل:
دومره ډېر وخت تيروې، يو څه خوژر راسه.
ما ورته وويل:
زه کوښښ کوم چې ډيرژر راسمه کنې سبا خوبيخي راځمه.
نو زرغونې رخصت راکړ او راغلمه کورته ستاسو کره درغلم ته نه وې، اوس نو ته په دې کې څه وايې ورسره وينې ، نه وينې څه ورسره کوې.
ما ته چې کله شين خالې خاله دا خبري وکړې لاسونه مې ورمچ کړل او ورته ومې ويل چې ولې نه ورسره وينم چيري به ورسره ووينم، تر څو زوړ ميدان مې په نظر کې راغی، چې په زاړه ميدان کې به سره ووينو ځکه زوړميدان مشهوره ميدان وو اوهرڅا پېژندی هلته هيڅوک هم نه وي ،هلته خوراتللی سي.
شين خالې خاله راته وويل:
هغه ځای زما هم درسره خوښ دی زه به نن ورسم د سبا لپاره به هغه ځاي ور و ښيم چې هلته راسي.
ما ورته وويل:
سبا د سهار نهه بجې ور و ښيه صحي وخت دی ، شين خالې خاله وويل:
بيخي صحي ده زه هم همداسې ورته وايم.لکه چې کارمې درته سم کی زويه.
ما ورته وويل:
ډيره مننه زه دې وګڼلم زما څومره وار ورته خطا وو، تا څومره اسانه کی ستاشريني پرماپورده.
شين خالې خاله راته وويل:
دا خو بـيخي اسانه کار وو ،هسې ته ورته وارخطا وې .له شين خالې خاله څخه رخصت سوم او د سبا د نهو بجو په انتظار وم چې زرغونه جانه به راځي، نوم مې هم زده کی په دغه ورځ ماځيګر وو چې کور ته راغلم،او شين خالې خاله هم زموږ په کور کې ناسته وه.
ستړې مه سې مې ورسره وکړه .اوپه اشارو يې و پوهولم چې هغه کار سرته ورسيدی سبا به هغه ځای ته ورسې.
ډېر خوشاله سوم چې کله به سهارسي،خير شپه سوه او دا شپه راباندي دومره اوږده سوه لکه پوره يو کال ،په هيڅ رقم نه تېرېده چورتونه مې وهل چې داسې به کوې، داسې به کوې ،دابه کوې ، دابه ورته وايې ، دابه نه ورته وايې زر رقمه پلان جوړ کړم

بیرته راځخه خراب سي څه وڅه وکړم خو بیا هم په هیڅ رقم شپه نه تیریږي، شپه نه وه یو کال و چي تیر سو ، سهار نهه بجې به لانه وې زه زاړه میدان ته ولاړمه او د زرغونې انتظار مي کوی یوې خوا او بلې خوا گورم ترڅو په یوه شنه چادري کي مي یوه ښځه تر سترگو سوه چي زما وطرف ته راروانه وه ډیر خوشحاله سوم ما له ځان سره وویل که وه داغه به وي. رښتیا هم هغه خپله زرغونه وه اوراغله زما خواته ،کله چي را ورسېده نوزه داسي رېږدېدم داسي رېږدیدم لکه د ملاریا تبي چي نیولی وم،بیخي مي ځان نسوکنترولولای، تر هغه وخته مي لیدلې هم نه وه مگر ډیر رېږدېدم کله چي ښه را نیږدې سوه او زما له څنگه سره ودریده نو لږ مي ریږدیدل ارام سول ،ما سلام نسوای ور اچولای ،لومړی زرغونې سلام را واچا وه.ما یې سلام علیک کړ او ورته و مي وویل:

په خیر راغلې ؟

زرغونې وویل:

خیر دی په نصیب سه په خیر راغلم.

ما ورته وویل:

کور دي څه بهانه وکړه ؟

زرغونې وویل:

بهانه پرېږده دا دي درته راغلمه راغوښتې دي وم. ما ورته وویل:

ښه سو چي راغلې نو بوغره دي له مخه نه ایسته کوې داغسي په پټ مخ خبري راسره کوې ؟

زرغونې وویل :

څومره بې صبره یې دا دی اوس به یې ایسته کړم چي ته خوشاله سې.

زرغونې چي له مخه بوغره لیري کړه ما یې چي مخ ته وکتل،داسي مخ یې وه لکه تازه چي غوټۍ گل سوې وي ، داسي ښایست الله(ج (ورکړی وو ،چي زه یې د مخ جلوې ته حیران تللی وم چي څومره ښایسته ده او کوم چا چي ماته ده دې په باره کي صفت کړی وو ، له هغه نه هم ډیره ښایسته ده ، زه ده دې دښایست په چورت کي ورک سوم، داسي وم لکه په خوب کي چي یو څوک وینم،یا کوم ښایسته تصویر ته چي گورم ،زه لا د دې ښایست ته حیران وم، چي زرغونې راته وویل:

که داغسي راته گورې نو وخت خوبه زما په لیدلو تېرسي، ښه څنگه یې څه حال دي دئ زما عاشقه ؟

ما ورته وویل:

چي حال مي مخکي له دېنه ښه وو، مگر پس له دينه زما حال نورښه مه غواړه زه دي په درياب کي غرق کړم، او ته وايې څه حال دي دئ دغه مي حال سو ستا په لومړي ليدلو باندي چي ته يې ويني څنگه حال مي دی ته مي ويني ښه دي که بد ؟

زرغونې وويل:

بد حال دي خدای نه درباندي راولي ښه حال دي دئ.

ما ورته وويل:

ښه او بد حال مي اوس ستا په لاس دی ما دي صفت له خلکو اوريدلی وو چي ترتا ښايسته په دا کلي کي نسته ،ترتا ښايسته خو په دې کلي کې نه بلکي په دنيا کي نسته.

زرغونې وويل:

مسخرې مه راسره کوه ته برعکس خبري کوې تر ما بدرنگه په دنيا کي نسته، او ته وايې چي ښايسته يم.

ما ورته وويل:

داسي مه وايه اخير زما په خاطر خو مه وايه،څه درته و وايم د ميني او محبت خبري وې چي نه خلاصيدې ډير وخت مو په خبرو تير کې، اخير ته زرغونې وويل:

زه اوس ځمه ډير ناوخته سو سبا به بيا همدلته سره وينو.

ما ورته وويل: دومره ژر ځې يو څه وخت خو لا پاته سه.

زرغونې وويل:

ډير وخت تير سو هسي تاته نه معلوميږي، پخواني خلک وايي چي اوگره په تلوارنه سړيږي او ته دومره تلوار کوې وايې چي دومره ژرځې. ما ورته وويل:

چي ځې نو په مخه دي ښه سه سبا به پر همدغه وخت دواړه دلته راځو خو چي هيردي نسي.

زرغونې وويل:

هو دا صحي وخت دی نه مي هيريږي بېرېړه مه راځمه.

ما هم ورسره خوښه کړه او سره رخصت سوو، زه چي کورته راغلم، چي هرشي ته گورم زرغونه راته پکي معلوميږي ،په هرشي کي راته د دې خندا ،د دې خبري د دې ښکلا ښکاري، لنډه دا چي زرغونه مي په سترگو سترگو کي وه، دغه ورځ او شپه مي ټوله له دې سره په چورتونو کي تيره کړه، خوب خو مي بيخي کړی نه دی او د سبا راتلو په انتظار ومه چي ژر سهار سي او زرغونه ووينم چي لږ کرار راته حاصل سي، خوسهار سو او

اته بجې سولې له کوره مي حرکت را وکی او زاړه میدان ته راغلم هلته انتظار ومه له ځانه سره مي ویل چې نن به ورته څه وایم څه به نه وایم ،داسي نه وي یوه خبره مي ترخولې و وزي او راڅخه خوابدې سي،بیابه ټول عمر پر اورګرځمه او س خو مو سره لیدلي هم دي ،خیر دغه چورتونه دي وهم یې چې زرغونه راغله،اوزه بیخي په خبرسوی هم نه وم، سلام یې روا چوی او بوغره یې له مخه لیري کړه ،ما یې سلام ته علیک و وایه اودا وارمي په لاس سترې مسې ورسره وکړه،ما چې یې لاس په لاس کي ونیوی دومره خوشاله سوم ما ویل له ډیري خوشالۍ نه مي زړه ونه دریږي ښه پوښتنه مي ورسره وکړه او دې هم راسره ښه خبري وکړې. بیا مو د میني خبري شروع کړې په اخیر کې زرغونې راته وویل:

سبا شپې ته مي زموږ کره میلمه یې او میلمه هم خاص زما یې.

ما ورته وویل:

کور لکه چې څوک نسته چې میلمه کوې مي که څنګه؟ او میلمستیا به زه درته کوم ته یې څنګه راته کوې.

زرغونې وویل:

اول ما درته ویلي دي زما میلمستیا وخوره وروسته زه ستامیلمستیا خورم ،او کور مي هم پلار ستنه هم مي مور.

ما ورته وویل:

دومره ژر راته خواشینې سوې په هغوی مي لکه چې وژنې، او هغوی به بیا تا ته څه وایي چې دا پردی سړی دلته څه کوي بدنامه کوې مي. زرغونې وویل:

داسي مه وایه ما خپله زما مور او پلار ته دا خبره کړې وه چې زه سبا ته یو میلمه لرم ته مي ورښودلی یې او ستا صفت مي هم ډیر ورته کړی دی، زما مور او پلار راسره ومنله.چې ستا خوښه وي زموږ هم درسره خوښه ده.

زه یقیني ډیر وارخطا سوم چې دا څنګه کیسه سوه او ورته ومي ویل:

دا نه درسره منم، بل چې هر څه راته وایې پر دواړو سترګو یې درسره منم ،خو زرغونې جانې دا کار ډیر راته ګران ښکاري.

زرغونې وویل:

وارخطا کېږه مه ،ما خپل مور او پلار ته ویلې دي چې زه له تا سره مینه لرم او دوی هم ما ته د خپلي میني اجازه راکړې ده. او بل زه درسره یم ستا ولي وارخطا دی ،حتماً به را ځې.

ما ورته وویل: چې ته دومره ټینګار کوې نو صحي ده که مرم هم در سره ځمه.

زرغونې وويل:

ولي داسي وايې خدای دې مه وژنه، زه درسره يم هر څه سم دي،دهيچا پروا مه کوه، اوس رخصت راکه سبا شپه لږ وختي راسه زه دي انتظار کومه، اوهلته به ډيري خبري وکړو.

ما هم رخصت ورکې،کله چي زرغونه راځخه تله ،لکه زمازړه چي يې هم ورسره وړی،ترهغو مي ورته کتل ترڅو چي له سترگو مي پناه سوه، او بيازه هم کورته راغلم ؛حيران تللی وم چي څنگه مور او پلار يې دي هغوی هيڅ نه ورته واي او د دې زړه ځومره غټ دی يوه هفته نه کيږي چي سره شناخته سوي يو او بيا مي ميلمه کوي،خير دا ټولي خبري مي پرېښودې او ومي ويل:

که هر څه پېښيږي پيښ دي سي زماد زرغونې د سترگو له خاطره قبول دي، خير دی که وربانديبدنامه هم سم پروا نه کوي ،پرته له دېنه خو نور ژوند هيڅ خوند نه کوي ،دا دی سبا ماښام وختي د زرغونې د کور پرخوا ور روان سوم ، پښې مي رېږدې دې وارخطا هم وم څو کور ته يې ور ورسېدم د کور دروازه مي سوکه ور وټکوله که گورم دروازه د زرغونې پلار راخلاصه کړه او راته و يې ويل: راځه زويه ولي ولاړ يې.

ما سلام ور واچوی او ده زما سلام عليک کی او زه هم سرای ته ورسره ننوتلم دزرغونې پلار راته ويل:

ته د زرغونې جاني ميلمه يې ؟

ما ورته وويل:

چي بلې هو هغه زه يم زما په زړه نو يو الله خبر و چي څومره وارخطا وم او څومره په وارخطايي مي ځواب ورکوی ،خو ولاړلو په يو خونه کي کښېنستو او دزرغونې مور او زرغونه هم راغله ستړې مسې يې راسره وکړه ،زه نو دومره وارخطا وم چي يواځې زرغونه په ما پوهيده،مور او پلار يې نه دي راپوهيدلي ، زرغونې راته وويل:

يخي اوبه درته راوړم .

ما ورته وويل:

هو رايې وړه.

زرغونې اوبه راته راوړي. اوبه مي وڅښلې لږ څه ارامه سوم. دزرغونې پلار پوښتني راځخه کولې. ما يې ځوابونه ورکول.ترڅو د ډوډۍ خوړلو وخت سو؛ ډوډۍ مو وخوړله چای مو هم وڅښلې،ټول شيان چي خلاص سول،نو د خوب کولو وخت سو، دزرغونې پلار راته وويل:

چي زويه مور خوبيد يږو ته به هم بيده سې که چيري يو ائې ببربږي نو زه به درسره پرېوزم ؟

ما ورته وويل:

يا زه يو ائې نه ببربږم هميشه يو ائې بد برم ،تاسو بېغمه بيده سې .نو ټولوته مې اجازه ورکړه او زه هم په ځاى کي بيده سوم ،له ځان سره دا چورت راولويدى چي نه يې پلار وزرغونې ته څه وويل نه يې مور ورته وويل څنګه خلک دي څنګه رواج يې دى، حيران تللى ومه ماويل څنګه ژرسره شناخته سوو ،زه څومره بختوريم چي دزرغونې دکورنۍ په رقم کورنۍ مي ترلاسه کړه، په دغه فکرونو کي ومه چي خوب وړى وم ،يوساعت به نه وو تېرسوى چي د خوني دروازه راخلاصه سوه او يو څوک خوني ته راغلل.

ما ورباندي دږغ کړل څوک يې ؟

زرغونې وويل:

ببربږه مه زه يم ،تاخو ويل چي زه نه ببربږمه.

ما ورته وويل:

ته په دا توره شپه کې څه کوى، ولاړه سه مور او پلار که دي خبر سول قيامت به جوړ کړي ځه ولاړه سه او زما مينه مه بدنامه وه.

زرغونې وويل:

بېغمه اوسه هيڅ نه کيږي هغوى دواړه بيده سول او زه ځني را و وتلمه.

ما ډيري زارى ورته کولې چي ولاړه سه خو زرغونه مي ځاى ته راغله، اوله څنګ سره مي کښېنسته، ټينګ يې په غيږ کي ونيولم زه چي يې په غيږ کې ونيولم وريښتان مي ټول جګ جګ ودرېدل، ما ورته وويل:

څه کوې ؟ خوب وينې که څه ، ځان ته دي پام سته.

زرغونې وويل:

ياخوب نه وينم ،تا وينم يو ائې تا ،ته چي مي له څنګه سره يې ځان ته څه جهان ته مي هم پام نسته. ببربږه مه زما زړه يې ، زه درسره يم ، اوس به تا ما ته دلاسايي راکوله چي نارينه يې او نارينه خو له هيڅ شي څخه نه بيريږي، ته څومره بې زړه يې او بې زړه انسان کله مينه کولاى سي.

ما ته چي زرغونې دا خبري وکړلې لږ ننګ راته ودرېدى ،چي رښتيا هم دا ښځه ده نه بېريږي زه څنګه وببربږم، نو ما هم په غيږ کي ټينګه کړه او ورته و مې ويل:

ستا خبري مي ومنلې، چي بې زړه انسان مينه نسي کولای،له دينه وروسته به زه له هيچا څخه ډار و نه کړم؛ تر ډيره وخته پوري مي په غېږ کي نيولې وه وروسته مي له غېږي ليري کړه او خبري مو شروع کړې ،ماورته وويل:

چي پلاراو موردې څه نوميږي؟

زرغونې راته وويل:

پلارجان مي نظرجان نوميږي،او مورمي مورنوميږي.

ماورته وويل:

ولي دي د مورنوم نه راښې.

زرغونې وويل:

چي دهغې نوم نه درښيم،ځکه دمور نوم يې ترهرنامه ښه خوندراکوي.

ماهم بيا پوښتنه نه ده ځني کړې ، وخت ناوخته سو ،نو ما زرغونې ته اجازه ورکړه چي بالا نو ولاړه سه سهار سو، مور او پلار به دي راکښېنستلي يي. زرغونې راته وويل:

په يوه شرط ځمه که يې راسره منې ځمه کنې تر سهار به درسره يم.

ما ورته وويل:

ستا هر شرط مي قبول دی خو اوس ولاړه سه بيا به سهارراته و وايې.

زرغونې وويل:

سهاريې بيا نسم درته ويلای اوس درته وايم او اوس به يې اورې.

ما هم ورته وويل:

و وايه هرڅه چي راته وايي زماقبول دي.

زرغونې وويل:

شرط دا دی چي سبا به هم راځې بيا مي ميلمه يې.

ما ورته وويل:

پلار به دي پوه سي چي دا ولي هر ورځ راځي له هغوی څخه بد کار دی ،يو ځو عمروروسته به راسمه.

زرغونې وويل:

هغوی ما ته پرېږده ته راسه هغه مسوليت يې زما.

ما هم ورسره ومنله ،چي ته وايې نو بيا راځم ،ما خو له خدايه غوښتل چي راسم نو مي زرغونه په زور له خوني را و ايستله او زه بيده سوم .

سهار ناوخته راکښېنستم لمونځ قضا سوی وو ځکه ډېر بې خوبه ومه وروسته بیا دزرغونې پلار نظرجان اکا راغی ما ته یې وویل:
زویه سهار دي په خیر ،ماښام به دي خوب کړی وي که یا ؟
ما ورته وویل:
چي ډیر ښه خوب مي کړی وو بیخي لمونځ راڅخه قضا سو .
نظرجان اکا وویل:
که دي خوب کړی نو ښه به یي خبري مو ډیري سره وکړې ترڅو زرغونه او مورئې هم راغلې چای مو په ټولو سره یو ځای وڅښلې،تر ډیره وخته پوري هلته وم بیا مي له ټولو څخه اجازه را واخیسته چي زه ځمه خدای په اماني مي له ټولو سره وکړه او له کوره یې راووتلم ،او د راتلونکي شپې په انتظار وم، ورځ تیره سوه او شپه سوه نو زه بیادتیري شپې په څېر د هغوی کورته ورغلم په هغه خونه کي کښېنستم ،په کومه کي چي مي تیره شپه تیره کړې وه ، له نظرجان اکا او کوروالا څه یې ډیر شرمېدمه،بیخي مي ورته کتلای نسوای،بیامي ویل چي خیردی په مینه او جنګ کې هر څه ښېښیږي ،تر هر څه وروسته زه بیا لکه د تیري شپې په څیر یواځې بیده سوم او ټوله راڅخه ولاړل،اوس نو خوب هم نه راتلی ځکه پوهېدمه چي زرغونه خو راځي بیا به ټوله شپه په خبرو تیره وو ،په همدې فکر کي وم چي زرغونې دروازه راخلاصه کړه ، دا وار نو زه هم ډیر دلاوره وم ور ولاړسومه په غیږ کي مي ونیوله؛تر ډیر ساعته مي په غیږه پوري نیولې وه. وروسته مي ورته وویل:
چي خدای مو دي تل سره یوځای لري خدای(ج)مو دي نه سره جلاکوي.
زرغونې هم وویل:
چي خدای (ج) سره یوځای کړي یو او همشه به سره یوځای یو . همداسي ډیري خبري مو ترسهاره پوري وکړې او د سهار وخت را نږدې وو چي زرغونه راڅخه ولاړه .لنډه دا چي پوره یوه میاشت دغسي مینه او محبت زما اود زرغوني سره جاري وو. تر څو ما او زرغونې دواړو همدا تصمیم ونیوی چي نور په میلمستیا یا په بله بهانه څه نه جوړیږي،واده به سره وکړو او د همېشه لپاره به سره یوځای سو ، ما ورته وویل:
سبا شپه زه راځمه ستاد پلار او ستا له مور سره خبري کوم چي هغوی څه وا یي خوښه یې ده که نه؟
زرغوني هم را سره ومنله چي بیخي صحي ده.سهارسو او د زرغونې له کوره را و وتلم په دا سبا شپه بیا ورغلم تر هر څه له مخه مي دا خبره ورسره یاده کړه چي ما خو داسي تصمیم نیولی چي له زرغونې سره واده وکړم او د تل لپاره سره یوځای سو ستا سو

څنګه راسره خوښه ده ؟ زه نور له دې پرته یوه ثانیه هم ژوند نسم کولاي دا مي لکه وینه په رګونو کي بهیږي او زما د ژوندنوره خوشالی د دې په لاس کي ده اوس نو تاسي څه راته وایاست ستاسو خوښه ده چي موږ واده سره وکړو؟ نظرجان اکا چي زما خبري وا وریدې له خولې نه یې یوه سړه ساه و ایستله او راته و یې ویل:

چي زویه ما به د خدای(ج) بل ارمان نه درلودی چي ته مي زوم سوی وای موږ به له تا بل ښه ځوان چیري پیدا کړو ،ښه خوش اخلاقه او مهربانه ځوان یې خو خبره دا ده چي زرغونه خو ماله یو بل چا سره قول کړې ده زویه. او زه په خپل قول ولاړیم ،بې قولي نه کوم زرغونه خو د بل چا امانت ده.زه یې تا ته نسم درکولای.

ما ورته وویل:

چي دا خبره خو ما ته نه زرغونې کړې ده او نه هم تاسو راته ویلې د ، دا بیا څه عجیبه کیسه ده.

نظرجان اکا راته وویل:

چي رښتیا هم داغسي ده ما ستا زړه نه خپه کوی ما دا فکر کوی چي ته به د زرغونې دوست یې نو په همدې دلیل مي نه درته ویل اوس پوه سوم چي ته د زرغونې سره مینه کوې او کیدای سي چي د زرغونې هغه بل نفرکوم چي ما ورسره قول کړی دی ،نه وي خوښ او تاته یې نه دي ویلي ، په دې کي نو زما څه ګناه ده.

ما ورته وویل:

چي د زرغونې هغه نه وي خوښ نو بیا تاسو ولي دهغې ژوند ورتباه کوی،دا خو دزور خبره نه ده دا خو د خوښي کار دی، زه خو اوس پرته له زرغونې څخه ژوند نه غواړمه ،او نه هم دا غواړم چي پرته لمانه زرغونه دبل چاسي ، خیر ته ما ته د هغه نفر ادرس راکړه زه به خبري ورسره وکړم ګوندي زما پر حال یې زړه وسوځي او زرغونه ما ته راپرېږدي او په بدل کي به زه ورته دوه برابر د ولور پیسې ورکړم ،ته اوس ماته دهغه نفرادرس را وښه یه.

نظرجان اکا نه غوښتل چي دهغه ادرس راکړي ،دا پلمه یې راته کول چي زه په خپل قول ولاړیم ،بې قولي نه کوم ماله هغه سره قول کړی دی.

ماډیر مجبوره کی ترڅو د هغه ادرس راکي ، ما ورته وویل چي زه به له هغه سره خبري وکړم ،چي هغه لا څه وایي که یې نه وه خوښه نو زه به له دې کاره تیرسم ، اخیر ته یې ادرس راکی ماهم ادرس څني واخیستی اوله ځان سره مي وساتی،وروسته د ډوډی خوړلو وخت سو ډوډی مو وخوړه،ماخو بیخي د ډوډی څه خوند هم وانه خیستی،بیخي له

ژونده بیزاره سوم چې اوس به څه کوې په هرصورت دډوډۍ وخت هم تیرسو او د خوب کولو وخت سو، نظرجان اکا اجازه راڅخه وغوښته ؛ماهم اجازه ورکړه ،دوی ولاړل بیده سول او زه په خپل ځای کې پرېوتلم ډیر فکر مې خراب وو ، چې دا څنګه کیسه جوړه سوه،که هغه سړي ما ته زرغونه نه راکوله، زه به بیاڅه کوم څه حال به مې وي لیونی به سم،مړ به سم صحرا ته به ولاړسم څه به سم ، بیا مې خپل ځان ته تسلي ورکوله چې خیر دی خدای(ج) خو همیشه د میئنانو مل وي ،بس توکل مې پر خدای تعالی کئ او په دغه وخت کي زرغونه هم راغله راته وویل:

بیده سوی خوبه نه یې ؟

ما ورته وویل:

ستا فکر مې اوس لا هم خوب ته نه پریږدي،تا خو ماته هیڅ هم د هغه بل سړي په باره کي نه دي ویلې،هغه څوک دی او څه کارو بار کوي؟

زرغونې راته وویل:

چې زه له تاپرته له هیچا سره واده نه کوم ،نه مې ستاپرته بل څوک په کاردي،زما خپله هغه سړی نه دی خوښ او پلار مې په زور هغه ته ورکوي، ته بیغمه اوسه زه ستاوم او ستا به یمه.

ماورته وویل:

دا چې تا راته دا ډاډ را کی نو زه به هم بیغمه سم ،ښه کچیري ته زما نسوې بیا څه کوې ؟

زرغونې وویل:

که مې نور څه په وس نه و پوره ځان وژنه کوم.

ما ورته وویل:

درواغ خوبه نه راته وایې ؟

زرغونې وویل:

بیا به هغه ساعت سره ګورو او خبر به سې.

ما ورته وویل:

تاد دې کیسې په باره کي ولي اول نه راته ویل.

زرغونې وویل:

ماته نه خفه کولې، هسې هم زه ستایم هغه خو بیخي په کارهم نه لرم که هر رقم وي او ته زما مینه یې نو ما په دې خاطر تا ته نه ویل ځکه ناحقه خفه کیدل هم صیحح

کارنه وي،ما دا فکرکوی که درته و وایم نو ته به راځخه خفه سې او ستا خفه کیدل راته ډیر گران ښکاریدل.

ما ورته وویل:

ښېغمه اوسه سهار زه ورځم په هر رقم چي وي تا د ځان کوم،ته زما یې زما لپاره وې او زما به سې.

زرغونه خوشاله سوه او سوکه موسکی سوه او و یې ویل:

خدای دي وکړي چي ته زما او زه ستا سم.

ما ورته وویل:

که ته ملگرتیا را سره وکړې بیا مو هیڅوک نسې سره جلا کولای.

زرغونې وویل:

زما سر تر تا قربان دی ،ته چي هرڅه راته وایې زه یې کوم،لنډه دا چي دا شپه مو هم په دغو خبرو باندي تېره کړه . زرغونې ته مي اجازه ورکړه او زه په ځای کې بیده سوم،بیخي خوب نه راتی خوا مي ډیره بده وه ،ناحقه چورتونه را لوېدل،تر څو سهار سو لمر را وختلی او زه په ځای کي ویښ پروت وم،سهار ټوله راغلل چای یې هم تیاري کړي وې ،د سهار چاي مي هم د زرغونې په کور کي وڅښلې ،تر نهو بجو پوري هلته وم او وروسته یې له کوره را و وتلم او د بازار پر خوا روان سوم د هغه سړي ادرس راسره دی پوښتنه پر پوښتنه تر څو چي هغه نفر مي پیدا کړی کوم چي نظرجان اکا ورسره د زرغونې قول کړی وو ،هغه نفر یو دوکاندار وو او یو دوکان یې درلودی دپرچون دوکان یې کوی او په دوکان کي ورسره نور ملگري هم ناست وه، ما ورته سلام وا چوی، دوی هم په ټولو زما سلام علیک کي، وروسته مي ورته وویل:

چي دوکاندار په تاسو کي څوک دی؟

یو جګ ځوان را ولاړ سو راته و یې ویل:

خیرت خوبه وي ؟ زه دوکانداریم څه دي ویل.

ما ورته وویل:

ډیر مهم شی مي په کار دی ،خو په دوکان کي درسره نسته.

احمد راته وویل:

چي دا څنگه مهم شی دی چي په دوکان کي نسته ،چي زماپه دوکان کي نه وي نو له یو بل ځای به یې درته راوړم .

ما ورته وویل:

په دوکانوکي هغه شي نه پیدا کیږي.

هغه راته وویل:

زه پوه نه سوم اصلي موضوع څه ده سر مي را خلاص کړه.

ماو رته وویل:

ته را یو ګوښې ته سه نو به درته وایم.

احمد هم راسره ومنله او له دوکانه راکښته سو انډیوالانو یي وویل کچیري ډیرضروري کار وي نوموږ به له دوکانه ولاړسو.

ماورته وویل:

نه دیو څو دقیقو لپاره مي یوائې د احمد سره کاردی،موږ دواړه له دوکانه راګوښې ته سولو او یو غلی ځای کښېنستو ، لومړی ما ځان ورته معرفي کی، وروسته احمد هم خپل ځان راته معرفي کي او هم یې انډیوالان ،چي انډیوالان ترخپلو وروڼو څخه هم راتیر دي، دغه زما دوکان دی بوره،پلمپټ او نور دغسي شیان پکښې خرڅوم.

ما ورته وویل:

ډیر ښه زه د یو کار لپاره راغلی یم، ستا نه په ډیر عجز یو شی غواړم.خدای دي وکړي چي را یې کړې ډیر زیات ضرورت ورته لرم ،بې له هغه څخه ورځ مي شپه وي شپه مي ورځ، زه لمن هم درته نیسم ، په پښو کي دي لوېږم پښې در مچوم،تر خپل ژوند راته ډیر ارزښت لري.

احمد وویل:

چي دا څه شي دی چي ته دومره ضرورت ورته لرې، راته و وایه چي زما سر دي هم په کاروي تر تا به یې قربان کړم.چي ته پرته له هغه څه هیڅ نسې کولای.

ما هم دستي زرغونه ور وښوله او خپله ټوله کیسه مي ورته وکړه چي ما مینه ورسره کړې ده اوس یې هم ورسره کوم او زرغونه هم له ما سره مینه کوي ،تا به تر اوسه پوري هغه لیدلې هم نه وي،خو د هغې پلار نظرجان اکا له تا سره قول کړې ده ،ما ته یې نه راکوي او پرماباندي ئې پلار او مور هم راضي دي ،صرف خبره تر تا پوري معطله ده ،که ته هم راسره راضي سوې نو زه به ستا د ټول عمر احسان منونکی او نیکي ومنم.

کله چي ما دا کیسه احمد ته وکړه.نو احمد راته وویل:

د خدای ساده ته هم په همدې دام کي ګیر راغلی یې، زه خو پکښې ګیر ومه ، که ته په خبر وې نو تا څه کول.

ما ورته وویل:

ځنګه دا م څنګه کیسه ده زما ستا په خبرو سرخلاص نسو .

احمد راته وویل:

چي زه ټوله کیسه درته کوم ته به غوږ راته نیسې، کله چي مي کیسه درته خلاصه کړه بیا به پوښتنه راځخه کوې، تر هغو چي مي کیسه نه وي خلاصه کړې یوه پوښتنه به لاهم نه کوې.

ماهم ورسره ومنله چي صحي ده .

احمد خپله کیسه داسي وکړه :

دغه مي دوکان دی پخوا مي پلار هم دغه دوکان کوی او د پلاره اوس ماته پاته دی زه یې خپله کوم پلارمي سپین ږیری شوی دی خپله ګزاره مو ښه باندي کیږي او له خپل ژوندځخه ډیر خوشاله یو، د خدای تعالی شکر ګزاره یو څه ښه ده،خو چي له کله راهیسي د زرغونې پلار دوکان ته راغلی دی له هغې ورځي تر اوسه مي بیا خوشاله ورځ نه ده لیدلې، یوه ورځ ماپښین تقریباً ځلور بجې به وې چي د زرغونې پلار مي دوکان ته راغلی او د کور لپاره یې سودا را ځخه یو وړل، جیب ته یې لاس کی چي دسودا پیسې راکړي ،چي ګوري پېسې ئې په جیب کي نستته ،نو راته و یې ویل چي پیسې خو مي کور پاته سوي دي اوس خونسته سبا به یې انشاالله درته راوړم کور مي هیري سولې ما چي دا ده سپیني ږیري ته وکتل نومي ورته وویل پروا نه کوي سبا به یې راته راوړې، بابا هم کور ودانی راته وویل او سودا یې راځخه یوړه ،په دا سبا ورځ بیا راغی لس بجې به وې دوکان ته سلام یې را واچوی. بابا دغه نظرجان اکا درته یادوم په دوعاوو یې شروع وکړه دومره دعاوي یې راته وکړې چي خپلي مور به هم تر اوسه نه وې راته کړي، دا یې راته وویل:

چي پرون هیڅا پورنه راکوی او تا پور راکی ستا کور دي ودان وي ،ما دا خبره کور هم وکړه چي داسي یو ښایسته ځوان راباندي مهربانه سو او پور یې راکی په کورکي هم ټولو دعاوي درته کولې چي خدای دي یې ښاد لري په نه شناخت کي یې درته پور درکړی، دغه دي پیسې دي کوردي سل ځله ودان .

ما هم خپلي پیسې ځني واخستلې خپل انډیوالان هم را سره وه ،نظرجان اکا راته وویل:

نن ماښام ته مي میلمه یې.

ما له ځان سره سوکه وخندل چي پروا نه کوي بابا زه میلمستیا څه کوم پور خو زه هر چا ته ورکوم او هر دوکاندار چي چاته پور ورنکړي کله یې دوکان چلیږي او هر وخت خو له چا سره پیسې نه وي ګاې کریاب ګاې دریاب ،دا خو ډیر عادي کار دی.

خو نظرجان اکا ډیر راته ټینګ سو چي په هر رقم وي راسره ځې به، تر څو زه يې ډير مجبوره کړمه او انډيوالانو هم راته وويل:
ورسره ولاړسه میلمستیاده میلمستیا ښنګه پربږدي ،نو مي د نظرجان اکا سره وعده وکړه چي درسره ځمه ، ته ماځيګر ناوخته راسه ،ماته خوستاسوکورنه دی معلوم نو به سره ملګري سو .
د نظرجان اکا هم همدا خبره راسره خوښه کړه او راڅخه ولاړي، انډيوالانو مي ویل چي دا ربښتیا ده چي سپین ږیری لکه کوچنیان داسي وي چي ښه ورسره وکړې ښه درسره کوي، تا پرون پور ورکړ نن یې ملمستیا درته کړې ده، موږ ته خو پردي پربږده خپلو میلمستیا نه ده کړې، ټولو انډيولانو دا راسره خوښه کړه چي ورسره ولاړسم.
ترڅو چي ماځيګر سو او نظرجان اکا راغلی،په هغه ورځ مي دوکان هم وختي قلف کړ او له نظرجان اکا سره راغلمه د دوی کور ته ، نظرجان اکا کورته ننوتی او زه یو څو دقیقې دباندي ولاړ وم، ترڅو نظرجان اکا بیرته راغی او زه يې کورته بوتلم او په یوه خونه کي کښېنستو اول يې چای راته روړلې چای مي وڅښلې او د ماښام د لمانځه وخت سو د ماښام لمونځ مو وکی، نظرجان اکا پوښتني راڅخه کولې اوما جوابونه ورکول ،ترڅو اخيرته يې د واده پوښتنه راڅخه وکړه چي تا واده کړی دی؟
ما ورته وویل:
تر اوسه مي نه دی کړي، وروسته يې کومه ما چي دا خبره ورته وکړه نو نظرجان اکا سوکه له ځان سره موسکی سو زما يې په موسکي کیدو باندي سر نه سو خلاص چي دی په کوم خاطر باندي موسکی سو ، سر مي پسي و نه ګرځوی د ډوډۍ خوړلو وخت سو ډوډۍ يې راوړله او ډير ښه خوند يې هم وکی، څو رقمه شیان يې راته پاخه کړي وه ډير تکليف يې ایستلی وو ، ډوډۍ مو وخوړله بیا يې چای راته راوړلې وروسته تر چایو ما دماخوستن لمونځ وکی او د خوب کولو وخت سو ، ما نظربابا ته وويل زه ځمه یوځل تشناب ته.
نظرجان اکا هم زه تشناب ته بوتلم وروسته ترتشنابه راغلم خوني ته، که ګورم د نظرجان اکا لور هم په خونه کي ناسته ده زه چي کله خوني ته ورداخل سوم ،دا راولاړه سوه او زما سره یې په لاس سترې مسې وکړه، دغه لور يې کوم چي زرغونه نومیږي او بله لورهم نه لري، اوته وائي چي تابه تراوسه پوري ليدلي هم نه وي خير وروسته مي له ښنګه سره کښېنسته زه نو دومره شرمېدم چي توبه، هيڅ مي ورته کتلای نه سوای سر مي

ټيټ اچولی وو نه خبري ورسره کولای سم او نه هم پوښتنه تر څو چي زرغونې خپله پوښتنه راځخه وکړه چي زما په خيال شرمېږې که څنګه ؟

ما بيا هم له شرمه هيڅ جواب نسو ورکولای.

اخير ته نظرجان اکا راته وويل:

چي احمده زويه! ما ته خو خوب راغلی زه بيد بږمه، ستا سره زرغونه سته هر وخت چي بيده کيدې بيا بيده سه زه درنه ولاړمه دا خبري يې وکړلې او نظرجان اکا د دې خوني څخه خپلي خوني ته ولاړی او بيده سو، موږ يې دواړه په خونه کي يواځي پرې ښودو ،په ربښتيا چي د نظرجان اکا دا کار چنداني خوند رانکړی چي خپله ولاړی بيده سو او لور يې ما ته يواځي راپرېښوده.

اوس نو زه او زرغونه دواړه پاتي سولو بل هيڅوک نسته زه خبري هم نسم ورسره کولای، او زرغونه پوښتني راځخه کوي او خبروته مي مجبور وي خو زه بيا هم څه نه سم ورته ويلای بيا يې راته وويل:

خوب درځي؟

ما ځان ځني خلاصوی چي ځني خلاص سمه اوراځخه ولاړه سي نو مي ورته وويل بلي وو پرون مي هم خوب نه دی کړی،اوس به بيده سم ته ولاړه سه.

زرغونې وويل:

ځای درواچوم.

ما ورته وويل:

وو که ځاي را واچوې نوډ يربه ښه سي.

زرغونې وويل:

تر اوسه دي ولي خبري نه کولې ما درته دغه بهانه کوله چي ګوندي پر خبرو راسې اوس دي بيخي خوب ته نه پريږدمه اوما خو خوب ته نه يې را غوښتی.

ماچي هرڅه او هره بهانه ورته وکړه نه يې پرېښودم اخيرته يې زما لاس په لاس کې ونيوی زه يوڅه وارخطا سوم چي داڅه کوې،ترڅو اخير زه هم يو څه دلاوره سوم او ماهم ورسره خبري شروع کړې ،ډيري خبري مو وکړې اخير ته يې راته وويل:

چي پلار مي ويله تا واده نه دی کړی او ما هم نه دی کړی ما به له خدايه همېشه دغه سوال کوی چي يو سخي سړی مي په نصيب سي، او له تا ما سيوا بل همداسي سخي سړی خو پردې دنيا نسته او زه غواړمه چي له تا سره واده وکړمه ستا راسره خوښه ده که يا؟

دا خبري چي زرغونې ما ته وکړې زه ډیر حیران سوم او ډیر ځني وبېرېدمه چي دا خو یوه نجلۍ نه ده بلکي یوه بلا درسره ده، انجوني خو دکړپ څخه هم بیرېږي او شرمیږي او دا په اوله شپه په نه شناخت کې راسره دواده خبري کوي، نومي زرغونې ته وویل:

زه به کور مشوره وکړم چي کور مي په دې هکله باندي څه وای.

زرغونې وویل:

ته به کور مشوره کوې بیا به راته وایې څومره ډیر وخت به تیر سي.

دا یې راته وویل او نوره هم رانږدې سوه بیخي سره څنګ پر څنګ سولو ، کله چي مي څنګ ته راغله ما یې هم مخ ته وکتل، کتل نه وو قتلیدل و تاته خو معلومه ده چي څومره ښایست الله پاک ورکړی دی،هوښ مي له سره ولاړی او یو خمار حالت راباندي راغی.تر ډیره وخته نشه غوندي ومه ځکه زما هم د ځوانۍ موسم و غرق سومه دومره خوند یې خالي دا لیدو راکړ چي زه یې د مخ و شغلو ته حیران سومه،زه لا په همدې چورتونو کي وم چي زرغونې وویل:

خوب درغلی؟

ما ورته وویل:

یا خوب اوس نه راځي،ته چي مي ولیدې خوب هم راڅخه وتښتېدی.

زرغونې وویل:

ځایونه به واچوم او په ځایو کي به خبري سره کوو.

ما ورته وویل:

ته هم دلته زما سره بیدېږې؟

زرغونې وویل:

ولي کوم اعتراض خوبه نه لرې زه هم دلته بیدېږمه او هغه هم ستا له څنګ سره.

ما ورته وویل:

ولاړه سه پلار او مور به دي درته انتظار وي او ستا په فکر کي به وي ته نو یوائې څه راسره کوې ما یوائې پرېږده زه نه بېرېږمه.

زرغونې وویل:

خیردی ته راسره یې دوی هم هیڅ فکر نه کوي اوزه تایوائې کله پرېښودلای سم ته یوائې بېرېږې زه درباندي پوهېږم.

ما هم ورته وويل:

نو سمه ده ستاکار دی او ستا خوښه ده زرغونې هم ځایونه ځنګ پر ځنګ واچول ، زه پر خپل ځای بیده کیدمه ،زرغونه له خپله ځایه راغله او زما په ځای راسره ننوته.

او راته و یې ویل:

ما خو بیده کیدو ته نه یې راغوښتی.

ما ورته وویل:

نو د څه لپاره دي راغوښتی یمه زما څخه لیري سه او پر خپل ځای دي پربوزه.

زرغونې وویل:

زما او ستا نو څه فرق سته دواړه سره یو یو دایې راته وویل او په ساتیریو یې شروع وکړه. ما هڅه کوله چې مخنیوي یې وکړمه خونه یې پرېښودمه ،ترڅو چې زما هم د صبر کاسه ورته ډکه سوه او و دې ته مجبوره سومه چې زه هم ساتیری ورسره شروع کړم نو ما هم ساتیری ورسره شروع کړی دومره سات مي ورسره تیرسو چې تر اوسه مي هم د هغې شپې خوند په خوله کي دی ،خو شپه مو ډیره خوندوره تیره کړه زه هیڅ نه سوم په پوه چې څنګه دا اوږده شپه راباندي دومره لنډه سوه،اخیرمي زرغونې ته وویل چې ډیرناوخته سو اوس ولاړه سه.

زرغونه هم ولاړه سوه ځایونه یې ټول کړل او راته و یې ویل زه به چای تیاري کړم او پلار به مي درته راواستوم صحي ده ما ورته وویل بیخي صحي ده،زرغونه له خوني را ووته اوله هغې خواڅخه نظرجان اکا راغی نظرجان اکا راته وویل احمده زویه خوب دي وکئ ؟ ما ورته وویل چې هو ډیر ښه ارام خوب مي وکئ تر سهاره په هیڅ شي نه یم خبر سوی.نظرجان اکا وویل ښه دی چې خوب دي کړی دی، ما او د زرغونې پلار خبري کولې چې زرغونې چا ی راوړلې، چای مي هم له دوی سره وڅښلې او رخصت مي ځني وغوښت چې زه ځمه دوکان ته.

نظرجان اکا هم رخصت راکی او راته وویل:

چې سبا ماښام به هم راځې.

ما خو له خدایه همدا غوښتل چې یو موقع راته پیداسي او بیا راسم، خو نظرجان اکا ته مي داسي وویل:

چي کور دي تل ودان وي همدغه يوه ميلمستيا مي بس ده،په زړه کې مي ويل داسي نه وي چي راته ووايي چي ستا خوښه ده. خو نظرجان اکا راته ټينګ سو او و يې ويل:

چي يا حتماً به راځې که نن ماښام نه راځې سبا ماښام خو به خامخا راځې،بالا خو سره انډيوالان يو .

ما هم ورته وويل:

داچي ته دومره ټينګښړي، نو پر دواړو سترګو به راځمه،صحيح ده اوس درڅخه ولاړم تربيا ليدو مو پر خداي)ج(سپارم او له کوره يې را ووتلمه، راغلم دوکان ته دوکان مي خلاص او پاک کړ او پر خپله چوکۍ کښښنستم ،دوکانداري مي شروع کړه د ځاښت خوا وه چي انډيولان مي هم يو ، يو راځي ترڅو ټوله سره يوځای سولو ،نو له ما څخه يې د تيري شپې د ميلمستيا پوښتنه وکړه چي ميلمستيا دي په خير سول.

ما هم ټوله کيسه له سره تر پايه ورته وکړه ،ځکه انډيوالان مي وه اوله انډيواله خو هيڅوک هم څه نه پټوي ،انډيوال خو چا ته سمه لاره ښيي او دا متل دی چي خان يې په ياران يې کنه نوخاوري د بيابان يې او بل دا چي د زړه حال هغه چاته وايا ست چي هغوی يې تاسو ته واي،ما چي و دوی ته دا خپله کيسه کوله ټوله حيران پاته سول، ما ورته وويل:

تاسو زما کيسې ته غوږ واست که په خپلو فکرونو کي غرق سوي.

ټولو راته وويل:

په رښتيا چي ډيره خوندوره اوډيره نابلده ميلميستيا دي خوړلې ده ،خدای درباندي مهربانه سوی دی خپلي ميلمستياوي خوره ښه کيسه کوه نوره کيسه هم سته که خلاصه سوه؟

ما ورته وويل :

چي يا خلاصه نه ده بله خبره خو لا دا ده ما ته يې دواده کولو پشنيهاد هم وکی،چي واده به هم راسره کوې ،زه اوس څه وکړمه تاسو ما ته څه مشوره راکوئ ايا زه دا واده رسره وکړمه او که يا ؟

ټولو راته وويل چي ولي يې نه کوې که دي خوښه سوې وي،هسي باندي بسم الله کړه، ته هم ځوان يې تر څو به واده نکوې، ټولو سوکه وخندله او و يې ويل:ياره ته خو يوڅو ميلمستياوې ورسره وخوره وروسته به واده ورسره وکړې ځکه تر واده خو دغه شپې ډيري مزداره وي.

ما ته هم خندا راغله او ورسره خوښه مي کړه چي ستاسو خوښه سوه زما هم خوښه ده او ميلمستياوي به ورسره و خورم بيا به واده ورسره وکړم اوس نو د سبا شپې د را رسېدو په انتظار وم چي کله به سبا شپه سي چي زه يې کورته ورسمه .خير سبا شپه هم را ورسيده او زه د زرغونې د کور پر خوا ورغلمه ،کورخويې دا وار راته معلوم وو يواځي ور روان وم،هلته چي ور و رسېدم دروازه مي ورو ټکوله، چي د نظرجان اکا ږغ مي واوريدی.چي راته وايي:

احمد جان يې؟

ما ورته وويل:

وو احمد يمه.

نويې دروازه راته خلاصه کړه ، ستړې مسې موسره وکړه او د کورخوني ته ننوتلو هغه خونه وه کومه چي تيره شپه مي هم پکښې تيره کړې وه ، زه کښېنستم او زرغونه هم راغله له هغې سره مي هم ستړې مسې وکړه او دا واري نو د زرغونې مور هم راغله، هغه په تيره شپه نه وه راغلې ،هغې هم ستړې مسې راسره وکړه او ټول په هغه خوني کي سره کښېنستلو .

نظرجان اکا راته وويل:

چي زما دا خيال و چي ته به را نه سې ځکه ډير ناوخته سو.

ما ورته وويل:

چي راتلمه خو سل په سله کې ځکه وعده مي درسره کړې وه اوزه چي له چا سره وعده وکړم نو هغه وعده پرځای کوم.

نظرجان اکا وويل:

ښه دی چي پر وعده هم ولاړ يې نو ډيرښه.

ما ورته وويل:

وعده خو قول دی او قول کول خو قسم کول دي.

نظرجان اکا وويل:

صحيح ده نو لاس يې د زرغونې د مور خواته ونيولوی او و يې ويل دا زما کورداري ده او د زرغونې مور ده ،تيره شپه دوروركره ميلمنه وه، نن راغلې ده او ته مي ورته معرفي کړی يې.

ما ورته وويل:

ډير ښه سو چي رامعرفي دي کړه. دا چي د زرغونې مور ده

زما هم مورده.

نو د زرغونې مور هم دعا راته وکړه چې زویه کامیابه اوسې ستاجوړه خو هیڅ ځاي نسته ته دومره ښه سړی یې چې بل نه جوړیږي.

ما هم مننه ځنې وکړه اور ورته و مې ویل:

موري تشکر دا چې زما دومره تعریف کوی ، وروسته مې زرغونې ته وکتل، زرغونې نو ځان داسې سنگار کړی وو چې توبه ښایسته کالي یې اغوستي وه، دِغ مې نه ورته وکی له ځان سره مې ویل چې سره یواځې شو بیا به پوښتنه ځنې کوم چې ولې دې ځان دومره سینگار کړی دی ،خیر دا وار نو له ټولو سره ښه په دلاوری سره دِغیږم او څه جانداري هم راڅخه کیږي ،خبري موسره کولاې او زما تلوار و چې دوی ژر راڅخه ولاړسي؛ زه او زرغونه یواځې پاته سو .

د هغه تیري شپې په رقم نظرجان اکا او کورداري یې دواړه رخصت راڅخه و غوښتی چې مور بیدیږو.

ما او زرغونې هم اجازه ورکړه زه دومره خوشحاله سوم چې توبه دستي مې زرغونې ته ورږغ کړل چې څنگ ته مې راسه ، زرغونه مې هم څنگ ته راغله او لږڅه خوابدې راته معلومه سوه .ما پوښتنه ځنې وکړه ولې داسې خوابدې معلومیږې ناروغه یې که کوم بله خبره ده ؟

زرغونې وویل:

چې که په دې موضوع خبر نسې ښه به وي ،وروسته تردي ویلو یې موسکی سوه چې خیر هیڅ خبره نه ده پریږده یې.

زه یو څه په تشویش کي سوم او ورته و مې ویل چې هره خبره وي خامخا به ما هم په خبروې کیدای سي چې کومک درسره وکړم.

زرغونې وویل:

زما پر پلار باندي د یو چا پینځوس زره افغانۍ باندي دي،اوس فعلاً یې مور نه ورته لرو او هغه یې غواړي ،وایي که په زور وي که په رضا ماته به خپلي پیسې را کوی،مور ټول یې ډیر پریشانه کړي یو چه له کمه یې ورته پیدا کړو .

ما ورته سوکه وخندله او ورته و مې ویل:

دا خو د پریشانۍ خبره نه ده زه خو یمه زه یې ورکومه دا خو دومره پیسې نه دي ،پیسې څه شي دي که زما سر دي هم په کار وي دربه یې کړمه ،تاسو ولې دومره وارخطا کړی دی ،سهار دې پلار زما دوکان ته را وا ستوه زه به یې ورکړمه.

زرغونې وويل:

په تاخو مي هيڅ زړه نه کيږي دومره پيسې خو چي ته ورکړی نو ستا کارو بار خرابيږي.

ما ورته وويل:

چي ستا نه راباندي زړه کيږي نو صحي ده ،زه سر له سبا بيا هيڅ کله هم د لته نه راځمه.

زرغونې زما پر خوله لاس ونيوی او راته و يې ويل:

داسي مه وايه زه به څه کوم چي ته نه يې ټوله دنيا به راته اورسي،صحي ده چي ته يې ورکوې نو سهار به مي پلار در واستوم،زرغونه پوه سوه چي دا کار خو و سو دستي يې دا راته وويل :

تا کور مشور وکړه که نه؟

ما ورته وويل:

مشوره مي وکړه خو يو څه وخت به سره صبر سو ،تلوار په دې کارکي په کار نه دی.

زرغونې وويل:

يو ځو عمر وروسته! ښه ستاخوښه ده خوزه بېربېږمه چي له لاسه دي ورنکړم ؛دايې راته وويل او په غيږ کي يې د يوځو شيبولپاره ټينګ کړمه.

ما ورته وويل:

بيغمه اوسه تر تا زما ډير ورته تلوار دی او هم ترتازه ډير بېربږمه چي زماله لاسه هم ونه وزې، اوس که مي ټوله هست او نيست پرتا ولاړ سي نه دي پربږدمه، لنډه دا چي دا شپه مو هم په ډيري خوشالی سره تيره کړه سهار سو د چايو وخت وو چای مو يوځای وخوړلې او نظرجان اکا ته مي وويل:

چي زه دوکان ته ځمه پر لس بجې راسه هغه پيسې کومي چي پرتا باندي دي هغه به درکړم،ماته زرغونې ټوله کيسه کړې ده .

نظرجان اکا او کورداري يې بيا دعاوي راته کولې او زه ځني راغلم دوکان ته لس بجې به وې چي نظرجان اکا راغی ما پيسې ور برابري کړې وې پيسې مي د انډيوالانو په مخ کي ورکړې او د چايو ست مي ورته وکئ، خو چای يې نه راسره څښلې او راځخه ولاړی، انډيوالانو مي ويل چي څومره ډيري پيسې دي ورکړي دومره ډيري پيسې يې څه په کولاې ،په لږ موده کي سره شناخته سوا ست او دومره ډيري پيسې دي ورکړې.

ما ورته وویل:

د یوچا پر باندي وې له دوی سره اوس نه وې ما وعده ورسره کړې وه بیرته یې راکوي.

انډیوالان مي نور څه ونه ویل،بیرته په خپل مجلس سره اخته سوو. دا واري خو نظرجان اکا نه وه راته ویلي چي څه وخت راسه،خو په دې کي څلور شپې ووتلې نه د نظر بابا درک وو نه زه ورغلی وم، په دا پینځمه ورځ مي د ځان سره وویل:

که نن نه راغلی زه خپله ورځمه، اوس خو سره شناخته سوي یو ، تر ما ځیګره ورته معطله ومه ؛خو نظرجان اکا نه راغلی ، ما هم دوکان بند کی او بې سته یې کور ته ورغلمه ؛ دروازه مي ور وټکوله او خپله نظرجان اکا دروازه راخلاصه کړه، سترې مسې مو سره وکړه او ولاړلو خوني ته زرغونه او مور یې هم راغله هغوی هم سترې مسې راسره وکړه او په خونه کي کښېنستلو ، خبري مو کولې خو زرغونې په مات زړه خبري راسره کولې حیران ومه چي نن بیا ولي داسي خوابدې ده ،زه په دغه فکرو کي ومه چي زرغونې سوکه راته وویل:

چیري وې دا دونه عمر نه دي پوښتنه کول نه حال نه احوال څومره په زړه سخت یې ،له ما څه خوابدي یې کچیري ما کومه خطا یا بده خبره کړې وي نو ما ته بخښنه وکړه، اول ځل مي د میني دی هغه هم له تا سره اوس یې له تانه زده کوم او ته به ماته مینه را زده کوې.

زه وارخطا سومه چي مور او پلار یې وا نه وري ما ورته وویل:

وروسته به رږغیږو اوس خودوی دي.

زرغونې په زوره وویل:

دوی دي وي زه خو له تا سره مینه لرمه نو څه که هرڅوک راخبر سي پروا مي نسته او ته له ما سره مینه نه کوې نو ځکه بېربږي.

کله چي زرغونې دا خبري راته وکړې له خواشینی څخه مي سر سره وګرځېدې؛ او ورته ومي ویل:

زه بېربږمه نه بلکي زمونږ کره میلمانه راغلي وه له هغوی سره اخته ومه ، کنې ستا پوښتنه خو مي حتماً کوله او خدای(ج) دي هغه ورځ نه راولي چي زه به ستا څخه خوابدی یم، زه له هغو میلمنو سره مصروف وم ، هغه مي څنګه یواځي پرې ایښي وای، یا ته راته و وایه،ایا زه ملامت یم چي ستا پوښتنه مي نه کوله ؟

زرغونې راته وویل:

ښه چي داسي کيسه ده نو بيا نه يې ملامت ربښتيا هم ميلمه د خدای(ج) دوست وي او ميلمانه خو هغه څوک کوي چي د خدای(ج) دوستان وي ، وروسته په خپله سپينه خوله داسي په هنرمنانه انداز سره موسکی سوه چي توبه ما چي د دې دا سوکه موسکي کيدل وليدل دومره خوند يې راکی چي خمار مي باندي مات سو او له خدايه(ج) شکر ګزاره سوم چي داسي يو ښکلی نعمت يې را باندي پيرزوکړی دی،زما زړه ته نو زرغونه دومره نږدې کيده لکه د خپل زړه دربيده تر هغه هم راته نږدې وه، زه د خوند په دنيا کي غرق ومه چي نظرجان اکا راته وويل:

احمده نن خو مو بينډی پخې کړي دي که داسي خبر وم چي ته راځې نو ښه شيان به مي درته پاخه کړي وای.

ما ته د تظرجان اکا دغه خبري ډير زور راکی.خوږغ مي ونکئ.

بيا يې راته وويل:

خدای(ج) دي وکړي چي په بينډيو غاړه راسره وباسې، ربښتيا بينډی دي خوښي دي.

ما ورته وويل:

چي ياداسي نه ده،پيازدي وي په نياز دي وي ته خو لا بينډی ښه يې، زه خو د ښه ډوډۍ لپاره نه راځمه زه خو ستا سو په خاطر راځمه که ډوډۍ نه وي هم هيڅ پروانه کوي پر خالي سترخان درسره کښېنم او خوشاله به يم.

نظرجان اکا راته وويل:

زموږ د ټولو په خاطر راځې که يوازې د زرغونې په خاطر راځې؟

زه حيران سومه چي زرغونې لکه چي دوی هم را خبر کړي دي، نو زه هم ورسره سپين سترګی سوم چي نو تاسو چي وايا ست د زرغونې په خاطر راځمه؟.

نظرجان اکا وويل:

زه پوهېدمه چي دغسي به وا يې.

زرغونې وويل:

صحي ده چي دی زما په خاطر راځي تاسو اوس دا بحث پرېږدي زه ځمه ډوډۍ راوړمه زرغونه ولاړه په ډوډۍ پسي زه او نظرجان اکا او دزرغونې مور پاته سولو ، نظرجان اکا راته وويل:

چي احمده زويه ! له کومي ورځي څخه چي ته زرغونې ليدلی يې بيا تر دا اوسه ،زرغونه يو رقم چورتي ښکاري زه باندي پوهېږم چي مينه او محبت يې درسره پيدا

سوی دی، ما به مخکي ستا د لیدلو نه زرغونې ته ویل چي لوري د پلانکي زوی دي رانه غواړي ښه تعلیم یافته او ښه ځوان دی او ښه کورنی یې هم ده هغه ته به دي ورکړم، ستا ځنګه خوښه ده پیسه داره او د ښه نامداري کورنۍ خاوندان هم دي.

خو زرغونې لور مي په هیڅ رقم نه راسره منله یوه بهانه نه یوه بهانه به یې راته کول ،خو تیره شپه مي ستا دا ورته وویل چي له ده سره واده کولو ته تیاره یې زرغونې راته و ویل چي پلارجانه چي ستاسو هر رقم خوښه وي زما در سره خوښه ده، تا سو پر ما حق لری چي هر ځای مي ورکوی هرچاته مي ورکوی زه څه نه وایم، دا زما کارنه دی ستا او د مورجاني کار دي.

زه اوس تا ته دا وایم کچیري له زرغونې سره دي واده کول زړه وي او د کورنۍ دي هم خوښه وي ، نو مورډ دربان دي خوشاله یو ته په دې کي څه وایې؟

ما چي ده نظرجان اکا دا خورې او ښایستې خبري وا وریدلې دومره خوشاله سوم چي په کالوکي نه ځایدمه ، دستي د زړه دربیده را ولویدل او یخ مي کیدی ،ځکه ما خو پر اسمان غوښتل خو خدای(ج) پر مځکه په لاس راکړه؛ نو مي ورته وویل:

که تاسو خوشحاله یاست زه خوبیخي ډېر خوشاله یم او بل دا چي که زما د کورنۍ هم نه وي راسره خوښه زماخوښه ده، او دا به ستاسو پرمالوی احسان وي چي ماته زرغونه راکړی.

نظرجان اکا راته وویله:

صحي ده زمونږ خو درسره خوښه ده ، لور مي ځوانه او پېغله سوې ده دواده کولو وخت یې دی او اوس زمانه هم بیخي سره خرابه ده چي هسي واده کیږي ښه ده، زه په خوشاله یم ته بیا هم خپل کور له ټول فامیل سره مشوره وکړه که له مونږ سره مو دوستي زړه کیږي،زمونږ خودر سره خوښه ده نو به په بسم الله کړو.

ما نظرجان اکا ته وویل:

چي ته بېخي بېغمه اوسه که مي د کور دا دوستي راسره خوښه هم نه وي، زه دا دوستي خپله په خپله خوښه کوم ، زه به سبا نه بل سبا خبردرکړم ،مونږ په داغه خبرو اخته وو چي زرغونې ډوډۍ راوړله لاسونه مو پرېمنځل سترخان هوار سو او په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه، دا بیندیو داسي ښه خوند وکئ چي څه درته و وایم.

زرغونې راته وویل:

چي له پلاره سره خو به مي دیغ سوی نه یې.

ما ورته وویل:

ستا پلار خو زما پلار هم دی او له پلاره هیڅوک نه دیغیږي او اوس یې یو داسي ښایسته زېری راباندي وکئ چي توبه !

زرغونې راته وویل:

چي څنګه زیری یې درباندي وکئ چي داسي خوشاله معلومېږې ،ما هم درباندي خبره کړه ؟

ما ورته وویل:

تاته یې اوس نه وایمه چي زه او ته سره یوائې سولو بیا یې درته وایم.

زرغونې بیا پوښتنه وکړه:

ولي اوس د ویلو نه دی؟

ما ورته وویل:

یا اوس د ویلو نه دی.

زرغونې وخندله او وه یې ویل:

کاشکي هر وخت همداسي ښه زیري درباندي وکړي چي ته په خوشاله سې.

ما هم ورته وویل:

چي کاشکي داسي ښایسته زیري همیشه راکوي،خیر تر هر څه وروسته د خوب وخت سو چي نظرجان اکا او ښځه یې راځخه ولاړل او مورِ ته یې وویل:

مورِ بیدیږو تاسي پوه سی او کار مو، مورِ هم اجازه ورکړه،دوی ولاړل اوس نوزه او زرغونه یوائې پاته سوو، زرغونې پوښتنه را څخه وکړه چي اوس نو راته و وایه پلار مي څنګه زیری درباندي کړی دی چي ته درباندي ډېر خوشاله معلومیدې؟، ژر راته و وایه.

ما ورته وویل:

زیری نو دادی چي زه او ته به د تل لپاره سره یوځای کیږو ،که خدای(ج) کول، ماچي کوم خوبونه لیدلي وه هغه اوس رښتیا کیـــږي ،کوم امید چي مي درلودی هغه ته رسېږم، ما چي دا خبري زرغونې ته وکړې ،زرغونه د یو څو دقیقو لپاره چپ پاته سوله او هیڅ ږغ یې نسوای کولای ،ما زرغونه و ښوروله او ورته ومي ویل:

ولي چپ سوې تا هم زما په رقم خوبونه لیدل او اوس په فکرو کي غرقه سوې چي د ټول عمر لپاره به سره یو ځای سو ؟

زرغونې راته وویل:

چي سره يو ځای خو به سو ،که چيري زه ستا سره واده وکړم نو زما پلار او مور به يواځي پاته سي ،د دوی خدمت به څوک کوي، زه خو د دوی لپاره هر څه يمه ،که زه ځني واده سوم، دوی خوبه بيخي يواځي سي،په دغه فکرو کي ورکه ومه ،ته خو پوه سوې،ته زما په خاطر د يو څو وخت لپاره صبروکړه،واده خو هر وخت کيږي يو څو عمر وروسته به واده وکړو ،اوس به يواځي مينه کوو او دميني ژوند به تيره وو، واده به پريږدو او زه به دومره مينه درکړم چي له حسابه وتلې وي،ايازما دا پشنهاد چي درته و مي کی راسره منې ؟

ما ورته وويل:

مه خوابدې کېږه صحي ده. زه هرڅومره صبر درته کوم پروا نه کوي او خوا مي هم نه بديږي هيڅ خبره نه ده،ستا هر پشنهاد مي پر دواړو سترگو قبول دی، ستا په خاطر خو ځان سره اور ته هم اچوم ،دا خولايو پشنهاد دی ، هر وخت چي تا راته وويل چي اوس به واده وکړو ،نوهغه وخت واده سره کوو ،راسه څنگ ته مي رانږدې سه هر وخت که تا راته وويل زه به هغه وخت واده درسره وکړم،چي ته خوشاله سې زه خو خوشاله يم، بس په غيږ کي مي ټينگه و نيوله او دخدای(ج) شکر مي ادا کئ، لنډ دا چي دومره ډيري خبري مو سره وکړې چي دا شپه بيا هم راباندي سهار سوه، د ملايانو اذانونه و سول زرغونې راته وويل:

نه دي ده خوښه چي يو ساعت بيده سو .

ما ورته وويل:

چي بې له هغه نه هم سهار سو، پروا نه کوی نن به هم ښه بد خوابه سو خوب خو په يوه ساعت نه پوره کيږي.

زرغونې راته وويل:

هررقم ته چي ته وايي ستاخوښه ده.

ما ورته وويل:

زماخوښې ته چي گورې نو بيا خوب نه کوو، خوب خو سهار هم کيږي اوس يوه ښه کيسه راته وکړه چي زه غوږ درته ونيسم.

زرغونې وويل:

ښه سو چي راياد دي کړل ،کور دي تل ودان اوسه تا چي کومي پيسې زما پلار ته ورکړې وې هغه يې هغه پوراوړي ته ورکړې او هغه پوروراړي ورته وويل:

چي لس ورځي وروسته به هغه نوري پيسې هم راکوې، ظالم به هره ورځ دروازه را ټکوله خو اوس مو غوږونه يو څه ځني پر ارامه سول.

ما ورته وويل:

چي څو يې دربانډي دي تا خو هغه وخت راته ويل چي يو اځي پينځوس زره دي ،اوس نوري هم دي ټولي يې څو دربانډي باندي دي.

زرغونې راته وويل:

چي نوي زره يې را باندي وې پينځوس زره خو مو ورکړې،او اوس يې څلوېښت زره لانوري پاته دي، ما تا ته نسواى ويلاى،خو د هغو نورو څلوېښتو زرو وخت يې پنځه ورځي وروسته پوره کيږي. بيا به راځي بيا به دروازه راټکوي خداى(ج) مهربانه دى له يوې خوا به يې ورته پيدا کړو .

زه خو نو د ميني په درياب کي ورګډوم، چي هرڅه ئي راته ويلي واى ماورسره منل،د ميني جذبې اخستى وم هرڅه مي ورسره کول،نومي ورته وويل:

که هر وخت هغه سړى تاسوته راغى نو بيايې زما دوکان ته را واستوى، زه يې ورکوم، تابه ماته په هغه شپه ويل ،ماورته ټولي پېسې هغه وارهم ورکولې، زما سره پيسې سته تا سي چا ته مه واياست ،اوس خو زه يمه چي هرشي ته موضرورت وي ماته به واياست.

زرغونې وويل:

چي نه پر تاخو مي بالا زړه نه کيږي او دا نوري پيسې چي هم ته ورکړې دا خو بيا ډير بدکار سو او دربانډي تکليف هم دى.

زه يې نو په مکر څه پوهېدم چي په دې کې هم ددې چل دى ما ورته وويل:

چي نه پر ماهيڅ تکليف نه دى زماسره ډير پيسې سته اودا نوري پيسې هم زه ورکومه.

زرغونې وويل:

چي ته دومره ټينګيږي نو موږ به هم بل چا ته نه وا يو ،که هر وخت هغه پور وړى راغى زه به يې دوکان ته در واستوم.

ما هم ورسره ومنله چي صحيح ده ، بيا مو نور بحثونو پسي را واخستل ترڅو چي سهارسو لمر هم راختلى وو ،وروسته زرغونه ولاړه په چايو پسي، زه په خونه کي يو اځي پاته سومه نيم ساعت ناست ومه،چي نظرجان اکا راغلى سلام يې را واچوى او پوښتنه يې راڅخه وکړه شپه دي په خير سوه.

ما ورته وویل:

زما شپه خو پخیر سوه ته څنګه وې خوب دې وکی پلار جانه زما نو دغه اول وار و چې پلار جانه مې ورته وویل.

نظرجان اکا هم راته وویل:

چې هو زویه ډیر ښه خوب مې وکی، ډیر ښه بیده سوی ومه.

وروسته مې بیاورته وویل:

چې پلار جانه پر تا چې د هغه سړي پیسې باندې وې ،ما ته به دې ویلې وای چې ټولې پیسې مې پر یوه ځای درکړې وای ،تا نو ولې ماته نه ویل؟

نظرجان اکا راته وویل:

اوس دې لا کور ودان چې دغه دې راکړې، نوري زه له تا څخه نه غواړم اوس دې لا ډیري پیسې راکړې،دا نوري پاته زه له یو بل چا اخلمه،تا ته نور تکلیف نه درکوم.

ما ورته وویل:

تاسو بل چا ته ویلای سی او ما ته نسی ویلای، زه مو اوس لکه زوی داسي یمه هغه پاته پیسې هم زه درکوم ؛که هر وخت هغه سړی راغلی تاسو یې زما دوکان ته را واستوی، له بل چا څخه یې غواړې او زما څخه یې نه غواړې.

نظرجان اکا وویل:

چې صحي ده چې ته وایې نو داځل یې هم ستا څخه واخلم،که څه هم پر تامې بیخي زړه نه کیږي،هر وخت که هغه پورراوړی راغلی زه یې دوکان ته درلېږم، یا به زه خپله ورسره درسم،لنډه دا چې په دغه رقم پیسې اخستل او زما ورکول او د دوی ډل ډول چلونه جوړولو پوره څلورنیمې میاشتې ونیولې، یوه ورځ مې انډیوالانو راته وویل:

چې ته څه کوې ته خو بیخي د زرغونې مینې لیونی کړی یې،موږ خو دې بیخي هیر کړي یو موږ خو خیر خپل کوردې هیرکړی،او بل خپل ځان او مال دې ټول تباه کی، دوی چې هرڅومره پیسې و غواړي ته یې ورکوې، ته خو پر بانک نه یې ناست ،په خپلو لاسونو یې ګټې او دوی ته یې ورکوې له دوی سره خو دا خبره معلومه کړه چې دا پیسې کومې چې زه یې درکومه زما په ولورکې یې مجرا کړی تر دوو ولورو دې لاډیري پیسې ورکړلې ، لابه نوري څومره پیسې غواړي د نن په کیسه کې که نه یې د سبا په فکر کې خو سه.

ما ورته وویل:

تاسي خو صحي واياست خو که ما ورته وويل او په دغه خبرو راځخه خوابدي سول ،زه به څه کومه اوس خو زه پرته د زرغونې څخه ژوند نسم کولای، داسي نه وي چي خوابدي سي او بيامي خواته هم نه پرېږدي.

اندېوالانو مي وويل:

چي مور هم پوهېږو چي د زرغونې پرته ته هيڅ ژوند نسې کولای، مور هم ستا خوشالي غواړو بد نه درته غواړو او نه موبد دربانديي پيرزو کيږي،مور دي اندوالان يو ستا خوشالي زمور خوشالي، ستاغم زمور غم دي، دا خبري چي اندوالانو راته وکړې زما هم د دوی خبري خوښي سوې اوله ځان سره مي همدا فيصله وکړه چي نن به داورته وايمه، چي دوی لا په دې کي څه وايي ،نو مي له اندېوالانو سره دغه وعده وکړه چي نن ورسره حتماً په دې اړه خبري کوم ،مور په داغه بحث سره اخته وو چي نظر جان بابا راغی او راته و يې ويل:

پنځه زره افغانۍ ته مي ضرورت دی.

ما هم بيله ځنډه ورکړې دا مي لا هم ورته ونه وويل چي څه په کوې دا مي ورته وويل چي مابنام درځمه نظرجان اکا وويل خپل کور دي دی ولي ما ته وايې، دايې راته وويل او را څخه ولاړی.

اندېوالانو مي وويل:

که دونه ډيري پيسې لرې نو مور ته هم پينځه پينځه زره دورځي راکوه ،مور هم ضرورت ورته لرو .

ما ورته وويل:

نور مي مه په عذابوی ،نن به خبره ورسره وکړم.

دوی راته وويل:

چي وبه دي وينو ،چي نن به لا څه وکړې، خير خبري مو سره کولې چي ماځيگر سو ، دوکان مي بند کی او راغلم دزرغونې کورته.

نظر جان بابا راته وويل:

نن څونه وختي راغلې ، عجيبه نه ده ؟

ما ورته وويل:

هو نن کار نه وو ځکه مي وختي دوکان بند کی ، مور په خونه کي ناست وو چي زرغونه او مور يې دواړي راغلې ستړې مسې يې را سره وکړه ،ټول په خونه کي سره ناست وو چي ماورته وويل:

ماخو نن یوه فیصله کړي ده چي تاسو ته یې و وایم.
نظرجان اکا راته وویل:
څنګه فیصله دي کړې ده مورِ هم په خبر که؟
ما ورته وویل:
فیصله مي داسي کړې ما چي کومي پیسې تاسو ته درکړي دي نو زه غواړم چي هغه دزرغونې په ولور کي را سره مجرا کړی او ولوریې مخکي له واده درکړم نن به د هغې ولور را معلومه وی کچیري پیسې پاته کیدې نوري به هم درکړم ، ایا دا فیصله چي ما کړې ده صحي ده او ستاسو را سره خوښه ده؟
ما چي دا خبره دوی ته وکړه، نو نظرجان اکا خواشینی سو او ولاړ سو ، زرغونې ته یې مخ ور واړوی او ورته و یې ویل:
چي ما درته ویلي وه چي دا چنداني سړی نه دی،یو ورځ نه یوه ورځ به خپله اصلي څیره ښکاره کړي،یو ځل خپله کومک راسره کوي بیا وایي چي هغه پیسې په ولور کي در سره مجرا کوم،زما خو هر څه ته یې زه بې له تا څه لرم نه مځکه لرم نه جایداد لرم، بیا یې ما ته مخ را واړوی او وه یې ویل:
چي تا راته ویل چي دا پیسې زه درکوم، زه خو خپله نه یم درغلی چي ما ته پیسې راکړه او نه مادرته ویلي دي چي ستا څخه پیسې غواړم تا به راته ویل چي زه یې درکوم بل چاته مه وایه زما سره سته او تا په دا دومره وخت کي مورِ ته ولي و نه ویل چي زه یې بیا بیرته غواړم،تا خو به یوځل دا راته ویلي وای چي دا پیسې چي زه یې درکوم بیا به یې بیرته راکوی ،یوه ورځ دي و نه ویل نو اوس یې بیا ولي په ولورکي مجرا کوې،دا خبري یې په ډیري خواشنی سره ماته وکړې او له خوني ووتی خپلي خوني ته ولاړی، د زرغونې مور هم پسي ولاړه ، زه او زرغونه یواځي سره پاته سولو مورِ دواړه دیو څو دقیقو لپاره غلي پاته وو ،وروسته مي سوکه د ژړا ږغ تر غوږه سو ، چي زرغونې ژړل.
ما ورته وویل:
چي ایا کومه ګناه مي وکړه ؟ ماخو ستا په خاطر داسي وکړل چي ته د ټول عمر لپاره زما سې.
زرغونې راته وویل:
زه ستا سو په کار کار نلرم تاسي ښه سره پوهېږی دا یې راته وویل او په زوره یې وژړل ،له سترګو یې اوښکي وبهېدلې ؛ ما چي د زرغونې اوښکي ولیدلې اور راباندي

بل سو ، ماغزه مي په سر کي و ایشېدل پر سترګو مي توره شپه سوه ور ولاړ سوم په غیږ کي مي ټینګه ونیوله، ورته و مي ویل:

زه بخښنه غواړمه خطا را څه وسوه دا وار مي و بخښنه بیا هیڅ کله هم داسي کار نه کوم ،خطا خو له هرچا کیږي له ملائیکو څخه هم سوې ده ،بې له تا مي دا ژوند نه دی پکار، ته زما ژوند یې ته مي هر څه یې ،زما په رګو کي له ویني څخه ستا مینه ډېره ده ، اخیر ته خو مي پر خوا سه.

زرغوني راته وویل:

تا خو به ما ته مخکي ویلي وای، چي زه داسي یو کار کومه ما درته خپله لار ښوده ،تا به زما سره یوار مشوره کړې وای ، اوس دي ټول کارونه خراب کړل، زه به اوس څه درسره وکړم.

ما ورته وویل:

ته هیڅ مه کوه فقط خوشاله اوسه زه هر څه سموم،هغه دم مي زرغونه خوشاله کړه،خوشپه ډېره بې خونده،بې مزه او دردمنه راباندي تیره سوه ، ټوله شپه ګیلې او بهانې وې ترڅو سهار سو، د چا یو وخت وو زرغونه په چایو پسي ولاړه زه یوائي په خونه کي پاته سوم،تریوه ساعته پوري په خونه کي یوائي وم،نظرجان اکا رانغلی او کورداري یې راغله،له هغې سره مي خبري کولې او هغې راته ویل:

دزرغوني پلار دي خوابدی کی کیدای سي دلته را نه سي ما ډېر ورته وویل خو زما خبره یې و نه منله.

ما ورته وویل:

مورکۍ زه خپله ورځم او خوشاله کوم یې،دستي د نظرجان اکا خوني ته ورغلم سلام مي ور واچوی،دومره په قهریې راته کتل چي بیخي یې زما سلام علیک نه کی، نو مي لاسونه ورمچ کړل ورته و مي ویل:

دا ځل به مي حتماً بخښې بل ځل ته که مي داسي کار وکی،نو بیا مي کورته هم مه پرېږده ، نوري ډېري زاری مي هم ورته وکړې،ترڅو په ډېر تکلیف سره مي بیرته خوشاله کی او د خپلي خوني مي را ولاړکی په دا پخوانی خونه کي کښېنستلو او هلته مو چای په ټولو سره یوځای وڅښلې ، ډېرمعذورت مي بیا هم ځني وغوښتی،چي په راتلونکي کي به بیا داسي کارنه کیږي ، دوی هم راسره ومنله چي موږ هم بخښلی یې ، بیا مي نو رخصت ځني و غوښتی، دوی هم رخصت راکی، له هغه ځایه چي را رهي کیدم نو بیامي د نظرجان اکا او د کورداري لاسونه ورمچ کړل او راغلمه دوکان ته له ځان سره مي

داپریکړه وکړه ، چې دا واري به ژر نه ورځې، که دوی حال را وکی خو وربه سمه که یې حال نه را وکی بیا به خپله ژر نه ورځمه،په داغه فکر کي ومه چې انډیوالان مي هم ټوله راغلل هغوی راته وویل:

څنګه سو مابنام ، خبره دي ورسره معلومه کړه ؟

ما هم له سره ترپایه ټوله کیسه ورته وکړه ،چې داسي وسول مابیا داسي وکړل، دوی ټوله حیران پاته سول چې دا نو ولي بده وربانديولګیدل، ما ورته ویل چې زه هم نور نه بانديپوهېږم، لنډه دا چې پوره درې هفتې تیري سوې چې نه نظرجان اکا راغی او نه هم د چا احوال راته راتلی او نه زه ورتلمه ،دا درې هفتې به څومره راباندياوږدې سوي وې او زرغونه مي هم ډیره یادیده ،خو پلار یې زړه را مات کړی وو بیرته به مي زړه صبرکی ، خو بیا مي هم ډیره یادیده نفس مي پسي ختی د دې لیدو ته لیونی وم، خو ځان به مي ټینګ کی،اخیر ته مي صبر ختم سو په دا څلورمه هفته مي ټینګ نیت وکې چې نن به خامخا ورځمه هر رقم چې وي ،دوی خو دي بیخي په کیسه کي هم نه دي ،چې ورنه سې یادوي دي لا نه، ماځیګر ناوخته سو دوکان مي وتړی او د زرغونې پرلور ور رهي سوم ، کور ته چې یې ور ورسیدمه دروازه مي ور وټکوله دروازه یې بنده کړې وه ،زه به چې هرکله ورته راتلم دروازه به یې خلاصه وه،خو دا واري یې دروازه ډیره وختي بنده کړې وه،بیا مي دوروازه ور وټکوله چا ځواب را نه کی ،د دریم ځل لپاره مي بیا دروازه ور وټکوله خو هیڅوک دروازه نه راخلاصوي او نه هم ځواب را کوي حیران وم چې څه وکړمه بالانو تلمه زړه مي راته وویل یواري به یې لا ور وټکوم که یې خلاصه کړه خو ښه کنې ځم به، د څلورم ځل لپاره مي بیا وروټکوله، چې نظرجان اکا دروازه را خلاصه کړه داسي وارخطا معلومیدی، سترې مسې یې هم یوقسم ته دوارخطا په ډول راسره وکړه ،ماپوښتنه څني وکړه چې ولي داسي وارخطا یې څه خو به پیښ سوي نه وي؟

نظرجان بابا وویل:

هر څه سم دي خیر او خیرت دی راځه کورته.

ما بیا ورته وویل:

دروازه مي ډیره و ټکوله ولي مو نه راخلاصوله ؟

بیا یې راته وویل:

په خبرو اخته وو هیڅ مو نه ده اوریدلې بخښنه غواړم، ښه ته دا راته و وایه دا دومره ډیر وخت چیري وې چې نه معلومیدې ؟

ما ورته وویل:

کندهار ته تللی وم د دوکان لپاره مي سودا راوړل هلته یو مشکل راپیښ سو وځنډېدم،دا خومي ده ته درواغ وویل.
بیائي راته وویل:
څه مشکل درته پیښ سو ؟
ما ورته وویل:
بس یو کوچنی مشکل وو په خیر تیر سو ،بیایې زما څخه هم پوښتنه نه ده کړې،ولاړلو خوني ته زرغونه هم راغله له هغې سره مي هم سترې مسې وکړه،خو مور یې رانغله له زرغونې څخه مي د هغې پوښتنه وکړه چي چیري ده ؟
زرغونې راته وویل:
په هغه بله خونه کې ده ، خوریی)د خور زوي(یې راغلی دی له هغه سره ناسته ده.
ما ورته وویل:
خورئی یې ولي دلته نه راځي زه به هم ورسره شناخته سم.
زرغونې راته وویل:
ورکوه یې هغه مو بیخي په تا خبر کړی هم نه دی چي ته دلته راغلی یې که یې ولیدلې چي ته دلته یې نو خامخا شک کوي، چي دا پردی سړی په دا وخت کي دلته څه کوي.
ما ورته وویل:
که داسي وي نو زه به ولاړسم،څه خبره خونه ده.
زرغونې هم وویل:
که نن ولاړ سې ښه به وي ،سبا بیا راسه هغه سبا ته بیرته ځي که دي خوا نه بدیږي ؟
ما ورته وویل:
دا خو د خوابدېدو خبره نه ده چي خوابده کړم، زه هم ځمه نو له دوی څخه مي اجازه را واخسته او ځني راغلم کورته ،په کورکي دا چورت را ولویدی چي زرغونې خو ما ته ویلي وه، چي مورې هیڅ خپلوان نه لرو او اوس یې د خاله زوی دکومه پیدا سو ،بیامي خپل ځان ته دا تسلي ورکول ، چي کیداي سي له خپلوانو سره به خوابدي وي،اوس خو ډیر داسي خلک سته چي خپلوان په خپلوانو کي نه حسابوي ،پردي یې بولي په دې خاطر چي اوس له خپل نه پردي له چا سره ښه کوي، خپل نه غواړي چي له ځانه یې بل خپل لوړ وي او

دی له هغه ځخه کم وي، په همدې خاطر یې دا درته ویلي دي چي هیڅ خپلوان نه لرو ،خیر دا هر څه مي پرېښودل ،د ماښام ډوډۍ تیاره سوه ډوډۍ مي و خوړله ،خو چنداني خوند مي نه ځني واخستی، د بیده کیدو کوښښ مي و کړی خو هیڅ خوب نه راتللی ،تر ډیره پوري ویښ ومه یو وخت بیده سوی وم،تر دریو ورځو پوري د زرغوني کورته نه وم تللی په دا څلورمه ورځ مي بیانیت وکی چي نن شپه به ورځمه له خیره،مازدیگر ناوخته وو چي بیا یې کورته ورغلمه ،په سرای کي زرغونه وه ماورته وویل:

چیري دی پلاردي؟

زرغونې راته وویل:

پلار مي په خونه کي دی زما د خاله له زوی سره ، ولي کارورسره لرې ؟

ما ورته وویل:

یا داغسي پوښته مې کول،ښه د خاله زوی دي تر اوسه نه دی تللی ،نو زه به بیرته ولاړ سمه کورته.

زرغونې وویل:

یا ولي ځې،هغه په خپله خونه کي ناست دی ،زه او ته به په دا بله خونه کي کښینو.

نو زه هم ورسره راغلم خوني ته هلته دواړه سره کښېنستلو ،نومي زرغونې ته وویل:

چي تاڅلور ورځي مخکي لا ویلي وه چي هغه سبا ځي خپل کورته، تر اوسه پوري لا نه دی تللی ؟

زرغونې راته وویل:

هغه تر تا پوري معطله دی،زه ځمه زما پلار درته را استوم له هغه سره خبري وکړه هغه به پوره معلومات درکړي، دغه یې راته وویل او را څخه ولاړله له هغې خوا نه نظرجان اکا راغلی سترې مسې یې را سره وکړه راته وې ویل: ښه سو چي راغلې کنې زه سهار خپله دوکان ته درتلمه.

ما ورته وویل:

ولي کومه نوې خبره پیښه سوي ده ؟

نظرجان اکا راته وویل:

چي هو خبره خو نوې ده هغه دا چي ما او د زرغونې مور دا فیصله کړې ده چي زرغونه لویه سوې ده بالا به یې ورکړو ،اوس مو لاهم غاړي باندي بندي دي ،چي هسي واده سي هغه به ښه وي.

کله چي مي دا خبري له نظرجان اکا څخه وا وربدلې نو ما ته خندا راغله او دومره زیات خوشاله سوم ، چي په کالوکي نه ځاېدم په دې خاطر ما دا فکر کوی چي ما ته یې را کوي او زرغونه یې اوس مجبوره کړې ده چي واده وکړي،ما ورته ویل ستاسو خوښه ده:

تاسو چي هره فیصله کړې وي هغه صیح ده، ځکه تاسي خو د هغې مور او پلار یاست هر رقم ته چي تاسو وایاست زما هم درسره خوښه ده.

نظرجان اکا راته وویل:

ډیر ښه کار و سو چي ستا هم راسره خوښه سوه، مورږ هم ستا خوښې ته کتل، اسدالله جان ښه اخلاقي او ښه ځوان دی او له بلي خوا خپلوان هم یو .

ما ته چي یې د اسدالله نوم را واخیستی اور راباندي بل سو ماورته وویل:

کوم اسدالله،او اسدالله څوک دی؟

نظرجان اکا وویل:

ولي ته اسداالله نه پېژنې ، اسدالله خو دزرغونې د خاله زوی دی له یوې هفتې راهیسته دلته زمورږ په کورکي راسره اوسیږي ،په هغه بله خونه کي ناست دی،هغه هم په دې دوستی خوشاله دی.

ما له ډیري خواشینی څخه ورته وویل:

چي ولي مو پخوا اسدالله ته نه ورکوله او ولي هغه پخوا نه غوښتله ،اوس چي اوبه تر ورخ تیري سولې اوس یې ورکوی ،تا په خپله راته ویلي وه چي زرغونه له تا سره مینه کوي او بل هیڅوک یې نه خوښیږي او نه د هغې بل څوک خوښ دی، ته څنګه د هغې خوشالۍ په اوبو لاهو کوې او د هغې ژوند ورتباه کوې، خو هغه هم له ماسره مینه کوي ولي د هغې خوشالي په اوبو لاهو کول غواړې ،ته څنګه پلاریې ؟

نظرجان اکا وویل:

دا کار خو یوائې زما نه دی خوښ ،بلکي د ټولو خوښ دی د زرغونې هم خوښ دی، هغې خپله راته وویل چي زما اسدالله تر هر چا خوښ دی او زه له اسدالله سره واده کوم. که یې نه منې له هغې څخه خپله پوښتنه وکړه.

دا چي يې راته وويل نو بيخي مي عقل له سره ولاړی دومره خواشيني سومه چي له نظرجان اکا څخه را ولاړ سومه او راغلم دا بلي خوني ته،چي اسدالله پکښي کي ناست و . وار له واره مي ورته وويل:

چي زرغونه زما ده او زما به وي له زرغونې سره يوائې زه واده کولای سم نه بل څوک او نه چا ته دا حق ورکومه چي واده ورسره وکړي،هغه زما روح زما تن او زما ژوند گرځېدلې ده ،بې له هغې څخه ژوند په کار نه لرم او که زما پرته بل چا و غوښتله ،نو يا به زه پر دې دنيا يمه يا به هغه،يا به زه ژوندی يم يا هغه،نوره دي خپله خوښه چي کوې يې او که نه ستا اختيار دی، دا خبري مي په ډېر جدي انداز ورته وکړې،ما چي کله دا خبري ورته کولې نو اسدالله داسي ربړدې دی لکه تبې چي نيولی وي وروسته يې له کوره را ووتلمه راغلمه خپل کورته له خواشينی څخه مي نه ډوډۍ خوړلې ده او نه مي تر سهاره سترگه پټه کړې ده. سهار دوکان ته راغلمه او انډيوالانو ته مي وويل:

چي ماښام خو داسي کيسه پيښه سوه او ما ته يې داسي وويل.

انډيوالانو مي راته وويل:

ته بيغمه اوسه موږ خو درسره يو هيڅ غم مه کوه. دوی يې پرته له تا څنگه بل چاته ورکولای سي اوکچيري يې ور هم کړه نو موږ يې په زور درته راوړو او تاته يې تسليمه وو ، نور ته څه غواړې او بل اسدالله ته تا پخپله ويلي دي هغه به دا کارڅنگه کوي.

زماهم د انډيوالانو پلان او خبري خوښي سوې، دغه تصميم مو په ټولوسره خوښ سو ،چي که يې پرته له ما بل چاته ورکړه دغسي به ورسره کوو ،خو خوامي ډېره بده وه،په دې چي که نظرجان اکا هر څه راسره کړي وای خو خير،نو زرغونې به ولي دومره بې وفايي راسره کوله، هغې خو هم زما سره ډېره مينه کوله او هغې ولي زه نه کړم خوښ،په دې کي د دې څه مقصد دی،چي زه يې پرېښودم او اسدالله يې خوښ کی ما خو يې تل خواهيشات پوره کړي دي ؛هرڅه به چي د دې خوښ سول مابه ورسره منل ، د هغې ناخوښه يو کار مي هم نه دی کړی،حتٰی خوا يې لا هم نه ده راڅخه بده سوې ،چي زه يې پرېښودلم او د دې هيڅ خوانه وه بده ،او نه هم زما پر خوا وه دا کار خو بايد دې نه وای ورسره منلی ،په رښتيا چي دومره ځني خفه سولم که انډيوالانو راسره خوښ کړې وای،ما به زرغونه پرېيښې وای او تر تير سوی به وای،انډيوالانو مي نکړه راسره خوښه، راته ويل به يې ته خو ليونی سوی يې دومره مصرفونه دي ورباندي وکړل او اوس يې پرېږدې. ته خو يو څه عمر صبر وکړه چي څه کيږي او څه پيښيږي موږ هرڅه درته سموو.

خیر په داغه کي پوره درې میاشتي تیري سوې خو د زرغونې د ورکولو درک معلوم نسو او نه زه بیا ورغلی یم او نه مي حال ورباندي درلودی او نه بیا دوکان ته نظرجان اکا راغلی دی اوس دومره حال ورباندي لرمه چي زرغونه یې تر او سه نه ده ورکړې او زه اوس ورباندي پوه سوم، چي دوی ډیر چالاکه دي ځکه اول یې ما ته راکول،خو ما ته یې را نکړه او اسدالله ته یې ورکوله او اسدالله ته یې هم نه ده ورکړې او اوس یې له تا سره قول کړې ده، زما نور سره نه باندي خلاصیږي چي د دوی څه هدف دی او چا ته به یې ورکړي ،دغه وه زما او د زرغونې په ژوندکي راغلې او تیره سوې کیسه چي تا ته مي ټوله کیسه وکړه، زه اوس هم په زړه کي هغومره مینه ورسره لرم لکه پخوا چي مي ورسره درلوده. زه خو یې په دام کي بند کړی وم اوس یې ته هم پکښي بند کړی یې زما خو دا زړه ته نه لویږي چي تا ته به یې هم درکړي او زه سر له ننه له زرغونې څخه تیر یم ځکه ته تر ما زیاته مینه ورسره کوې او خدای(ج) دې ستا روزي کړي.

ما ته چي احمد بیچاره ټوله کیسه وکړه، ډیر زړه مي باندي وسوځیدی ځکه په رښتیا هم چي د افسوس کیسه یې وه.او ډیره ناجایزه ورسره سوې وه. نو مي احمد ته دا وعده ورکړه چي که ستا کیسه رښتیا داسي وي او دغه کیسه مو په منځ کي تیره سوې وي،نو زرغونه ستاده او ستا به وي زه هم درسره ملګری یم زه خپله له خپلي مینه څخه تېرېږم اوتاته یې دربخښم.

احمد راته وویل:

زه پښتون یم او هیڅ کله درواغــوته ضرورت نلرم ،کچیري زمایوه خبره هم درواغ سوه نو زه بیا ځان ته نه پښتون وایم او نه ځان رښتنی بولم.

ما ورته وویل:

چي خیر دی احمد جانه وروره ! خدای(ج) به هر څه اسانه کړي زه اوس درڅخه ځمه،زه به ځان ته نور معلومات هم ترلاسه کړم بیا درته راځم،نو مي له احمده اجازه و غوښته او ځني راغلم کورته او دماښام درا رسېدو په انتظار ومه ،ماښام وروسته ترډوډۍ ورغلم د زرغونې کورته ،هلته مي له ټولوسره ستړې مسې وکړه او ټولو راته ویل لږ وارخطا معلومېږي څنګه سو هغه نفر دي پیدا کی ؟

ماورته وویل:

یانن مي کور کار درلودی سبا ورځمه دوی مي په دې پوه نه کړل چي له احمد سره مي ولیدل ، د خوب وخت راغلی نظرجان اکا او کورداري یې رخصت راڅخه و

غوښتی،ما هم اجازه ورکړه او دوی ولاړل ، زه اوزرغونه په خونه کي يواځي پاته سولو، نومي زرغونې ته وويل:

يوه پوښتنه درڅخه کومه رښتيا به راته وايې؟

زرغونې راته وويل:

چي ماتر اوسه تا ته درواغ ويلي دي ؟

ما ورته وويل:

چي درواغ نه راته وايې نو داراته و وايه زه پر تا څومره ګران يم؟

زرغونې وويل:

چي دونه راباندي ګران يې چي بې چي بې تا ژوند هيڅ خوند نه راکوي او نه مي په کار دی.

ماورته وويل:

داسي به نه وي؟

زرغونه وويل:

داغسي ده لکه زه چي وايم و مي ازمويه.

بيا ما ورته وويل:

که داسي وي نو ستا دي د پاک خدای(ج) په مقدس نوم باندي قسم وي چي ستا او د احمد په منځ کي څنګه کيسه وه او څه مو په منځ کي تير سوي دي ،ماته ټول معلومات ته په خپله خوله راکړه.

زرغونې چي زما له خولې نه دا وا وربېدل رنګ يې تک سور سو او و يې ويل:

چي کوم احمد !احمد څوک دی زه خو د احمد په نامه څوک پېژنم هم نه.

ما ورته وويل:

د خدای(ج) په نوم سره مي قسم درکړی دی. هغه احمد درته ښيم چي له تا سره يې ترما زياته مينه کول او اوس يې هم درسره لري، ما له هغه سره نن وليدل او خبري مي ورسره وکړې او هغه خپله کيسه ټوله راته وکړه او اوس زه غواړم ستا له خولې څخه هم دا واورم چي په څه رقم سره شناخته سواست څنګه مو سره وليدل او څه مو په منځ کي تيرسوي دي ټوله کيسه به راته رښتيا رښتيا کوې ؟ بيا به زه فيصله و کړم دا چي ته رښتيا وايې او که احمد، نور نو ځان بي خبره مه اچوه زه په هرڅه خبرسوی يم.

زرغونه هم پوه سوه چي احمد کيسه ورته کړې ده او ما هم ډيره مجبوره کړه ترڅو خپله کيسه يې داسي شروع کړه:

احمد هيڅ کله هم له ما سره مينه نه درلوده او نه په مينه پوهيدی، زه له اوله د هغه په بد نيت پوهېدمه چي غلت سړی دی ،هغه هيڅ کله ما ته د ميني په سترګه نه دي کتلي نه يې راته کتل ، زه د زرغونې په خوله کې ور ولوېدمه چي ته په دغه قانع يې چي احمد په مينه نه پوهيدی؟

زرغونې وويل:

هو زه قانع يمه چي هغه په مينه نه پوهيدی، احمد زما د پلار خوښ وو مګر زما نه وو خوښ پلار مي راته وويل چي لوره ته اوس ځوانه سوې يې بالا دي نو د واده کولو وخت دی او واده به دي کړو ، خو ما نه ورسره منل ما به ورته وويل چي که زه واده وکړمه نو ستاسو خدمت به څوک کوي ،ځکه مور مي سپين سرې ده او ته هم اوس ډير سپين ږيری يې؛ واده خو هر وخت کيږي پلاره ! خو زما پلار نه راسره منل، تر څو زه يې مجبوره کړمه ما ورته وويل دا چي ته راته وايې نو ستا کار او ستا خوښه ده.

نو يې يوه شپه احمد کورته راوستلی وو، زه يې دې ته مجبوره کړمه چي ورسره و وينم کچيري يې زه خوښه سوم نوبه مي ورکړي ،زه خوني ته په ډيرکم جرئت سره ورغلمه او له احمد سره مي سترې مسې وکړه، په دا اول وارسترې مسې کي راته معلوم سو، چي ډير غلت سړی دی، ځکه ما په لاس سترې مسې ورسره وکړه ،نو ده مي لاس په خپل لاس کي ټينګ کی ،دومره يې ټينګ کی چي نږدې وو چي ږغ راځخه و سي خو ځان مي ټينګ کئ څه مي و نه ويل لاس يې را ايله کئ او ورسره کښېنستمه.

پلار مي احمد ته وويل:

چي احمده زويه زرغونه خو داده ،خوښه دي سوه ؟

احمد ورته وويل:

هو خوښه مي سوه.

نو مي پلار د احمد سره د واده کولو او زما د ورکولو خبري را واخستې، زه نو له ډيره شرمه څخه له خوني را ووتلمه، راغلمه اشپزخانې ته د مابنام ډوډۍ مي برابروله، ډوډۍ مي سره برابره کړه خو خوني ته مي نسواى ور وړلاى، نومي خپلي مورته وويل:

چي ډوډۍ ته وروړه زه يې نسم ور وړلاى ، مور مي هم دوى ته ډوډۍ وروړه، بيا مي چاى هم ور واستولې،د يوه ساعت په اندازه به زه په خونه کي يوائي ومه چي مورمي راغله ، او راته و يې ويل:

چي خدای(ج) دي بخت در خلاص کړه لوري بس ده زموږ ډير خدمت دي وکی، ستا څخه موږ ډير خوشاله يو ،خدای)ج (دي زموږ په حق کي غاړي مه بندوه.

ما ورته وويل:

مورجاني ما ته دا خبري مه کوه زه خو ستاسو اولاد يم او اولاد هيڅکله د مور او پلار حق نه سي اداکولای، تر څو چي زه ژوندی يمه ستاسو خدمت پر ما حق دی او دا پر ما فرض دی چي ستاسوخدمت وکړم مورکي ! زه اوس واده نه کوم زه ستاسو په خدمت کولو کي خوشاله يمه ، ما مه ورکوی.

خو مور مي په دې خبره سخته په غوصه سوه او راته وه يې ويل:

ته چي هر څه وايې موږ دي هيڅ خبره نه منو بالا دي ورکوو موږ خپل خدمت په خپله هم کولای سو . زه يې اخير دې ته مجبوره او راضي کړمه ،چي د احمد سره واده وکړم،نو ما هم له مور سره ومنل چي ستاسو خوښه وي زه نو څه پکښي ويلای سم واده مي کړی ،ما ته خوب راغی او مور مي هم راسره بيده سوه،پلار مي له احمد سره بيده سوی وو ،سهار سو او د سهار چای يې هم زموږ کره څښلي وې بيا تللی وو.

پلار مي ډير خوشاله معلوميدی او راته و يې ويل:

چي د احمد خو ډيره خوښه سوې ،که کور يې هم ورسره خوښه کړه واده درسره کوي.

مور مي پوښتنه ځني وکړه:

احمد څه ويل ؟

پلار مي ورته وويل:

زرغونه يې ډيره خوښه سوه او ويل يې چي زما خو خوښه ده خوزه به کور هم مشوره وکړمه،کچيري د کور هم راسره خوښه سوه نو بيا درته راځمه احوال دستي درکوم.

مور مي ورته وويل:

چي خدای(ج) دي وکړي چي کور يې هم ورسره خوښه کړي.خو دغه د دوستی او واده کولو خبري مو تر دوو ورځو پوري په کور کي کېدې،وروسته تر دوو ورځو څخه احمد بيا زموږکورته د شپې راغی ،پلارمي ورسره ناست وو ،زه او مور مي نه وو ورغلي ،مور مي راته ويل درځه چي ما او تا هم ورسو ما ډير ورته وويل چي ما پرېږده ته يواځي ورسه ،زه خو يې لېدلې يم ،خو مور مي نه را سره منل او زه يې هم ور وستمه ،هلته مو له احمد سره ستړې مسې وکړه او کښېنستلو ، احمد نو ما ته دومره کتل ،چي ما بيخي لوړ کتلای نسوای او ماته د ده داسي نيغ کتلو هيڅ خوند نه راکوی، د همداسي نيغ نيغ راته

کتل خو ما نه ورته کتله، وروسته احمد زما پلار ته وویل چي ما خو کور مشوره وکړه او ټولو راته وویل چي ستاخوښه وي نو موږ څه پکښي وایو ،موږ دي لا له تکلیف نه خلاص کړو چي ستا په مرکه وګرځو ،خو خبره دا ده ته یو ځو عمر صبر وکړه موږ به یو څه پیسې پیدا کړو بیا به په مرکه ورسو ،اوس خو دي خبره هم ورسره خلاصه کړې ده ما هم ورسره خوښه کړه چي بیخي مي خوښه ده ، پروا نه کو ي یو ځو عمر به صبر سم څه خبره نه ده،ایا اوس ستاسو هم داسي راسره خوښه ده لکه زما کورنۍ چي خوښه کړې ده ؟

زما مور او پلار ورته ویل پروا نه کوي اوګره په تلوار نه سړیږي یو ځو عمر به انتظار سو زموږ هم درسره خوښه ده.

نو احمد ما ته مخ را واړوی او وې ویل:

چي زموږ او ستاسو خو خوښه سوه ،چي دزرغونې به خوښه وي که یا ؟

ما ورته وویل:

چي زما خوښي ته لا هم ګورئ ،دا په ما اړه نه لري ،دا زما د پلار او مور کار دی،زه د دوی په کارکي څه نسم ویلای دوی ته راته خوښ کړی یې او چي دوی هر څه راته و وایي زه هغسي کوم.احمد ماته وویل:

د مور او پلار خو دي خوښه ده.

ما ورته وویل:

د دوی چي خوښه ده زما هم خوښه ده،زه څه نه پکښي وایم او نه څه پکښي ځایږي دا مي ورته وویل او ځني راولاړېدمه،چي مور مي راته وویل:

کښېنه چیري ځې؟

ما ورته وویل:

ډوډۍ تیارومه بیرته راځمه.

مور مي راته وویل:

ته دلته کښېنه ، نن زه خپله ډوډۍ تیاروم او راوړمه یې ،ما نه غوښتل چي مورمي ډوډۍ تیاره کړي ،خو مور مي زه نه پرېښودم چي زه یې راوړم او خپله په ډوډۍ پسې ولاړه، زه هم په خونه کي کښېنستمه،په دې وخت کي مي پلار هم له خوني و وتی ،زه او احمد یواځي پاته سولو ،زه غلې ناسته ومه هیڅ ږغ مي نسوای کولای چي احمد راته وویل:

ترڅو چي دي پلار او مور راځي څنګ ته خو مي راسه ،هغه بله شپه هم رانغلې زما چورت او فکر له تا سره وو چي رابه سې ،تر ډيره درته معطله ومه خوستا درک معلوم نسو ولي رانغلې،څوک داسي کوي لکه ته چي يې کوې.

ما ورته وويل:

ته خو داسي خبري کوې لکه د عمر چي سره شناخته يو .

احمد راته وويل:

شناخت نو څه وخت غواړي.

ما ورته وويل:

وخت غواړي تر څو ته زما او زه ستا په خوی پوه شم.

احمد بيا راته وويل:

په دا رقم چي ځان ليري ليري کوې او زما څخه شرمېـږي زړه ته مي نه لويـږي چي په يوه کال کي دي هم سره شناخته سو ،خير دا خبري پرېږده اصلي خبره واوره؛ نن ماښام زه درته معطله کېږم ستاپلار ته اجازه ورکومه چي په خپله خونه کي بيده سي ، کله چي دوی بيده سول نو ته به بياراځې،اوس خو ډيري خبري نسو سره کولای،کله چي راغلې نو يو دبل د خوي په باره کي به هم سره و ږغيږو ،ګوره چي پاته نسې.

ما ورته وويل:

چي دا کار هيڅ امکان نه لري ،تر څو چي مو واده نه وي سره کړی زه يو اځي هيڅ کله هم نه سم درسره ليدلای او نه درته راتلای سم.

احمد راته وويل:

ښه چي داسي ده خو اوس مو هم واده نه دی سره کړی ولي راسره ناسته يې.

ما ورته وويل:

اوس زه يوا ځي نه يمه راغلې، خپلي مجبوری راوستې يم، د دې خبرو په اوريدو سره احمد لږ څه احساساتي سو او راته و يې ويل:

چي ته هم زما دا اخيره خبره واوره،زه نن شپه دلته يواځي پاتېــږم که رانغلې نو زمادي په خدای(ج) سره قسم وي که بيا په ټول ژوند درته راسم يا مو د کور خواته وګورم دا نو زما اخيري فيصله ده.بيخي مه راځه.

د احمد دقسم په اخيستلو سره زما زړه هم يو څه نرم غوندي سو ،خو زه هم ورته احساساتي سوم چي هغه ستا کار دی هر څه چي کوې هغه کوه که راځې که نه راځې.ما

چي دا ورته وویل،نه بیا ده بحث کړی دی او نه ما دواړه سره چپ سولو، ترڅو پلار مي راغی او احمد ته یې وویل:

دوکانداري دي څنګه ده ؟

احمدورته وویل:

بیخي ښه ده ګذاره کیږي،دوی په خپلو خبرو سره اخته سول زه له خوني را و وتلمه ،چي مور مي بیا راته په غوصه سوله چي ولي له خوني را ووتلې ما ډوډۍ تیاره کړه، درځه ډوډۍ نن ټول یوځای سره خورو.

ما ورته وویل:

زه له احمد سره ډوډۍ نسمه خوړلای، موري زه یې یو ائي په خونه کي خورم تاسي یې ورسره وخوری ،خو مور مي راسره ونه منله چي نن به ډوډۍ له احمد سره خورو .

مانه غوښتل چي ورشمه خومورمي مجبوره کړمه او خوني ته یې ور وستلم،هلته مو په ټولو سره یوځاي ډوډۍ وخوړه ،د ډوډۍ خوړلو په وخت کي مي مور او پلار په خبرو سره اخته سول ،چي احمد راته وویل:

چي تا خوویل ډوډۍ هم نه درسره خورم،څنګه راغلې او ولي دي زماسره ډوډۍ وخوړه ؟

ما ورته وویل:

چي مجبوره سومه کنې ما خو نه درسره خوړله.

بیا یې راته وویل:

چي ماښام به هم مجبوره سې ،زه نن شپه ستا په انتظار یمه او تر هغه وخته نه بیدېږم ترڅو چي ته نه یې راغلې.

ما ورته وویل:

چي دا خیال دی له ذهنه وباسه ،هیڅ امکان نه لري چي درته راسم.

بیا یې سوکه راته وویل:

زه انتظار یمه نور نه پوهېږم.

کومه ډوډۍ چي مي خوړلې وه هغه یې راباندي زهرکړل،وروسته ترډوډۍ خوړلو زه ځني را ولاړه سومه، راغلمه خپلي خوني ته او په ځای کې بیده سومه، خو خوب نه راتلی ناحقه چورتونه راولیدل چي دایې څه درته وویل قسم یې هم واخستی، که نه ورځې بیا خو په ټول ژوند نه راځي نو دا متل را یاد سو چي یوې خوا ته پړانګ دی بلي خواته پاڼ ،که نه ورځی بیا خو نه راځي او بل مور او پلار مي دومره ورته خوشاله دي چي

بيخي ډير، زه څنګه د دوی خوشالي له خاورو سره خاوري کړم ،نو مي دا نيت له ځان سره ونيوی چي ورځم به او زه دومره زړه هم نه لرمه چي خوني ته خپله ورسمه او څنګه ورسم ،چورتونه مي سره ګډوډ سوله چي له ډيرو چورتو له کبله مي پر سر درد سو، په ځای کې وينبه پرته ومه چي مور او پلار مي هم ځني راغلل خپلي خوني ته او دواړه بيده سول، ما نو خپل مور او پلار ته ځان په خوب اچولی و، چي زه خو نو بيده يمه اوس زه دې ته معطله ومه چي دوی دواړه ښه بيده سي نو به ورسم، کله چي زه په دې ښه يقيني سوم چي دواړه ښه بيده سول نو زه هم له ځايه راپورته سوم ډير کرار کرار له خوني را و وتلمه او راغلمه د احمد خوني ته ،دروازه يې په ځان پسي ټينګه کړې وه،دروازه مي خلاصه کړه او خوني ته ورننوتلم.غوږ مي ونيوی چي احمد وينښ دی که بيده ،ماغوښتل چي وروږغ کړم خو احمد خپله را باندي ږغ کړل او و يې ويل راغلې ولي دومره و ځنډېدې.

ما څه نه ورته ويل.

بيا يې راته وويل:

پلار دي غوښتل چي ته دلته زما سره بيده سي، ما ورته وويل چي زه يواځي بيدېږمه تا نه په تکليف وم ،ځکه زه پوهېدمه چي ته راځې دا يې وويل او تر لاس يې ونيولم خپل ځان ته يې ورکش کړمه،کله چي يې زه تر لاس ونيولم له درده مي ورته پر سترګو توره شپه سوه،خوزه ډيره مجبوره ومه هيڅ ږغ مي بيا هم نسوای ورته کولای،او ورسره کښېنستمه.

احمد چي هرقم پوښتنه راڅخه وکړي، زه ځواب نه ورکومه،تر څو چي يوه اوږده کيسه يې راته شروع کړه. ماورته ويلي هم نه و،کيسه يې وکړه خو زما سر هم نه سو باندي خلاص چي څه يې وويل،کله چي يې کيسه خلاصه کړه نو وروسته يې زما په وينښتانو کي لاس واچوې او سر يې را ګـروی.

ماورته وويل:

چي سر ګرول خو د ښځو کار وي ته خو نارينه يې ؛ما په دې خاطر ورته وويل چي ګوندي ننګ ورسي اوخواشنی سي او راته و وايي چي ځه بالا خپلي خوني ته، خو دا خبره يې راته ونه کړه، بيايې راته وويل چي ته دونه ډيره راباندي ګرانه يې چي څه درته و وايم په همدې خاطر زه ستا سردرګـروم، دا چي ته په سرګــرولو خفه کېږې نو ته بيا زما سر را وګروه .بې له دېنه چي ماورته ويلي وای ،زما په غيږ کي يې خپل سر کښېښودی چي اوس زماسررا وګـــــروه.

ما يې هم سر ورګـــروی ،زما د سرګـــیــرول ډیرخوند ورکی راته و یې ویل چي داسي په خوند سره ګـرول، خوزما د مور هم نه دي زده.

ماته چي يې دا وويل زه ډيره ورته خواشنې سومه نو مي سر دومره ټينګ ور و ګروی چي زما دا ګمان و چي اوس به يې د سر پوست وا وړي او ويني به سي، خو ده راباندي ږغ کړل ،که زما ټول پوست په نو کانو جلا هم کړې،لا به اف درته و نه کړم ،نور يې هم ټينګ را وګروه.

بيامي زړه وربانديوسوځېدی بيا مي بيرته سوکه سر ورګروی.

بيا يې راته وويل:

زرغونې زما خو بـيخي خوښه اوقبوله يې،ايا ستا هم زه قبول يم ؟که دي خوښ يم هم راته و وايه او که دي خوښ نه يم هم راته و وايه ،ځکه دا خو د زورکار نه دی بلکي د رضا کار دی،په دې کار کي بايد چي د دواړو طرفه خوښه وي.

ما ورته وويل:

زما پلار او مور خوښ کړی يې، زما هم خوښ يې،ځکه زما اختيار د دوی په لاس کي دی.

ما چي دا ورته وويل دستي راپورته سو زما لاسونه يې مچ کړل او وې ويل:

جار دي له دې نرمو او نازکو لاسو سم، چي دا خبره مي ستا له خولې څخه وا وريده، چي ستا خوښه سوه د هغوی خو بيخي خوښه ده.

ما هيڅ ږغ ورته و نه کی، نو دی هم وار په وار راسره سپين سترګی کيدی بيا يې زما پر مخ لاس راتير کی،ما ږغ نه ورته و کی،نو دی پوه سو چي څه نه وايي، نو يې ساتيری راسره شروع کړی او زه يې خپلي غيږې ته ورکش کړمه ،زما سر يې په خپل زړه پسي ونيوی؛ دومره ټينګ يې نيولی وو چي زما ساه بنده سوه او ځان مي په زورځني خلاص کی.

احمد راته و ويل:

که تا نه وای ايسته کړی ،ما به تر سهاره پوري له خپل زړه څخه نه وای ايسته کړی.

ما ورته وويل:

ما ته نو اوس اجازه راکړه چي ولاړه سم،تا قسم کړی و زه خو خپله نه درته راتلمه.

احمد راته وويل:

ورسه کور دي ودان چي راغلې ،زما خو دا خیال و چي نن به مي ستاسو په کورکي اخیري شپه وي ،زما هم درته اجازه ده ورځه په مخه دي ښه. زه هم ځني راغلمه خپلي خوني ته او پر خپل ځای پرېوتلم، سهار راکښېنستمه چای مي پخې کړې د سهار چای یې هم راسره وڅښلې بیا ولاړی ډیر خوشاله وو ،کله چي دوکان ته تللی و نو هلته په دوکان کي چي به په مخه څوک ورتلل، نو دا کیسه به یې ورته کوله چي ما خو مابنام داسي شپه تیره کړه، داسي سات مي تیر سو داسي او داسي.. زه نو په دا کیسه نه ومه خبره چي ده هر چا ته ویلي دي،خو پلار مي باندي خبر وو ،هغه ته هم بل چا ویلي وه چي احمد ما ته داسي وویل،اوس خو داسي وخت دی که یو څوک یوه خبره وکړي نو هغه بل نفرته حتماً حال رسیږي. پلار مي زما سره سمي خبري نه کولې راڅخه خفه وو، ما دا ګومان کوی چي مریض سوی به وي پوښتنه مي ځني وکړه چي پلارجانه مریض یې،داسي بل رقم معلومېږي.

پلار مي راته وویل:

یا لوري جوړ روغ یم،هیڅ نه دي راسوي.

ماته یې داسي ویل ، اصلاً یې زه په ځان نه پوهولم ځکه زما څخه خوابدي وو ،زما زړه طاقت و نه کی ،نو مي له مورنه پوښتنه وکړه چي مور جاني پلار مي مریض دی چي داسي بل رقم معلومیږي که کومه خبره ده او زه نه یم خبره؟

مور مي راته وویل:

مریض نه دی،ستا څخه خوابدی دی.

چي مور مي داسي راته وویل زه حیرانه سومه ، ما ورته وویل:

ولي زما څخه کوم بد کارسوی دی که څنګه؟

زما خوبیخي احمد ته پام لا نه وو ،نه مي په ذهن کي احمد را تېرېدی،چي هغه به کار خراب کړی وي.

مور مي راته وویل:

چي هغه ښو ورځي مخکي چي احمد راغلی وو، بیا ته په نیمه شپه کي د احمد خوني ته ورغلې وې ،مورږ نسو در خبر خو پلار ته دي کوم چا ویلي وه، چي احمد مورږ ته داسي کیسه وکړه چي زه د دوی کره هروخت ورځمه،په ټول کورکي یې ازاد ګرځم ، لوري خلک څه پوهیږي چي تاسي واده سره کوی، خلک خو نور فکر کوي او په ذهن کي یې بل څه ور ګرځي ،ته یو څه احتیاط کوه لوري ،چي مورږ بدنامه نه کړې او سترګي مو راټیټي نه کړې، پلار دي هم سپین ږیری دی زه هم سپین سرې یم د غمونو تاب نه زه لرم نه

دي پلار، په دا عمرچي بدنامي را واوړي ،نو به مو زهرې و چوي،کنې زه خو په تا ډير اعتبار لرم ،ته خو زما لور يې.

ما چي له خپلې مور نه دا خبري وا وريدلې ، له احمد څخه مې ډيره خوا بده سوه .ځکه هامتل دی)چي که ښه کوې بد به حتماً در رسيـــږي (ته خو هوښيار وې احمده، تا به ولي دا خبري هر چا ته کولې،مور ته مي وويله:

څنګه اعتبار چي په ما لرې داغسي هم يمه، تاسو ما ته وويل چي له احمد سره واده وکړه ،کنې ما واده څه کوی،ما احمد څه کوی، خو مور مي په دا خبرو خطاکړله چي ما هيڅ هم نه دي کړي او اوس نو د احمد د راتلو په انتظار وم ،چي کله به راسي او زه به يې د ټول عمر خوا وربدوم چي بيا زما نوم هم وا نه خلي، احمد نو پوره يوه هفته وروسته د شپې زموږ کره راغی ، زما پلار او مور ورغله سترې مسې يې ورسره وکړه،خو زه ډيره وروسته ورغلم ما چي سترې مسې ورسره کول په عيني سترې مسې کې يې سترګه راته و وهل، ما په زړه کي ويل چي بـــچـــو زه اوته به وروسته سره ګورو ،تر هر څه وروسته د خوب وخت سو او موږ ټول ځني راغلو خپلي خوني ته، احمد يواځي پاته سو. ما مي پلارته ويل:

مادرته ويلي وه چي زه واده نه کوم ،تاسو ورته مجبوره کړم او بل هغه بله شپه چي احمد راغلی وو زه د شپې ورغلمه ،ځکه ما ته احمد ويلي وه ،چي که رانغلې زه بيا ستاسو کورته نه راځم ،نو زه ستاسو په خاطر ورغلمه اوله احمد سره مي و ليدل ، ځکه ما ستاسو خوشالي په اوبو نه لاهـــو کول ، تاسو زما او د احمد واده کولو ته ډير خوشاله واست،خو هغه احمد کوم چي تاسو راته انتخاب کړی وو ،هغه داسي کار وکی چي ټول کلي يې په دا يوه هفته کي راباندي خبرکئ،نو زه نن ورځمه ستاسو په مخ کي او هغه ته ځواب ورکوم ځکه چي نه يې ستاسو عزت ته وکتل اونه يې خپل عزت ته ،دا چي تراوسه مو واده نه دی کړی هرچاته کيسه کوي که مو واده وکي خو بيا ټولي دنيا ته وايي ،پلارجانه ماوبخښه چي زما څخه خوا بدی يې.

پلارمي راته وويل:

چي يا لوري داسي به هيڅکله هم نه کوې ،ته به له احمد سره واده کوې،خير دی چي احمد هرڅه وايي و دي وايي ،خوته به هغه نه خفه کوې.

پلارمي نه غوښتل چي هغه ته ځواب ورکړم ،نو مي ورته وويل:

ستاسو چي خوښه نه وي نو بيانه ورته وايم،اوس ورځمه ورسره وينمه ځکه نن ئې بيا راته وويل چي زه درته انتظاريم ايا ورسم پلارجانه؟

پلارمي هم اجازه راکړه چي ورسره و وينم،نو زه هم راغلمه د احمد خوني ته ،ډيره ورته خواشينې وم چي هر څه به ورته وايې،دروازه مي ورخلاصه کړل او خوني ته ورننوتلمه.

احمد هم له ځايه را ولاړسو غوښتل يې چي لاسونه زما په غاړه کي را وا چوي، ما يې لاسونه په زور له ځانه ايسته کړل.

ماته ئې وويل:

ولي مي لاسونه نه پــرېـــږدې ؟

ما ورته وويل:

چي لاس څه نور زه نه غواړمه چي درسره و وينم،دغه مو اخيري شپه ده . بيا زما نوم په خوله وانخلې او نه بيا زموږ کره راسې، تا ولي خلکو ته د هغه تيري شپې کيسه کړې وه،تا ته دا کيسه کول معمولي کار ښکاري،خلک خو دا نه وايي چي دوی واده کيدونکي دي،هغوی خو نور فکرونه کوي ، چي کوزده يې نه ده کړې او دی هلته سهار او ماښام ورځي ،ته په دې پوهېږې که يا ؟

احمد راته وويل:

دا خو بيخي معمولي خبره ده ،خلک دي هرڅه وايي زما يې په څه زه خو په رښتيا هم واده درسره کوم، ستا سره ټول ژوند همداسي خوشاله تيرول غواړم ،ما خپله خوشالي نسوای برداشته ولای ځکه مي هرچاته و ويل ،هغوی هم په دې خوشاليـــږي،په دې کي بيا د خلکو څه گټه ده چي بل گمان به کوي.

ما ورته وويل:

چي ستا خبره هم صحي ده ،چي خلک زما او ستا په مينه څه کار لري خو په هغه وخت کي چي زما او ستا واده و سي هغه وخت که هرڅه هر چاته و وايې پروا نه کوي .کله چي مو واده وسو بيا که هر چا ته هر څه وايې و وايه او هر څه چي کوې بيايې کوه،نن زه د همدې خبرو لپاره درته راغلې يم،چي بيا چاته داسي خبري و نکړې په دې ته پوه سه نور نو زه ځمه درڅخه،زه ځني را ولاړيدمه خو احمد ترلاس ټينگه کړم، ما ځان ځني خلاصوی خونه يې ايله کولم،ځني زور مي کړل ځان مي ځني خلاص کی،خو بيا يې ترلاس ټينگه کړمه ما بيا ځان ځني خلاص کی،دا واري نو دومره راته خواشينې سو چي له ډيري خواشينې څخه يې پر دا مخ داسي ټينگه چپلاخه راکړه چي پر سترگو مي توره شپه سوه، زه خو ومه ورته خواشينې چي چپلاخه يې راکړه بيا خو مي بيخي وينه ورته و ايشېدله، نو ما ته چي هم خدای ج زور راکړی وو داسي ټينگه چپلاخه مي پر دا مخ ورکړه او له خوني

ښځه را و وتلم، د را وتلو په وخت کې يې راته وويل چې نن مو اخيري شپه ده بيا به نه سره وينو .

ما ورته وويل:

چې خدای(ج) مو دې نه سره يوځای کوي ،بيا چې زما خواته را وه لا نه ګورې او نه بيا زما نوم واخلې،وروسته له نن ښځه نه ما ته پېژندلې او نه تا زه پېژندلم،دا خبرې مې ورته وکړې او له خوني را و وتم، له ځان سره مې دا فکرکوی چې دا خو مو واده نه و سره کړی تر دې حاله ورسيدو ،که مو واده سره کړی وای بيخي به مو ډانګيان سره ګرځول، ډيره خواشينې وم او خوامې هم بده وه خپلې خوني ته راغلم اوپرځای مې پرېوتلم ،هيڅ خوب نه راتلی تر ډيره ويښه وم چورتونه مې وهل چې ښه سو ځني خلاصه سوم، ما به دا ټول ژوند په دا رقم له هغه سره ځنګه تير وی،زه چې راغلمه مور او پلار مې لانه وه بيده سوي،زما ښځه يې پوښتنه وکړه چې څه کيسه پېښه سوه،ما هم هغوی ته ټوله کيسه وکړه،د پلار مې ډيره خوا بده سوه ماته يې وويل چې ښه کار دې نه وکی، ما ورته وويل په دې کې زما څه ګناه ده ،دی چې زمانوم بدوي او ستا عزت ته په سپکه ګوري ،نو ما نسوای زغملای،وروسته بيا مور‌ ټول بيده سوو ،که څه هم ماته هيڅ خوب نه راتلی يو وخت و بيده سوې وم،سهار ډيره ناوخته راکښېنستمه ، د سهار چای مې تيارولې ،چې مورمې راته وويل:

چې احمد تللی دی.

ماورته وويل:

د هغه نوم بيا مه را اخله ،ښه سو چې ولاړی،د هغه ښځه وروسته احمد بيا نه دی راغلی او نه بيا ما ليدلی دی. نو دا وه زما او د احمد کيسه چې درته ومې کړه ،ستا ماسيوا بل چاته مې ويلې هم نه ده،ما غوښتل چې تا ته هم دا کيسه مخکې له مخکې وکړم، او له هر څه دې خبرکړم، بيا مې ويل چې که درته و وايم نوبه راځخه خفه سې او تا به هم له لاسه ورکړم ،ښه سو چې ته خپله خبرسوې او تا خپله پوښتنه راځخه وکړه ،نور که کومه بله پوښتنه لرې چې ځواب يې درکړم.

ما ورته وويل:

يا بله پوښتنه خو نسته،خو احمد يو رقم وايي او ته بل رقم وايې، اوس زه په دوو کې حيران يم چې پر چا باور وکړم ستا دا ومنم او که داحمد دا ومنم.

زرغونې راته وويل:

چي احمد خو غلط سړی دی هر څه به يې درته ويلي وي او ما که يوه ورځ هم درواغ درته ويلي وي،نو زما خبره نه بلکې د احمد خبره ومنه.

ما ورته وويل تا خو ربښتيا هم درواغ نه دي راته ويلي، اوس به دا کيسه پر همدې ځای پرېږدو زه به گوندي نورمعلومات هم ترلاسه کړم ،دا خبره مي زرغونې ته وکړه او بيده سولو ،سهار مي چای هم له زرغونې سره وڅښلې او راغلمه کورته،په دې فکر کي وم چي دا اوس څنگه کيسه ده،احمديو څه وايي او زرغونه بل څه ،زرغونه هم د درواغو نه راته معلوميږي او هغه به ولي درواغ وايي ،کيدای سي چي احمد درواغ راته ويلي وي ،خو احمد هم درواغجن نه راته معلومېدی ځکه هرڅه چي يې راته ويلي وه هغه هم صحي وه او دزرغونې په ټول کور خبر وو ،دا ځان سره حيران ومه چي د چا په خبرو باور وکړمه، احمد وايي زه نه يم ملامت خو زرغونه چي ده هغه ډيره چلبازه ده ، او زرغونه وايي احمدغلط سړی دی،خو زه به د دوی کيسه له کوم بل چا څخه ځان ته معلومه وم، دا کيسه به يو څو عمر پر خپل حال پرېږدم ،کيدای سي په هر څه خبر سم،خير په دې کي درې ورځي و وتلې،نه زه د زرغونې کره ورغلی وم او نه هم د احمد دوکان ته،يوه ورځ مي د کور لپاره سودا راوړله، سودا مي واخيسته او راځمه کورته چي يو ناولده سړی په مخه راغلی او زما سره يې سترې مسې وکړه ما هم سترې مسې ورسره وکړه او راته وې ويل زه له تا سره کار لرم،ما ورته وويل څه کار راسره لرې څنگه کار راسره لرې دلته راته و وايه،دې ناولده سړي راته وويل چي پټ کار درسره لرم يو گوښې ته به سو ،زه هم يو غلي ځای ته ورسره ولاړم او ورته ومي ويل چي څنگه کار راسره لرې؟

دې ناولده سړي راته وويل:

چي زما نوم سمع الله دی او زه د احمد له نږدې ملگروڅخه يم، په هغه ورځ چي ته د احمد دوکان ته راغلی وې، نو احمد موږ ته ستا په باره کي وويل چي د زرغونې پلار را استولی وو.

ما ورته وويل:

زه پوه نه سومه چي ستا مقصد څه دی.

سمع الله راته وويل:

چي وروره زه تا ته د احمد په سترگو گورم په دې کي زما کوم مقصد نستته صرف ستا او د احمد خوشالي زموږ ارزو ده ،تا ته چي احمد هرڅه ويلي دي هغه ربښتيا دي، زه د قيامت په ورځ هم دغه شاهيدي ادا کوم چي احمد په حقه دی او زرغونه اوکورنۍ يې چلبازه دي، ته به يې هم شايد خطا ايستلی يې.

ما ورته وويل:

چې صحې ده سمع الله جانه زه هم درسره قانع يمه زه هم په همدې کوښښ کې يمه چې په اصلي موضوع باندې ځان پوه کړمه، اوس خو داسې وخت دی چې په هيڅ هم باورنسته او نه د باورکولو څوک پاته دي، زه به يو څو ورځې لانور هم صبر سم چې څنګه کيسه ده او څه پيښ سوي دي.

سمع الله راته وويل:

چې زما هم داغسې درسره خوښه ده خو زه دومره درته وايم چې زرغونه ډيره چالاکه او بيداره نجلۍ ده، چې تا په کوم جال کې بند نه کړي.

ما ورته وويل:

زه اوس ورسره پوه يمه، ته بيغمه اوسه زه هر څه انشاءالله سموم، ، نو مې د سمع الله سره خدای پاماني وکړه او سره رخصت سولو، د سمع الله خبرو بيخې وګنډلم دا ځکه، چې زما ډير شک پر احمد راتلی چې کيدای سي دی هم دوراغ راته وايي او دی ملامت دی، د ځان د سپيناوي په خاطرهرڅه وايي او زرغونه ربښتيا وايي ځکه چې درواغو ته څه حاجت لري، خو چې سمع الله کيسه راته وکړه، نو پر زرغونه مې يو څه شک راغی چې کيدای سي دا به هم ملامته يي او فساد به هم په دې کې وي او د پخوانيو خلکو متل را ياد سو چې په دريو شيانو اعتبارکول ښه نه وي لکه ښځه ، آس او اسلحه دا درې واړه شيان د باور کولو نه دي، د زرغونې په چالاکۍ کې مې چورت وهئ چې له چا به د دې په باره کې پوښتنه کوم څوک به هغه ښه پيژني او څوک به ښه په خبر وي چې معلومات راکړي، ځکه په زړه کې مې خيره ورته پيدا سوه په خپله مينه باندې مې شک سو ، خو داسې څوک مې په ذهن کې نه راګرځيدل چې پوښتنه ځنې وکړمه او بل زرغونې خپل ځان داسې سپين راته ښودلی وو لکه ملايکه، بس نومې بيا د زرغونې د کور دتللو لپاره نيت و تړی چې ورځم به، نو مې د ماښام انتظار کوی چې ماښام سي او ورسمه او له زرغونې سره نوې خبرې وکړم او دليدلو لپاره يې هم ناقراره وم ،په هرصورت ماښام سو ډوډۍ مې کور و خوړله او د زرغونې پر لور ور روان سومه، د زرغونې کورته ورغلمه ګورم چې پلار او مور يې دواړه هلته وه، خو زرغونه نه وه له دوی څخه مې پوښتنه وکړه چې زرغونه چيرې ده ؟

دواړو په ډيره وارخطايي وويل:

چې زرغونه د خپلې خورلنې)ملګرې (ميلمنه وه ،دا نه ورسره تلل خو هغې نجلۍ مونږ ته ډيرې زارۍ وکړې، نو مونږ هم ورته وويل بيا دا هم ورسره ولاړه، نونن هلته تللې ده.

داچي يې راته وويل نو مي په زړه کي د سمع الله خبره رایاده سوه، چي راته ويلي يې وه چي زرغونه ډېره چالاکه ده چي په تا کوم فساد ونکړي نو مي دوی ته وويل:

ښه سو چي ورسره تللې ده دا به هم دیغ سوې وه، يو څه پام به يې هم په بله سي اوتاسو هم ښه کار کړی چي ورسره پرې ايښې مو ده، نو مي له دوی سره چای وڅښلې او ورته مي وويل چي د هغوو کور چيري دی؟

دوارو وارخطاسول، چي که ستا په کاروي مور به يې راولو.

ماورته وويل:

يا اوس خو دراوستلو وخت نه دی د هغې ملگري کوريې چيري دی ؟

بيا هغو وويل دغه نږدې کور دی کور يې راته و ښودی، که څه هم دوی ډير راته ټينگ سول چي پاته سه، خو زه نه ورسره پاته کېدلم، له کوره چي يې را وتلم نو د زرغونې مور راته وويل:

چي که زرغونه دلته وای بيا هم تللې؟

ما ورته وخندل چي هو بيا هم تلم، ځني راغلمه کورته ،په کور کي دا سودا راولويده چي راسه د همسايگانو کره د زرغونې پوښتنه وکړه ،کيداي سي رښتيا او درواغ به يې درته معلوم سي، نو راغلم دزرغونې د ملگري کورته، دکور دروازه مي په ډير غټ زړه سره وروټکول، يو لس کلن هلک را ووتی دروازه يې راته خلاصه کړه پوښتنه يې راځخه وکړه څوک يې او څه غواړې؟

ما ورته وويل:

زه د زرغونې د اکا زوی يمه، مور يې يو څه مريضه سوه، که زرغونه راخبره کړې چي کورته راسي، هغه ستاسو کره ميلمنه ده، ماته يې مورووويل چي زرغونه راخبره کړه چي ژرراسي، که ته ورته و واې ښه به وي.

هلک راته وويل:

کوردي غلط کړی دی ،کيداي سي بل ځای تللې وي ،زرغونه خو زموږ کره په دا کال نه ده راغلې او نه هم زما خور د هغې ملگرې ده او نه يې موږ کورته را پرېږدو.

ما ورته وويل:

راغلې ده ته به نه يې په خبر.

هلک وويل:

چي زه به په خپل کور نه يم خبر عجبه خبره کوې.

ماورته وويل:

ښه دی نو ولاړ به سم ،زه ځني را رهي کيدم چي دا هلک راته وويل:
چي ستاهم انډيواله ده؟
ما ورته وويل:
ستا په خبره پوه نه سومه،زرغونه خو زما د اکا لور ده او زه دلته د هغې مور راليږلی يم مور يې مريضه ده او هغه يې غواړي.
هلک راته وويل:
هغه خو د ټولو د اکا لور ده ،د اکا د لور په نامه د ټولو سره انډيوالي کوي ته نو کم نه يې په خبر ،ستا به هم انډيواله يې اوس هسي ماخطا باسي
دا خبري چي هلک راته وکړې نوباندي شکمن نه بلکي باوري سومه،چي ټوله کيسه په زرغونه کي ده ،هلک ته مي و خندل چي ته هم راخبر سوې؟
هلک راته وويل:
په ډيرو خبر ومه او ليدلي مي وه خو ته مي تر اوسه نه وې ليدلی، خو اوس در خبر سوم چي ته يې هم انډيوال يې.
هلک ته مي وويل:
ته يو داسي وخت را وښيه چي زه او ته دواړه يو ځاى سره و وينو او په همدې باره کي خبري وکړو؟
هلک راته وويل:
هر څه خبره چي کوې اوس راته و وايه زه بيا نسم درسره ليدلاى . ما ورته وويل:
چي صحي ده زه د زرغونې په باره کي ستا څخه يو څو پوښتني کوم هيله کوم چي صحي ځواب راکړې؟
هلک راته وويل:
چي څه صحي ځواب يې غواړې، مور ټوله ځني په عذاب يوو ،ډير ناولده خلک يې کور ته ځي او راځي،د دوی له خاطره دا ټوله کوڅه ورسره بد نامه ده او خلک په دې کوڅه پسي ډيري خبري کوي،ته د دوی په باره کي نور زما څخه څه پوښتني کوې؟هغه ده خپله مور يې نه ده باندي خبره چي چيري تللې ده اوګوره له چا سره به تللې وي او زموږ کوريې ورښودلی دی زموږ د کور په بهانه ګوره چيري تللې وي، زموږ کور يې لاهم بدنامه کی، نور نو کومه بله پوښتنه سته چي درته و وايمه.

زه له هلکه څخه ډیر و شرمیدمه ،کله چي هلک دا خبري راته کولې ما خپل ځان داسي احسا سوی لکه پر اور چي ولاړ یم او کیسه راته کوي،نو مي دا هلک ته وویل:

یا بله پوښتنه نه کوم بس دغه کفایت کوي تشکر ،ما چي هلک ته تشکر ویل د هلک پلار، هلک ته ورږغ کړی زویه څوک دی او څه غواړي؟

هلک هم ښه بیداره اوچالاکه و ،داسي یې نه دي ورته ویلي چي دزرغونې پوښتنه کوي نو یې پلار ته وویل:

ناولده سړی دی کور یې غلط کړی و ما هغه کور ور وښوی کوم چي ځني ورک سوی وو.

پلار یې ورته وویل:

چي په دومره وخت کي دي لا نه دی ور ښولی؟

هلک ورته وویل:

ور ومي ښوی،نو مي هلک ته لاس پورته کي او ځني راغلم کورته، کور ته چي راتلمه په لاره نه پوهیدم ، په ځای کي پرېوتلم د خدای)ج (شکر مي و ایستی چي وادہ مي ورسره و نسو ، په لږوخت کي یې په دومره کیسو خبر سوم نوري پټي کیسې به یې ځومره کړي وي او مور او پلار یې هم درواغ درته ویل، چي د همسایه کره میلمنه ده، بس خپل تندی مي وټکوئ چي لا به څومره نوري سختۍ و وینې، احمد غریب رښتیا ویل، سمع الله او د زرغونې همسایه هلک، هم نه وه ملامت چي ویل یې زرغونه ډیره چالبازه ده ،نو مي دا تصمیم و نیوی چي صبا به احمد ته ورځمه او له هغه سره به دا ټولي خبري شریکوم، چي هغه په دې کي څه وایي.کله چي سهار سو نو راغلمه د احمد دوکان ته ،احمد چي زه ولیدمه راولاړ سو او په غیږ موسترې مسې سره وکړه،دننه په دوکان کي کښېنستو ؛چای یې راته راوړلې او د زرغونې بحث یې راسره را واخیستی، چي څنګه دي کړه کیسه څه معلومات دي تر لاسه کړی که یا ؟

ما ورته وویل:

چي دې کیسې خوزه خوار او زار کړی یمه، دومره وخت لاهم نه دی تیر سوی په دومره کیسو یې خبر سومه او ډیر یې و ځورولم،ته به یې څومره ځورولی یې،خیر له زرغونې نه به ګیله نه کوو ، له خپل قسمته به ګیله کوو.

احمد راته وویل:

ولي څه کیسه پیښه سوې ده .ما خو په خبر که؟

ما ورته وویل:

که مي کيسه درته وکړه نو زړه او غوږونه به دومره طاقت ونه لري چي وايې وري او و يې زغمي؟

احمد راته وويل:

زه خو پخوالا هم خوار او زارسوی ومه،ښه ده چي نورهم ښه خوار اوزار سم.

ما ورته وويل:

خدای(ج) دي مه خواروزار کوه،کيسه داسي ده ،نو مي له سره تر پايه ټوله کيسه ورته وکړه،چي زه او ته لاشکايت هم ځني کوو،چي ولي يې زمونږسره داسي وکړل.

کله چي مي احمدته دا کيسه کوله نو ډېر زهير سو او ډېره خوايې هم بده سوه، راته وې ويل:

زه پخواهم په دې پوهېدمه چي زرغونه به له کوم بل چا سره هم مينه کوي ،خو ځان ته به مي خپله د لاسايې ورکوله چي داسي کله کيدای سي زه هم زياته مينه ورسره لرم او زرغونه هم زياته مينه راسره کوي او زماشک اوس رښتيا سو، زه هغه وخت لا وربادي شکمن وم،چي ماته خپله زرغونې ويل چي زه له تاسره ډېره مينه کوم،خو وروسته يې زما مينه هيره کړه او خپل د خاله زوي يې انتخاب کی او اوس يې خپل د خاله زوی هم هيرکړی دی او له بل چا سره مينه کوي ،نه پوهېږم د دې ښځه يې هدف څه دی ،دا دی شک مي په يقين بدل سو ما خو په رښتيا مينه ور سره کوله زه نو د دې په دا کيسو څه خبر وم او څه به خبرېدمه، چي تا نه وای راته ويلي ،زما زړه خو له هغه وخته څخه هم خوږين وو او اوس چي دي دا کيسه راته وکړه خو بيا بيخي خوږين سو او دا رښتيا ده چي په ښځه باور کول د ځان تباه کول دي،ښځي څومره مکاري وي،په يوه ساعت کي لس رقمه کيږي په يوه حال نه وي.

ماورته وويل:

چي ر ښتيا هم ښځه د باور کولو نه وي، که دي باور په وکی ځان ته دي اور واچوی ، ښه اوس دا راته و وايه څه کوو او څه نه ورسره کوو، ځکه زه او ته دواړه د زرغونې ښکار سوي يو.

احمد راته وويله:

زما خو دا خوښه ده چي له دې نه وروسته به يې پسې ايله کړو ،زه به هم لاس ځني واخلم او ته هم لاس ځني واخله.

ما ورته وويل:

دا خوښه کاردی چي بيخي يې هيره کړو ،خو که مو اوس همداسي پرېښوده ، نو زما او ستا غوندي به نور ځوانان هم د دې ښکار سي،زما او ستا غوندي نور به هم همداسي په اورکباب کړي،دنوروځوانانو د ښکار څخه به يې را وګرځو ،ځنګه داسي دي نه خوښه.

احمد وويل:

داغسي مي بيخي خوښه ده خو ځنګه به ورسره وکړو چي نورځوانان ددې له ښکاره وساتو.

ماورته وويل:

په دواړوسره به يو پلان ورته جوړ کړو.

احمدراته وويل:

صحي ده نن شپه ته هم يو پلان جوړ کړه او زه به يې هم جوړ کړم،که د هر چا پلان کاميابه وو نوبه هغه پلان تطبيق کړو.

ما هم له احمد سره همدا خبره خوښه کړه او ځني راغلمه کورته ،په کور کې مي چورت له زرغونې سره سو ،چي که دي پسي پرېښوده هم به دي طاقت نه کيږي او که داسي ورسره و نه کړې نور ځوانان به زما او داحمد غوندي خطا باسي او د هغوی ژوند به ور تباه او بربادکړي ،ځکه دا خو د هر چاله ژوند سره لوبي کوي ژوند يوه لوبه ورته ښکاري ،دا يو هسي کار ورته معلوميږي ،بيا مي تير سوي يادونه راپه زړه سول ، چي ما به دا ويله چي خدايه(ج) ته يې رانصيب کړې، بې زرغونې ژوندکول راته ډيرسخت او ستونزمن دي ،خدايه(ج) زه نور هيڅ له تا څخه نه غواړم مال او دولت نه غواړم ،فقط چي زرغونه مي نصيب سي ،هغه مي مال دولت او هرڅه دي. بيا به يې دا دوکه را ياده سوه،چي خدايه(ج) ځنګه زما نه سوه، يو زړه له ميني او محبت او ارمانونو څخه ډک وي او بل زړه له چمبازۍ مکارۍ او فساده،کاشکي خدايه (ج) زرغونې هم لکه ما چي دومره له حده زياته مينه ورسره درلوده اوکوله ،دې هم په پاک زړه راسره مينه او محبت کوای ، څومره خوند به يې کړی وای،ما خو زرغونه ستا څخه خدايه(ج) پردې دنيا څه په هغه دنيا هم خپله همسفره غوښته ، خدايه(ج) بيشکه ستا او د انسان اراده سره يوه نه وي،بيشکه ته تر مور او پلار زياته مهربانه يې ،بس مانو دغه اهـــونه اوفريادونه کول خوهيڅ څه په درد نه راته خوړل ، او دا هم رښتيا دي چي د چا عمل ته نه بلکي د هغه زړه ته کتل په کاردي،نو مي له ځان سره خپل پلان جوړکی چي کله احمد هم خپل پلان راته و وايه نو بيا زه هم خپل پلان ورسره

شریک کړم ،خیر دغه شپه مي ترسهاره هیڅ خوب و نه کی، سهار سو او د احمد دوکان ته ورغلمه ،له ستړې مسې وروسته یې راته وویل:

چې ما خو پلان په داسې رقم سره جوړ کړی دی،چې ماښام یې کور ته د انډیوالانو سره ورځمه او په زور یې له کوره را باسمه خپل کور ته یې راولمه او ورته وایمه، چې ولي بې وفا زه خو ستا په امید تراوسه پوري ناست یم ،ته مي تل ازاره وې او زما توانایي،قدرت او عزت ته وې ،تا ما ته په خپله وویله چې واده به اوس نه کوو یو څو عمر به صبر سو واده خو اسانه دی هر وخت کیږي، او په هغه سر بیره دي نور انډیوالان هم پیدا کړل،ما به تا ته دومره مینه درکړې وه چې هیچا هم نسوای درکولای،ما څومره تکلیفونه په تا ګاللي څومره خواری مي زغملې څومره مصرفونه مي درباندي کړي او ته له نورو سره هم جوړه سوې، زماپه مینه کي څه کمی وو، دا دی اوس مي په زور راوستلې او په زور واده درسره کوم که ستاخوښه وي که نه وي،که ستا رضاوي که نه وي،یو څو عمر به راسره وي وروسته یې طلاقه وم، څومره خواری چې دې پر ماتیري کړي دي ، هغومره خواری به زه درباندي راولم،ترڅو نور هم عبرت ځني واخلي، ما خو داسي پلان جوړکړی او زما دانډیوالانو هم داسي راسره خوښه ده ،زما خو دغه پلان دی ایا زما پلان دي خوښ سو؟

ماورته وویل:

چې یاستاپلان مي بیخي نسو خوښ، احمده وروره داسي به نه ورسره کوو ،داسي به وکړو چې نن ماښام به زه او ته دواړه ورسو د زرغونې کور ته ،چې ټول سره یوځاي سوو ،نو به دا خبره دزرغونې له پلار سره یاده کړو چې دا دی موږ دواړه راغلي یو ،په موږدواړو کي اوس چاته زرغونه ورکوی،زه او ته خو یې نه کوو خو دوی ته به داسي و وایو چې دوی څه وایي،د دوی درواغ به ځان ته معلوم کړو ځکه د درواغو منزل لنډ وي او دد وی په مقصد به پوه سو چې اصلي مقصد یې څه شي دی او بل دا چې په زور هیڅ نه کیږي که و سي هم مزه نه کوي،خلک به بد وایي او له پیغوره به خلاص نسې په نرمۍ په خوشالۍ په خندا به ورته ووایو چې کوم یوه ته یې ورکوې او کوم یو دي له موږدواړو څخه خوښ دی،که څه هم زه ځني تیریم او په کار مي نه ده، هغه مینه یې زما بس ده کوم چې مي مخکي ورسره کوله او هغه مینه به ترمرګه پوري په خپل زړه کي پټه ساتم، مګر وروسته له دې نه مخامخ ورسره مینه نه کوم،نو دغه کاربه ورسره وکړو او دا به هم ورته و وایو چې موږ ستاسو په هرڅه خبر سوي یو ،خو دا خبره به هغه وخت ورته کوو چې دوی مو له خپل

ټول کارو څخه خبر کړي ،کله چي خبر سوو نوبه ورته و وايو چي پس له دېنه به بياداسي کار له هيچا سره نه کوي ،نو دغه بيا زما پلان دی څه که ته څه پکښې واې هغه ستا خوښه ده؟
ما چي احمد ته دا خبري وکړې ،نو احمد شاباسی راکی چي ستا پلان صحي دی، ماښام به دواړه ورسو که الله(ج) راسره مل و ،خو ته به د ماښام ډوډۍ زماسره خورې، وروسته تر ډوډۍ به ورسو.
ما هم نورڅه ونه ويل او ورسره ولاړم،ډوډۍ مي داحمد سره و خوړله او وروسته دواړه روان سولو د زرغونې پرخوا ،کور ته چي يې ور و ورسيدو ،نو دروازه بنده وه احمد وروټکوله ، دروازه نظرجان اکا خلاصه کړه ،نظرجان اکا چي احمدوليدی نو ورته و يې ويل: ته، ته او دا ځای، زه پوه سومه چي نظرجان اکا وارخطا سو ،نو زه ورمخته سومه او ستړې مسې مي ورسره وکړه ،وروسته موږ درې سره ولاړلو دننه کورته اوپه خونه کي کښېناستو، د زرغونې مور هم راغله او زرغونه هم راغله له موږ دواړو سره يې ستړې مسې وکړه، زرغونې زما سره ښه ستړې مسې وکړه ،خو د احمد سره يې په مات زړه ستړې مسې وکړه او نظرجان اکا زرغونې ته وويل چي دوی ته ډوډۍ تياره کړه.
ما ورته وويل چي ډوډۍ خو مو خوړلې ده او چای مو نه دي څښلي، چای دي راته راوړي.
زرغونه هم ولاړه په چايو پسي ، ما او احمد ته يې چای راوړلې د زرغونې د لاس چای وې څومره خوند به يې کړی وي،نظرجان اکا احمدته وويل:
دا ډيرعمرتيرسو هيڅ درک دي نه وو ، زموږڅخه خوا بدی سوی وې ؟
احمد ورته وويل:
زه هيڅ کله هم له هيچانه نه يم خفه سوی او نه خفه کېږم تاسي خفه سوي واست ،زه خو دورځي په دوکاندارۍ اخته يمه او دشپې له خوا څخه ډير ستړی ستومانه يم کورته ولاړ سم اوبيده کېږم،احمد نور هم غوښتل چي يو څه ورته ووايي ، نو مي احمد ته سترګه و وهله چي کار مه په لره، کوريې ودان نو ده هم نور څه نه ورته وويل صرف دا خبره يې لاورته وکړه چي دکور له خوا راباندي بنديزونه هم وه ، نو په همدې خاطر زه نه راتلمه.
نظرجان اکا ورته وويل:
هو موږ خوارانو ته نو کله څوک وخت پيدا کولای سي چي پوښتنه مو وکړي، دوی دغه پوښتني اوګيلې سره کولاې ، ما احمدته وويل دا ګيلې اوس پرېږده راځه اوس اصلي موضوع ته په ګيلو اوس څه نه جوړيږي.
احمد هم راته وويل:

چي صحي ده موضوع ته ورته شروع کړه.

نو ما هم نظرجان اکاته وویل چي مونږ خو دا دی دواړه راغلو او دواړه درته حاضر یو ،تا راته ویلي وه چي ما خو زرغونه له احمدسره واعده کړې ده،نو اوس زرغونه ته چاته ورکوې؟ ،که یې ماته راکوې نو احمد په ما راضي دی ،که یې احمد ته ورکوې زه وربانديراضي یم اوکه یې احمد ته ورکړې زه به خوشاله هم سم ځکه ترما دی ډیره مینه ورسره کوي؟

نظرجان اکا وویل:

چي ولي نه تاسي دواړه ښه ځوانان یاست او زما دواړه خوښ یاست زه په تاسو دواړه خوشحاله یم چي زما لور په تاسو کي د هر یوه سي زه وربانديډیرخوشحاله یمه ،داچي ته او احمدسره راضي سواست یاست،نور نو دا خوښه او انتخاب خپله زرغونې ته پرېږدم،ځکه اوس زه تاسي نسم انتخابولي ماخپله واعده پرځای کړه، له احمدسره مي دغه واعده کړې وه چي زرغونه به ستاوي اوزه یې تاته درکوم،اوس چي دواړه راغلي یاست نو انتخاب به دزرغونې او مور یې وي،هر یو چي یې په تاسوکي انتخاب کی هغه ته دي دا دوستي مبارک وي،مخکي زما خوښه وه خو اوس دا خوښه دوی ته پرېږدم.

ماورته وویل:

دا اختیار ولي اوس دوی ته ورکوې،مخکي به دي هم دا اختیاردوی ته ورکوی په دې کي بیا ستا څه مقصد دی چي له خپلي خوښي تېرېـــږې او خوښه دوی ته ورکوې؟

ماچي نظرجان اکا ته دا خبري وکړې نو زرغونه رابانديراوغورځیده او راته و یې ویل:

اوس هر څه زما په خوښ دي ځکه زه اوس په هرڅه پوهېدلې یمه،زه نه ستا سره او نه د احمد سره واده کوم،ځکه ما دافیصله کړې ده چي زه باید د خپل پلار او مور خدمت وکړم ،که زه واده وکړم نو به زما پلار او مور څنگه خپل خدمت په یواځي سره و کولای سي او بل زما عمر لا د واده کولو نه دی، زه تر اوسه لا کوچنی یم او واده کولو ته اماده نه یم،زما اوس په دې سر خلاص سوی دی چي د ځوانۍ او واده کولو د ژوند ډیر توپیر سته او د واده په ژوندکي چاته ډیر مسولیتونه وي، چي زه هغه مسولیتونه اوس نسم پرځای کولای او ترڅو چي هغه مسولیتونو ته چمتو شوې نه یم واده نه کوم،واده خو هر وخت کیږي،زرغونه وار په وار جدي کیده،ترڅو خپل پلار او مورته یې وویل:

چي تاسي ولاړ سی زه د دوی سره ښه پوهېږم تاسي بې غمه پرېوزی،زه له دوی سره نن فیصله کوم اوتاسي به سهار له هر څه نه خبر سئ ،هغوی هم دواړه ولاړل خپلي خوني ته،موږ دري سره پاته سولو ،زرغونې خبري شروع کړې خپل ځان یې سپینوی چي تاسو زه ډیره و ځورولم ،زه مو بې اوره پخه کړمه،پر ما مو ډیر ظلم کړی دی دومره ظلم مو پر ما کړی چي بیخي زه مو بد نامه کړمه او تاسي لکه چي ما بدنامه کوئ،زما په بدنامی پسي مو پایڅې راپورته کړي دي ، بل ښه مو هیڅ نه دي را رسیدلي،نه یې را رسوي.

ما ورته وویل:

موږ تا نه بدنامه وو ،تا موږ بدنامه کړو او خپل کور کلی دي هم ټول بد نامه کړی،ستا له وجي ټوله کلی بدنامه دی ټوله دنیا در خبره سوې ده ، ته نورموږ ته ځان مه سپینوه نو مي څه چي کیسې له هر چا چي مي اوریدلي وې هغه مي ټولي ورته وکړې ،بیامي ورته وویل:

چي زه خو تر دا اوسه هم ستا په کیسو باور نه کوم او نه مي زړه ته لویږي چي ته به داسي کارونه کوې، موږ ستاسره ظلم نه دی کړی تا له موږ سره ظلم کړی موږ خو هر څه درسره کوله ،مګر تا زموږ مینه او محبت له خاورو سره خاوري کړل.ولي دي داسي کول، اول دي احمد د مینې په جال کي بند کی او وروسته دي زه د مینې په جال کي بند کړمه او نور به دي څومره ډیر په جال کي بند کړي وي.

بیا احمد ورته وویل:

رښتیا هم تا داسي کارونه کړي دي چي زما عقل یې بیخي نه مني،تا زموږ له ژوند سره لوبي کړي دي ،زموږ مینه یو لوبه درته ښکاریده ،ولي دي داسي راسره کول،ما ستا په خاطر هر کار کوی او ما به دا ویل چي ته هم هر کار را سره کولای سې ځکه زماسره مینه کوې،خو هر څه دي په اوبو را لاهو کړل،زما مینه درته مسخره معلومه سوه ،خوزه څه خبروم چي ته به داسي بې وفا یې ،په ظاهره کي خو وفاداره معلومېـــږې خوپه باطن کي....څه درته ووایم.

زرغونې چي زما او احمده څخه دا خبري وا وریدلې، نو پوه سوه چي زما له هرکاره خبر سوي دي،نو په دې ویلو سره شروع سول ،زه ستاسو هر څه منمه اوهرڅه مي کړي دي ، نن زه تاسو ته د ځان په باره کي مکمل معلومات درکوم، زه منمه زه ستاسو د دواړو ګنهګاره یمه او تاسي ته ملامته یمه، ښه سو چي تاسي راباندي خبر سوا ست او دا دی اوس دواړه حاضر یاست زه ستاسو په شان شل نور عاشقان هم لرم، په دې خاطر چي د دې کور مشره او کشره زه یمه،یاني ټول د کور ضرورت زه پوره کومه ،ځکه پلار مي سپین

ږيرى دى هيڅ كار نه سي كولى او مور مي هم سپين سرې ده د خوارۍ كولو او د بل د مزدورى كولو نه ده،نه مي د پلار جايداد سته او نه مي هم د مور كوم جايداد او ستمني سته،نه ورونـه يا داسي خپلوان لرم چي هغه زموږ سره مرسته او همكاري وكړي او مجبوره يمه چي له تا سره د احمد سره او د نورو سره په دغه رقم انډيوالي وكړمه او د كور ضرورت له همدې لاري پوره كړمه ما تاسو ته نسواى ويلاى، چي زه له همدې خاطره ستاسو سره او هم له نورو سره مينه كوم،تيره شپه چي ته راغلى وې، رښتيا هم زه دهمسايه په كوركي نه وم، له يوه بل سړي سره تللې ومه او تر سهاره ورسره ومه سهار چي له هغه ځايه راغلمه ،مور او پلار مي راته وويل چي دى راغلى وو او موږ داسي ورته وويل زه خوشاله سومه چي ته بيرته تللى وې،زه نو خبره نه وم چي ته به دهمسايه كره ور ځې او زما پوښتنه به له دوى څخه كوې، بيا يې احمد ته وويل:

يوه شپه ته هم نابېره زموږ كور ته راغلې موږ په تا نه وو خبر چي ته به راځې، هغه ځوان چي اسدالله نومېدى هغه زما د خاله زوى نه وو ،موږ ټولو درواغ درته وويل هغه هم زما ستاسو په شان عاشق وو او نور عاشقان هم لرمه، تا غوښتل چي زما سره واده وكړې او هغه هم ډير ژر،ځكه ته ډير جدي وې نو موږ ټولو دغه پلان جوړ كى چي اسدالله به زه خپل د خاله زوى كوم او تاته به وايو چي زموږ د ټولو اسدالله خوښ دى او زموږ خپل د خاله زوى هم دى او ما به د خاله زوى ته وركوي، او ستا زړه مو په دغه رقم سره در ماتوى ،ترڅو زما څخه دي زړه صبر سي او ما پرېږدې او هغسي هم و سول موږ چي څه غوښتل هغه و سول او په خپل كاركي كامياب سولو زه به تاسو ته خپله ټوله كيسه وكړم چي ولي زه دې كار كولو ته مجبوره سوم، او ولي دا كاركوم اوس خوبې له هغه څخه هم ټوله كيسه تاسوته معلومه ده اوزه به تاسو ته خپله د مجبورى كيسه هم و وايم،څه وجه وه چي دې كارته مجبوره شوم او ولي مي داكاركوى.موږ ډير بې وسه سوي وو ،يوې خواته مو مخ نه گرځيدى حيران وو چي څه وكړو ،نومي يوه ورځ پلار دا كليوالوته وويل:

چي زه ډيرمجبوره او بې وسه سوى يم،كه زما سره څه كمک او همكاري وكړى،ځكه زه اوس دكاركولو توان نلرم اونه كار كولاى سم،له خيرغوښتلو څخه مي وژغورى،نه مځكه لرم نه جايداد لرم نه مي خپلوان سته،چي له هغوى څخه مرسته و غوارم،نو دخداى)ج(او د هغه درسول)ص(په خاطر زما سره مرسته وكړى، خوهيچا مرسته ورسره و نه كړه او هريوه به ورته ويل كار څنگه نسې كولاى ځان مه اچوه هرڅه كولاى سې،پلار بېچاره به بيرته نا اميده كورته راغلى،ډيري شپې او ورځي موږ وږي اوتږي تيري كړې ، هيچا مو فرياد نه اوريدى،موږ ټوله به حيران وو چي څه وكړو ،يو څو

وخت مي مور دهمسايه گانو د كوركالي پريمنځل او د هغوی ختيي يې هم كولې او زمونږ لپاره به يې يوه گوله ډوډۍ تياروله،يوه ورځ يي دومره كالي پريمنځلي وه چي بيخي تر دريو ورځو پوري له ځايه نسواى ښوريداى،دومره دوا وي مو ورباندي وكړې چي څه پيسې مو درلودې هغه ورباندي ولاړې او ډاكټرانو له درانه كاره څخه منعه كړل چي درونږ كار به نه كوي،مورته مو زما او زما د پلار طمعه وه هغه طمعه مو هم ځني وخته،اخيرته پلارمي په بازاركي فقر) خيرات(ټولول شروع كړل،په ټوله ورځ كي به يې چي هغه ډيري پيسې ټولي كړې نو به سل يا يو نيم سل افغانۍ سوې، يو څه موده مو هم په دغه رقم سره گذاره كوله خوصحي گذاره مونه كيده،ترڅو ما دا تصميم و نيوی چي زه هم بايد كاروكړم، هغه وخت زماعمر پنځلس كاله لا نه وو ،نو ما هم د مور په شان د همسايگانو د كوركالي او د ختو كار كول شروع كړ، زه نوپيغله وم دا پيغلتوب راته سور اور وو ،كنې ما هر كار كولای سوای او ښه په اخلاص مي د هر چا كار كوی ،خو چي هرځای به وم په كوركي به چي وم ،نو ټولو به دا راته ويل چي ته خو پېغله يې ولي دي پلار او مور نه وركوي په تا خو يې غاړي بنديږي تا خو بايد وركړي،ما به له ځان سره ويل چي زمونږ څه حال دی په يوه گوله ډوډۍ پسي حيران يو او دوی څه غواړي ،دوی به چي ماته دا خبري كولې نو زه به ډيره زهيربدمه،خو مونږ ډير مجبوره وو د هرچا خبري مي پرځان قبلولې كه به يې هر ځومره ترخې خبري راته كولې ، ما به هيڅ هم نه ورته ويل چي تاسو نو زما له حاله څه خبريا ست، خو د دوی خبري مي پرځان وړلې،مابه ويل چي دوی راڅخه خفه نسي، نو يوه ورځ د پخوا په شان د همسايگانو كورته ورغلمه،دروازه چي مي ور خلاصه كړه ،گورم چي په دروازه كي د هغه كور سړی ولاړ دی،ماته يې وويل ځومره وځنډېدي زه دڅه وخت راهيسي درته منتظر وم.

زه ډيره وبېرېدمه او ورته و مي ويل چي له مخي مي ليري سه،خوده راته وويل ولي ليري سم،زه خو مرسته او همكاري درسره كوم له دې هره ورځ كاليو پرېمينځلو څخه دي خلاصوم،ما دا گمان وكی لكه چي رښتيا هم مرسته راسره كوي،ذكات يا خيرات راكوي نوماته يې وويل چي راځه په ماپسي،زه هم ورپسې سومه د كور يوې خوني ته يې بوتلم چي هلته هيڅوک نه و، ،نو جيب ته يې لاس كی او لس زره افغانۍ يې را و ايستلې او راته وې ويل چي دومره زياتي پيسې همېشه دركوم،خو چي زما خبره ومنې.

ماورته وويل:

څه رقم خبره ده.

نو یې زما د عزت د غوښتلو طلب راڅخه وکی.کله چي يې دا راته وويل نو مي پر سترگو توره شپه سوه او و مي ژړل چي ولي داسي راسره کوې.ته نه شرمېږې چي ماته د دغه کار وايې،له خپلي ښځي او کوچنيانو څخه دي و شرمېږه،څلور زامن او دوې لوراني يې درلودی،که هغه خبرسول نو به بيا څه کوې.

خو هغه ظالم راته وويل:

چي هغه نو څه خبريږي.

ماورته وويل:

چي دغه پيسې په خير او ذکات کي راکړه، ډيري دعاوي به درته کوم،خوهغه زما د دعا وو په کيسه کي نه وو ،نفس او شيطان ورباندي زورکړی وو ،ما ډيري زاری ورته وکړې چي ته زما عزت په دغه لسو زرو غواړې او زما ژوند را برباده وې،ته زما ژوند او راتلونکي ته نه گورې،خوزما هيڅ خبره اثرنه ورباندي کوي،ما چي به خپلي بې وزلی او خپلي بې کسی ته او بيا به مي د ده ظالم دالس زرو افغانيوته وکتل،زه خو نو پيسو ته ډيره مجبوره ومه،نومي ورته وويل چي زه دې ته تياره يم چي خپل ټول ژوند راتلونکې او عزت پرتا د لسو زرو افغانيو په بدل کي خرڅ کړم ،نو د هغه ساعت په اړه به څه درته وه وايم چي څنگه پر ما تير سو ،نه يې زما معصوميت ته وکتله نه يې زما مجبوری ته وکتله،لکه وږي ليوه ته چي په لاس ورغلې وم ،هم هغسي يې زما عزت له خاورو سره خاوري کی او په اخيرکي يې راته وويل گوره چي څوک در خبر نسي او هيچا ته و نه وايې.

ماورته وويل چاته به نه وايم خو الله)ج(ته به څه ځواب وايې،هغه خو در خبر سو ،دا خبري مي د ژړا په حالت کي ورته وکړي،خو دا ويلو هم پرده ظالم هيڅ اثر نه کوی،نو پيسې يې راکړې او ځني راغلمه کورته ،کورته چي راغلم،مورمي راته وويل ولي دومره وختي راغلې لوري،نن لکه چي د چا کره کارنه وو ؟

نومي مورته مخکي له ځواب ورکولو دومره وژړل ،دومره مي وژړل چي همسايگان راباندي خبر سول ،زما ژړا چي مي مور وليده هغې غريبې هم راسره وژړل ،دا خو په دې نه وه خبره چي ما خپل عزت د لسو زرو افغانيو په بدل کي خرڅ کړی دی،ماته يې و ويل:

څه وکړو له هري خوانه لاري راباندي بندي سوې،که هرڅوک هر څه درته و وايي ته به يې زغمې،ته خو زمالور يې ته بايد لويه سينه ولرې،زه په تافخرکوم،چي ستا په شاني لور لرم،ايا بيا گاونډيانو کوم پيغور درکړی دی؟

ماورته وویل:

چي یا مورکی ! ماته هیچاپیغور نه دی راکړی او نه زه د چا د پیغور په کیسه کي یمه،نن مي مورکي داسي یو کارکړی دی ،چي بیخي درته ویلای نسم ،ما نن د لسوزرو افغانیو په بدل کي خپل عزت،ژوند او راتلونکې پر یو وړي لیوه قربان کړه ،ما خپل عزت د خپلي بې وسی او غریبی له وجي قربان کړه،ما ستاسو نوم او ننبان ته نن په سپکه سترگه وکتل،زه نور د ژوندکولو حق نلرم،ما مړه کئ موري،زما پلار له دې حاله مه خبروه که خبر سو ،زهره به یې و چوي،هغه خو دا پېغور نسي برداشت ولای،دا خبره چي مي ورته وکړه نو بیامو په دواړو دومره په زوره وژړل چه له حده واوښته،مور خوبیخي مهربانه وي پر خپل اولاد یې یوه لحظه درد هم نه پیرزو کیږي،ماته یې وویل:

لوري په دې کي ته څه ملامته یې، دا خو ټول له مجبوری څخه تا کړي دي ،دا خو تا له بې کسی څخه دا کارکړی دی،تا خو د خپل هوس لپاره خپل عزت نه دی قربان کړی،کوم وخت چي ټولي لاري بندي سي او یوې خواته د چا مخ نه اوړي ،نوضرور به یو کار نه یو کار کوي،څوک چي مجبوره سي مړی کوي،غلاوي کوي،ته دي له پلاره څخه بیغمه اوسه،هغه زه پوهومه،موږ په تا فخر او افتخارکوو،چي تا زموږ لپاره خپل عزت قربان کړ،مور چي مي دا راته وویل نو یې بیا ژوند کولو ته امیدواره کړم او هغه نو یوورځ وه چي راباندي تیره سوه،الله(ج) دي زما پر دښمن هم داسي ورځ نه وروليِ،په ژوندکي مي هغه تر ټولو ورځو ترخه ورځ وه، پلار مي هم زما له کاره خبر سو ،هغه هم لکه زما مورچي راته ویلي وه راته وویل،نو تر ډیره وخته پوري به زه هغه ظالم ته ورتلم پیسې به مي ځني اخیستلې او خپل عزت به مي باندي خرڅوی،ترڅو دا دی تردې ځا یه را ورسېدلم ، ایا په دې کار کولو کي زما گناه سته؟

زه نه د میني کولو لایقه یمه نه په زړه کي د چا د میني د ساتلو، زه یوه فاحشه ، بدکاره او بد نصیبه یمه، اوس نو تاسي او خدای(ج) سره پرېږدم چي ایا زه په دې کار کولو کي ملامته یمه؟ په دغه ویلو سره یې په زوره زوره وژړل،کله چي ما او احمد د زرغونې دا ترخې خبري وا وریدلې نو موږهم ورسره په ژړا سولو ،دریو سره دومره وژړل چي بیخي زیات ،وروسته له هغه نه ما په زړه کې وویل چي ولي به مي قسمت او تقدیر داسي راسره کول ،ولي به مي مینه داسي کیده،نو له دې بې وفا او ظالمي دنیاگۍ څخه ډیر په تنگ سومه، چي کاشکي مړ وای دغه حالت خوبه نه راباندي راتلی او نه به مي دا حال لیدای ،خو هیڅ نه کیدل او د احمد په زړه نو نه وم خبر چي څه به یې په زړه کي وه او څه

افسوز، ارمان او فریاد به یې کوی،پس له ډیره وخته ټول سره چپ وو،چې زرغونې بیا وژړله او وویل:

زه تاسو ته ډیره ملامته یمه، ما ستاسو سره ډیر ظلم کړی دی، اوس که تاسې هره سزا را کوی زه یې د سر په سترګو منمه زه ستاسو ګنهګاره او مجریمه یمه ،خوکه زه په دا کار کولو کې ملامته یمه نو تاسې راته ویلای سئ،ماچې هرکارکړی دی مجبورې راباندې کړی. دمستۍ او د هوسه مې دا کار نه دی کړی.تاسې راته و وایاست چې که زما پرځای بل څوک وې داسې به وکړې که یا ؟

احمد چې د زرغونې دا حال او د اوښکو ډکې سترګې ولیدلې نو، ور ولاړ سو او په غیږ کې یې ټینګه ونیوله او ورته و یې ویل:

هر څوک داسې کوې لکه تا چې وکړل، موږ وروسته له دې نه تا هیڅ نه ملامته وو او نه تاته کومه سزا در کوو ،خو یوه دا خبره درته کوم چې تا اول موږ خبر کړې وای، چه زه د پیسو له پاره مینه کوم ،نو موږ به ولې تا ته په زړه کې د مینې کور جوړ وئ، موږ دې تباه کړلو په اوردې و سوځولو،د نورو د مینې کولو دې بې برخې کړلو او هیڅ وخت مودانه غوښتل چې له بل چاسره مینه وکړو،اوس چې دې تر دغه حاله را و رسولو چې دومره ډیر غمونه، دردونه، تکلیفونه ، خوارۍ مو تیرې کړلې او تر دا اوسه په همدې هیله او ارمان یو چې کله به ستا سره د یو ځای کیدو انتظار ختم او خوبونه به مو په رښتیا بدل سي، که تا په اول کې خبر کړې وای نو به دغه حالت ته هیڅ کله نه رسیدو، نه به غمونه وه نه به فکرونه او نه به له خپله تقدیره ګیله من وو،یوه اوږده ساه یې وکښله او چپ سو.

زه پوه سومه چې ډیر خفه سو، نو دلاسایې مې ورکوله او ورته ومې ویل خبره خو اوس تر دغه ځایه راغلې هیڅ په درد نه خورې زرغونې خو ټول حال راته و وایه، کوریې ودان اوس چې یې هم په رښتیا خبر کړلو،زه له دې نه نوره هیڅ ګیله نه کوم ،هرځومره خوارۍ چې د دې له لاسه راباندې تیرې سوې دې هغه ټولو ته یې نن ځواب ورکی ،په خپله خوله یې وویل چې د مجبورۍ څخه مې دا کار کوی ،هرڅه یې ومنل چې کړې مې دي ،کنې دا د اوس زمانې نجونې خو بیخې ځانو ته ملائیکې وایې چې موږ خو داسې یو... زرغونې خو په خپله خوله اقرار وکی او هرڅه یې و منل له دې وروسته به دواړه د انډیوالۍ او دوستۍ لاس ور کوو او که چیرې مو کومه مرسته په وسه ورسره پوره وه ورسره کوو به یې، زه او ته دلته هم باید ځانونه نیک بختـه وګڼو چې ما او تا یې په شرسره اختـه نکړو،نه یې ستا طرف کوی او نه یې زما،ایا ما چې کومې خبرې درته وکړې صحې دي که ته کوم بل نظرلرې نو راته و یې وایه ؟

احمد راته وويل:

صحي ده زما هم دغه ستا نظر خوښ دی ،خو زما دغه نن شپه له زرغونې سره اخيري شپه ده زه وروسته له نن شپې څخه بيا نه ورسره وينمه او زما لخوا ورته اجازه ده چي له هرچا سره واده کوي و دي يې کړي زه کار نه په لرم او هره همکاري هم ورسره کومه ، چي دا وايي زه هغسي ورسره کوم ،نور نو څه ورسره وکړم؟

زرغونې وويل:

نور څه نه درڅخه غواړم اوس هم خوشاله يمه چي تاسي زما سره همکاري کوی او زما گناه مو را وبخښله دغه ماته هرڅه دي، ما خو تاسي له هرحاله څخه خبرکړاست، خو چي تاسي په ما نور څوک خبر نه کی،په حقيقت کي څومره بده خبره ده چي بيا ټول ښار بد راپسي وايي او هر چيرې به مي سترگي ټيټي وي او يوه ځای ته به هم نه سم تللای او هر څوک به نفرت راڅخه کوي.

ما ورته وويل:

هيڅوک خپله مينه نه بدنامه وي او نه چا خپله مينه توهين کړې ده او اوس خو مونږ ستا ملگري يو ،که ښه مو در و نه رسيږي بد خو مو بيخي نه در رسيږي.

احمد هم ورته وويل:

خپله مينه هيچا نه ده بدنامه کړې ته بې غمه اوسه چي له دې رازه به هيڅوک خبر نه سي او نه مونږ څوک له دې رازه خبروو ،که کوم څوک له مونږ څخه خبر سي دا هم زمونږ بدنامي ده ستا بدنامي نه ده .

زرغونې وويل:

کور مو ودان زما سره مو ډير ښه کړي،زه ستاسو ښه هيڅکله نه سم هيرولای ،ما ته خو مو هرڅه راکړي دي ،تاسوته دي خدای (ج) درکړي، اوس نو زه ځمه تاسو دواړو ته چای پخوم.

مونږ هم اجازه ورکړه او دا ولاړه په چايو پسي زه او احمد پاته سولو ،احمد يوه سړه ساه و ايسته ،ما پوښتنه ځني وکړه چي بيا دي کوم څه په زړه سول؟

احمد وويل:

چي هيڅ هم نه دي راپه زړه سوي،خو دا ښه و سول چي د زرغونې له رازه خبر سولو ،يو متل دی چي په دريو شيانو باندي هر وخت جنگ کيږي،لکه پيسې، مځکه او ښځه ،که تا زه نه وای خبر کړی له دوستۍ به مو دوښمني سوې وای ،زه ستا ښه په هيڅ ډول نه سم ادا کولای.

ما ورته وویل:

چي رښتیا هم داسي خو ده زه بیا له تا نه ډیر خوشاله یم ،که تا ما ته خپله کیسه نه وای کړې نو زه به د زرغونې د کارو څخه نه خبریدم، تا زه دې ته مجبوره کړمه چي په زرغونې پسي پوښتـــــنـــي وکړم او زه او ته دواړه نیک بخته یو چي دوښمني مو په دوستۍ بدله سوه.

احمد وویل:

دا راته و وایه چي ته له نن شپې څخه وروسته څه ورسره کوې، پرېږدې یې؟ ورته راځې؟ مینه ورسره کوې؟ نه یې ورسره کوې؟ څه کوې؟

ما ورته وویل:

پاکه مینه خو له نن شپې نه ختمه سوه او نه به د میني په سترګه بیا ورته ګورم، دوستي ورسره کوم که کوم وخت رایاده سوه ورته راځمه او پوښتنه به باندي کوم یوازي یې نو چیري پرېږدم ، خو ته دا راته و وایه خپلو انډیوالانو ته څه وایې هغه خو هم ورته خواشـــیني دي هغه به څنګه راضي کړې، چي مازرغونه پرې ښوده؟

احمد وویل:

هغوی ته مي پلان جوړ کړی دی، چي ته او زه او هم د زرغونې د خاله زوی ټوله هلته سره یوځای وو ، نو مو زرغونې ته وویل چه په موږ کي کوم یو ستا خوښ دی او له چا سره واده کوې؟

نو زرغونې خپل د خاله زوی انتخاب کئ او د خاله زوی یې ماته خپلې ټولي پیسې راکړې کومي چي ماورکړې وې، د خا له زوی یې ډیر ښایسته ، تعلیم یافته او پیسه داره ځوان وو،موږ دواړه هم په هغه خوشاله وو او زرغونه مو په خوشالۍ ور وبخښله،ځکه تر موږ ډیره مینه هغه له زرغونې سره کوله او زرغونې هم له موږ نه زیاته مینه د خاله د زوی سره کوله، که مي انډیوالانو نه راسره منل نو به بیا تا ور ښیم چي له تا پوښتنه وکړي او ته به هم همداسي ورته و وایې لکه ما چي ورته ویلې وې.

ما ورته وویل:

اوس د درواغو شاهیدي هم راباندي وایې.

احمد راته وویل:

چي څنګه یې کوې په جنګ او مینه کي هر څه جایز دي،خیر دی زما لپاره دا یوه ناحقه شاهیدي هم و وایه، ځکه که هغوی خبر سول چي داسي کیسه ده او دوی

پرېښودل نو د ټول عمرلپاره به راځخه خوابدي سي او بيا به راباندي خاندي او پيغور به راکوي چي ده خو هم مينه کول.

ما ورته وويل:

بيغمه اوسه ما له تا سره مسخرې کولې،دا خو ډير اسانه کار دی که هر څومره سخت کار وي زه يې درته کومه ،ته له هر څه نه بېغمه اوسه زه هر څه درته سموم زه او ته خو دوستان سولو راځه چي دا دوستي په وروګلوي بدله کړو دا دی د وروړګلوی لاس مي درته نيولی،غواړم چي زه ستا او ته زما ورور سې؟ احمد هم د وروړګلوی لاس راکی ،موږ خپل لاسونه لا نه وه سره ايله کړي، چي زرغونه له چايو سره راغله او و يې ويل:

زما په نظر لکه چي د لاسونو زور سره معلوموی؟

مونږ ورته وويل:

چي يا د لاسونو زور نه معلوموو بلکې د وروړګلوی لاسونه مو سره ورکړل.

زرغونې وويل:

دا خو ډيرښه کار و سو ،زه هم درباندي خوشاله سوم ،د دې خوشالۍ په زيري کې به چاي درکړم.

احمدورته وويل:

په چايو غاړه راباسې.

ماورته وويل:

د زرغونې خو جلا چای وي ،هر څوک خو داسي چای نسي پخوالی، وروسته زرغونې موږ ته چای رواچولې او راته و يې ويل:

تاسي دواړه دي د همېشه لپاره خوشاله و اوسی ،خو زه له تاسو نه دا پوښتنه کوم، څنګه سره يو ځای سواست او څنګه دلته راغلاست دا عجبه نه ده ؟

ماورته وويل:

چي دا خو ستا د ميني زور وو ،چي موږ يې سره يوځای کړو او تر تا پوري يې دلته را وستو او دښمني يې په وروړګلوی را بدله کړه ،ستا دي کور ودان وي ، موږ دي له دښمني څخه و ژغورلو.

احمد هم ورته وويل:

چي رښتيا هم ما خو پرتا سر ايښی وو ،ما به دا ويل چي که زرغونه زما څخه پرته له بل هر چا سره واده وکړي زه به هغه وژنم ،که بندي کېږم ، که اعدامېږم او که له وطنه ورکېږم ،خو د ځان پروا مي نه کول ځکه چي هيله مي درلودله چي ته فقط اوفقط

زما سې پر بل چا مي نه پيرزو کېدې،خو هغه خوبونه مي رښتيا نه سول چي درته ليدلي مي وه،خير هر څه په اوبو لاهو سول، اوس يو څه رانږدې سه چي زړه مي درباندي تکيه سي ،ځکه نن مي اخيري شپه ده درسره ،بيا نه راځمه او نه بيا درسره وينم.

زرغونې ورته وويل:

چي دا سې به نه راسره کوې، ما به يو اځي هيڅکله هم نه پرېږدې،که په هفته کي نسې راتلای نو په مياشت کي خو يوه شپه حتماً راځه.

احمد ورته وويل:

فکر نه کوم چي بيا به درته راسم،نو يې د يو څو دقيقو لپاره زرغونه په غيږ کي ټينګه و نيول.

وروسته يې ورته وويل:

که وروسته له دې نه مړ هم سم هيڅ پروا نه کوي ، شکر خدايه(ج)چي خپله مينه مي په خپله سينه کي تر اوسه کلکه ساتلې وه او له دې نه وروسته به يې هم په خپله سينه کي ساتم.

وروسته يې زرغونې ته وويل:

ماته ځای را واچوه زه بيدېږم خوب راځي، تاسي پوه سه او کار مو.

زرغونې هم ځای ور وا چوی او احمد بيده سو ، زه او زرغونه پاته سولو.

ما په مسخره سره ورته وويل:

ماته خوب راغی ماته هم ځای را واچوه.

زرغونې و خندل او و يې ويل:

احمد ته خو خوب ورتلی چي بيده سو ،ته خو بيخي نسې راځخه بيدېدلای.

ما ورته وويل:

خوب راغی له خوب سره خو نه کيږي څه ورسره وکړم،ځای را واچوه په ځای کي به خبري سره کوو.

زرغونې هم ماته ځای واچوی، زه په ځای کي پرېوتلم او زرغونه مي له څنګ سره کښېنسته.

ما ورته وويل:

چي ته هم دلته پرېوزه.

زرغونې وويل:

که درسره پرېوتلم خو ب به راسي، زه دي له څنګه سره کښېنم او خبري درسره کوم.
ماورته وويل:
ښه نو يو کيسه راته وکړه زه به درته غوږ سم.
زرغونې راته وويل:
احمد خو بيا نه راځي ،ته خوبه حتماً راځې ما به يو اځي نه پرېږدې ،په هفته کي يا په مياشت کي خو بايد راسې.
ما ورته وويل:
زه دي يو اځي هيڅکله نه پرېږدم ،خامخا پوښتنه درباندي کوم ته بې غمه اوسه،تر سهاره پوري ښه خوږ باندار وکړی، شپه مو په خبرو باندي تيره کړه سهار لمر لانه وو را ختلی، چي احمد هم راکښېنستی او و يې ويل:
تر اوسه نه ياست بيده سوي؟
ما ورته وويل:
داغه دی چي همدا اوس راکښېنستو.
احمد راته وويل:
ما خطا باسې، ستاسو خوښه ده ،زرغونې ته يې وويل:
زه نو درځخه ځمه ما ته اجازه راکړه.
زرغونې ورته وويل:
چای خو وڅښه بيا ولاړ سه.
احمد بهانه ورته وکړه ،چي نن مي له انډيوالانو سره وعده کړې ده ،چي چای به په دوکان کي يو ځای سره څښو ،په همدې خاطر ځمه کنې ستا چای خو په ميلون ارزي ،نو همدا يې ورته وويل او ولاړی.
زرغونې ما ته وويل:
زه ځمه چای تياروم خو چي ته ولاړ نه سې..
ما هم ورته وويل:
چي زه نه ځمه چای درسره څښمه بيا که تلم نو به ولاړ سم،خو ستا بې اجازې هيڅکله هم نه ځمه، چي ته خوشاله.
زرغونه وويل:

خوشاله یم چي پاته سې،زه ځمه دستي چای راوړم،نو زرغونه ولاړه په چایو پسې، مور او پلار یې راغلل او زما ښځه یې د احمد پوښتنه وکړه، چي احمدڅه سو خوابدی سو چي تللی دی؟

ماورته وویل:

چي یا خوابدی نه وو خوشاله وو،زرغونې مور ته ټوله کیسه وکړه او له هر څه یې خبر کړو، ما چي دا کیسه نظر جان اکا اوښځي ته یې وکړه دواړه شرمنده سول او هیڅ ږغ یې نه وکړی او نه یې بله پوښتنه کړې ده. ما نظرجان اکا ته وویل:

چي تاسي دومره مجبوره واست نو به مو مور پخوا لا خبرولو.

نظرجان اکا وویل:

دا کار زرغونې نه راسره خوښوی ،چي مور تاسو ته کیسه وکړو او له هر څه مو خبرکړو ،مور ته به چي زرغونې هرڅه وویله مور به هماغسي کول او مور ته به یې ویل چي زه یې بیا خپله خبروم ،تاسي یې له خبرولو خلاص یاست،هر مسئولیت یې زما په غاړه ،هرڅه که پیښ سول زه یې بیا مسئوله یم،نو مور په همدې خاطر تاسو ته څه نه ویل ،که نه ما په څو واري ورته ویلي دي چي که دوی خبر سي،سبا به لوی فساد ځني جوړ سي ،خو زرغونې به ویله فساد به ماته جوړوي تاسو ته نه، نو مور به هم زرغونه خپل کار ته پرېښوده، تر څو خپله زرغونې درته په خپله خوله کیسه وکړه او خدای(ج) دي وکړي چي زما ښځه خفه نسئ،اوس خو داسي وخت راغلی دی چي پیسې و نه لرې هیڅوک دي نه پېژني نه یوه گوله ډوډۍ څوک درکوي، مور نه خپلوان لرو نه قریبان او نه هم د کومک کولو لپاره کوم داسي څوک چي زمور پر بې وسی او مجبوری باندي یې زړه وسوځي او مرسته راسره وکړي ،ما چي په خپلو لاسو د ماښام ډوډۍ پیدا کولای سوای،ما به هیڅ کله هم زرغونې ته دا اجازه نه وای ورکړې،ځکه د هیچا ضمیر دا نسي منلای چي په داسي کار دي د چا له ژوندسره لوبي وکړي او خپله گټه دي ځني واخلي او بیا یې پر سپیره ډاگ پریږدي ،نو چي مجبوره نه وای هیڅکله هم داسي نه پېښیده، هیڅ نه کیده یوې خواته مومخ نه گرځیدی، کاشکي مو یو زوی درلودای چي یوه گوله ډوډۍ یې را پیدا کولای،نظر جان اکا وار په وار جدي کیدی او غوښتل یې چي له خپلې بې وسی ښځه نور هم څه و وایي،نو زه یې په خبرو کي ورولوېدمه ماورته وویل:

چي یا نظرجان اکا داسي نه ده دا هر څه تاسو له مجبوری ښځه کړي دي،ته خوا مه بدوه مه چورت وهه هر څه به اسانه سي، نو مي نظرجان اکا راضي کی چه غم مه کوه خدای(ج) خو مهربانه دی ناره به مو واوري،مور په همدې خبرو اخته وو چي زرغونې چای

راوړلې، چاى مي له دوى سره و ښبنلې او ځني رخصت سوم ،خپل کور ته راغلم تر يوه ساعته کور وم وروسته را و وتلم بازار ته، په لاره کي د زرغونې دا بې وسي او مجبوري را ياده سوه،په چورتو کي غرق سومه، چي څومره بې وسي او غريبي وربانديي راغلې ده څومره د غربت شپې وربانديي سبا سوي دي،زړه مي په کباب کباب سو او د دې هغه معصوميت هم را ياد سو چي هغه ظالم ته يې څومره زارى کړي وې،خو هغه يې خبري نه وې اوريدلي،افسوس افسوس مي له خولې و وتى چي خدايه(ج) کاشکي دي د دې دنيا ټوله ظالمان پر دې دنيا لا په اورسوځولي واى،کاشکي ټولو انسانانو مهربانه او د شفقت څخه ډک زړونه درلودلاى،کاشکي هريو يو له بله قربانيدلاى،کاشکي دي خدايه(ج) شيطان لعين پردنيا نه واى پيداکړى، ولي به دومره ظلم او ستم له چاسره کېدلاى،خوله ځان سره مي وويل چي خداى تعالى(ج) په خپلو کارو ښه پوهيږي،له بازاره مي دکور سودا راوړه کورته ،په کورکي بيا د زرغونې مينه اود دې بې وسي راياده سوه ،نومي پرځان درودونه چوپ کړل چي خدايه(ج)نورله هغې څخه صبر راکړه.په دې کي درې ورځي و وتلې چي ما احمد نه وو ليدلى غوښتل مي چي ورسره ووينم ،نو دوکان ته يې ورغلمه ، احمد چي زه وليدمه نو ډير خوشاله سو ،سترې مسې مو سره وکړه ، په دوکان کي يې چاى تياري پرتې وې چاى مي هم ورسره وڅښلې او د زرغونې بحث مي ورته را واخستى چي څنګه اوس دي په يادو کي درګرځي که دي هيره کړه؟

احمد راته وويل:

زما هميشه يوه خبره ده ،په هغه شپه مي درته وويل چي بيا يې هيڅ نه يادوم، له هغې شپې راهيسته مي بيا د هغې نوم هم پر خوله نه دى اخيستى ،ښه اوس يې ته مه رايادوه.

بيا يې وويل:

نوې واوره.

ما ورته وويل:

لکه چي نوى زيرى دى ژر يې راته و وايه.

احمدراته وويل:

رښتيا هم چي نوى زيرى دى،ما ته خو زما کورنۍ زما د کوزدې له پاره ځاى پيداکړى دى ، ټول کار خلاص سوى هم دى سبا ته انشاالله زما ستن او تار راوړي او ته دي اوس لا خبر يې چي سبا شپې ته د ملګرو سره ورسې ګوره چي پاته نه سې، زما په خوشالۍ کي بايد ته هم ګډون وکړې.

ما ورته وويل:

چي دا خو بيخي ډير ښه کار سوی دی خدای(ج) دي سره و رسوي، زه ستا سو کورته حتماً درځمه ،که تا راته ويلي هم نه وای زه درتلم.

احمد راته وويل:

چي که که ښه کار دی، نو ته هم دغه ښه کاروکړه.

ما ورته وويل:

رښتيا وايي، و به يې کړم خو زما څخه تا وار له مخه کی،خير خدای(ج) مهربانه دی، نو مي په دوکان کي مبارکي ورکړه،چي اوس دي لا درمبارک وي.

احمد راته وويل:

کور دي ودان خدای دي (ج) ستا بخت هم خلاص کړي،خدای(ج) دي ستا په زړه يو ښه ځای په نصيب کړه.

ماورته وويل:

رښتيا هم چي د نصيب خبري دي،خوپه دې کي موګـتـه سوه چي زرغونه مو په نصيب نه سوه.

احمد راته وويل:

رښتيا هم کوم څوک چي مي دځان لپاره خپل نصيب ګڼلی وو هغه مي نصيب نسو او په خير راته تمام سو ،خير پخواني يادونه به هيروو.

ما ورته وويل:

داهم د الله(ج)يو احسان وو پر ما او تا چي له زرغونې څخه يې و ساتلو، ته اوس دا راته و وايه څه شي ته ضرورت سته،چي زه يې سره برابرکړم.

احمد راته وويل:

هيڅ شي ته ضرورت نسته هر څه برابر دي ،بس چي ته راسې دا راته هر څه دي.

ما هم هغه ته وعده ورکړه چي خامخا درځم ، وروسته تر هغه مي د احمد څخه رخصت واخستی او له دوکانه يې را و وتلم،سيده راغلم د يو ګل فروش دوکان ته،يوه دانه ښايسته د غاړې ګل مي د احمد د کوزدې د مبارکی لپاره او هم يوه کڅوړه چاکليټ واخيستل او کورته مي له ځان سره رواړل ،نو په دا سبا ماځيګر ورغلمه د احمد کور ته،هلته مي احمد وليدی د دوهم ځل لپاره مي بيا مبارکي ورکړه اوګل مي هم په غاړه کي ور واچوی، چاکليټ مي ورباندي وپاشل،بيا مي ورته وويل:

له خدايه(ج) هميشه خوشاله ژوند درته غواړم.

احمد هم مننه راڅخه وکړه ،په رښتيا هم چي ډيره ښه ميله يې جوړه کړې وه ښه ډولونه او د ښايسته ځوانانو اتڼونه ول ،ښه ډوډۍ يې هم ټولو ميلمنوته ورکړه ،د ډوډۍ ورکولو پر وخت ما غوښتل چي مرسته ورسره وکړم،خو احمد پرې نه ښودم او ويل يې چي د مرستي خلک ډير دي ،نو ما هم دومره ډېره ډوډۍ و خوړله چي توبه ، وروسته له ډوډۍ هم ميله تازه وه،ډير سات مي تير سو او د شپې ناوخته و چي له احمد څخه مي د تللو رخصت واخستی.

احمد راته وويل:

خدای(ج) دي ستا د کوزدې شپه هم راباندي و ويني، چي هرڅومره ژرکيږي ته هم بايدکوزده وکړې ،د راتگه دي مننه،ډير خوشاله سوم چي راغلې.

ما ورته وويل:

چي يار هغه وي چي په ښه ورځ درسره خوشاله او په بده ورځ درسره غمگين وي، ته خو زما ورور يې ولي به نه درته راتلمه،نو کور ته راغلمه تر څلورو ورځو مي بيا حال نه وو باندي،يوه ورځ بيا بازار ته ولاړم د احمد دوکان ته هم ور وگرځېدم هلته مي له احمد څخه د کوزدې په باره کي پوښتنه وکړه چي څه حال دي دی.خوشاله يې ؟

احمد راته وويل:

ډېر خوشاله يم او ډيرښه احساسوم ،له خدايه(ج) راضي يم خدای(ج) دي هر ځوان ته داسي ژوند ور په نصيب کړي،تر اوسه مي واده نه دی کړی دومره خوشالي احساسوم چي په کالوکي نه ځايږم، ښه ته دا راته و وايه ته ولي کوزده نه کوې ؟

ما ورته وويل:

دا خو د نصيب کار دی ،خدای(ج) خو مهربانه دی زما نصيب به هم له کوزدې سره و سي،ياره هرڅه په نصيب پوري اړه لري.

احمد راته وويل:

خدای(ج) خو بيشکه چي مهربانه دی خو که ته هم يو څه کوښښ وکړې،خدای(ج) خپلوبنده گانوته وايي تاسو حرکت کوی زه به برکت کوم مگر د خير پر لاره ،حرکت کول پر موږ دي او برکت د خدای(ج)له طرفه دی.

ما ورته وويل:

زه به هم له نن نه وروسته کوښــښ کوم ،دا يې زما ستا سره وعده.

احمد وويل:

وو نو چي کوښــښ وکړي او هېر يې نکړي.ما هم اطمينان ورکی چي ستا هره خبره منمه ، د احمد له دوکانه راغلمه کور ته، کور مي مور پوښتنه راڅخه وکړه چي ولي دومره ناوخته راغلې چيري تللی وې؟

ما ورته وويل:

يو انډيوال مي کوزده کړې وه د هغه د مبارکی لپاره ورغلی وم پوښتنه مي پر کول.

نو مور مي راته وويل:

زويه ستا هم د کوزدې کولو وخت دی، پلار دي هم راته ويلي وه چي ته له ده سره مشوره وکړه ،کچيري يې خپله يو ځای خوښ کړی وي نو به په مرکه ور سو او که دي خپله ځای نه وي خوښ کړی بيا به يې موږ درته و ګورو ،نو زويه که دي خپل د خوښي ځای وي او غواړې يې نو موږ ته و وايه، چي سره وې رسوو .

ما هم له ځان سره ويل:

چي نور نو بس ده ،تر څو پوري به د ليونو په شاني ګرځې،اوس دي لا د ځوانۍ وخت دی،نو يو فارسي بيت را ياد سو هغه چي وايي:

لـذت زنـدگی يازن بـود يا دنــدان

اگراين دونبوددنيـا سـرت زنـدان

له خپلي مور څخه ډير خوشاله سوم چي ماته يې دا وويل چي که تا خپله يو ځای انتخاب کړی وي نو راته و وايه.بعضي پلرونه او مورګاني ظالمان سته چي د چا خوښي ته نه ګوري او نه پوښتنه ځني کوي.چي ستا يو ځای خوښ دی نه دی.بس په خپله يې ور غواړي که خوشاله وو که نه وو.بيا سر نه پسي ګرځوي.د دې غم يې وي چي فقط واده ورته وکړي او د دوی غاړي خلاصي سي نور يې د دې پروا نه وي ور سره چي په راتلونکي کي به مو اولاد خوشاله وي يا نه وي.دا خو هري مور ته په کار ده چي د خپل اولاد د ټول ژوند خوشالۍ په نظر کي و نيسي ځکه دا خو د ټول عمر کار وي.تلوار پکښي ضرور نه دی او نه د تلواري کار دی.

نو مي خپلي مور ته وويل:

صحي ده ما ته تر ماښامه وخت راکړه ماښام تا سو ته خبر درکوم.

مور مي هم راته وويل:

چي ماښام حتماً راته و وايه.

ماښام چي له ځان سره هر ځای خوښ کړم بیا خوند نه راکوي ،په زړه کي مي یو رقم وام پیداسي او وایم کیدای سي چي د زرغونې په شان دا هم هغسي وي ،هکي حیران پاته ومه چي ثوک انتخاب کړم،تر څو چي خپله د خاله لور مي خوښه کړه ځکه د هغې خوی او کردار او هرڅه راته معلوم وه، هغه مي ځان ته انتخاب کړه ،چي مور ته به وایم چي فرزانه مي خوښه ده ، ځکه چي هر ثوک باید د خوښي ځای و کړي،په دې خاطر چي بیا نه بدلیږي نه خرڅیږی او نه چا ته ورکول کیږي، د ټول عمر کار وي ،که ور سره خوشاله وې،نو دنیا درته جنت سوه او که ورسره خپه یا پرېشانه وې نو دنیا درباندي دوږخ سوه،ماښام مي مور بیا پوښتنه راڅخه وکړه چي کوم ځای دي انتخاب کی؟

ما ورته وویل:

ستا خورزه مي انتخاب کړه.

ماچي کله فرزانه ور وښوده نو مور مي د ډیري خوشالی څخه راته وویل:

فرزانه ښیې، دا خو بـیخي ښه کار و سو ته نور ښېغمه اوسه سهار زه خپله ورځمه دا خو بیخي رسېدلی کار و بوله.

ما نو دوی پرېښودل او کاریې ،سهار مي مور او پلار دواړه په مرکه زما د خاله کور ته ورغلل ، هغوی هم څه نه دي پکښېي ویلي ورسره هوکړې یې وه ،نو یې زما ستن اوتار ځني راوړل،زه کور ومه په خونه کي هلته خوني ته مي مور او پلار دواړه راغلل او مبارکي یې راکړه ،کله چي دوی مبارکي راکول نو زما ټول بدن په خولو لوند خیشت سو ،یو قسم ته ناولده حال راباندي راغللی چي بیخي سې زه احساس بیخي بیانه ولای نه سم اوترتا ثر لاندي هم راغلم ،مور مي راته ویل:

زویه ډیر نیک بخته یې چي داسي ژر دي نصیب خلاص سو.

ما له خپل ځان سره وویل:

چي ستاسو په فکر زه نیک بخته یم خو له ما نه به بل بد بخته نه وي ،کاشکي مي د زرغونې پاکه مینه همداسي په نصیب سوې وائ،نو به زه هغه وخت نیک بخته وم ،دوی ته نو څه معلوم وه چي زما په زړه کي کوم ارمان وو مخکي لا هم د خاوروسره خاوري سو، نور بحث مي ورسره و نه کی،له کوره را و وتلمه ،راغلم سیده د احمد دوکان ته ،هغه مي خبرکی چي زما نصیب هم خلاص سو ستا دعا قبوله سوه.

کله چي مي احمد ته دا وویل هغه دستي یوه خلطه چاکلیټ راباندي وپاشل مبارکي یې راکړه او بې حده ډیر خوشاله سو،بیا مي د ماښام د راتللو بلنه ورکړه چي د ملگرو سره راسه.

احمد راته وویل:

بیخي درځمه.

نو له احمده څخه راغلمه د زرغونې کور ته، زرغونه مي هم خبره کړه او د ماښام لپاره مي بلنه ورکړه.هغه هم ډیره خوشاله سوه او راته و یې ویل:

ښه سو چي ستا سو نصیبونه خلاص سول، احمد نا ځوانه خو خبره کړې لا نه یم.

ما ورته وویل:

چي وو دا خو ستا برکت وو که تا مور ته ټول حال نه و ویلی،نو تر او سه به نه زما او نه هم د احمد نصیب خلاص سوی وای،ستا په امید به دواړه ناست وو.

زرغونې وویل:

رښتیاهم دا ټول ظلم پر تاسو ما کړی دی ،کاشکي مي هغه وخت خبرکړې واست.

ماورته وویل:

چي پخواني یادونه پسي پرېږده،اوس یې مه را یاده وه،ماښام له خیره ته او مور دي راشی.

زرغونې وویل:

چي که درغلو ستا مور به څه وایي چي دا ناولده ځوک دي او چا راغوښتي دي.

ما ورته وویل:

زما مور ستاغوندي شکي نه ده چي پر چا شک و کړي، چي هر څومره ډیری ښځې وي هغه خوشالیږي او نه د چا پوښتنه کوي چي چا خبره کړې یې. زرغونې نه غوښتله چي راسي ،خو ما ډیره مجبور کړه چي که رانغلې بیا زه هم نه درته راځم،مور دي هم راوله او ته هم راسه چي سات دي تیر سي، نو یې را سره و منله چي حتماً درځم، د زرغونې له کوره راغلم کورته،کور مي هم ټول خپلوان راغلي وه او ټولو مبارکي راکړه او د ماښام د ډوډۍ او میلې تصمیم مي و نیوی،ماښام ته ټول میلمانه راغلل احمد هم د ملګرو سره راغلی وو ، زه له ټولو سره مصروف وم او هغه ملګرو کوم چي مبارکي نه وه راکړې هغو هم مبارکي راکول،د ډوډۍ وخت شروع سو او د ټولو میلمانو ښه عزت و سو ،لنډه دا چي تر یوولسو بجو پوري میله تازه وه، وروسته تر هغه احمد د تللو اجازه راڅخه و

غوښته، چي ما ته اجازه راکه چي ولاړ سو. ما ورته وویل دلته بیده سه اوس ډیر ناوخته دی سهار به ولاړ سې.

احمد راته وویل:

ناوخته نه دی چي کورته ولاړسو ښه به وي ،ما هم اجازه ورکړه او دوی ولاړل، پاته میلمانه چي و هغه هم ولاړل،زه نو تر دوولسوبجو پوري یوائي ومه،بیا یې کور ته ور و غوښتمه چي راسه،کور ته ورغلمه گوته یې را سره کړه او اجازه یې راکړه چي اوس خلاص یې او هر ځای چي دي زړه غواړي تللای سي .زه هم ډیرستړي سوی وم نو د خوب لپاره مي ځای برابرکئ او بیده سوم. سهار ناوخته وو چي مور مي راکښېنولم او راته وویل:

په دغه شپه زوم ته له خوشالۍ خوب نه ورځي او ته تر دغه وخته بیده یې.
ما ورته وویل:
په زومانو کي خو فرق وي.
بیا یې پوښتنه راځخه وکړه ډیر خوشاله معلومېږې په رښتیا هم خوشاله یې ؟
ماورته وویل:
ولي به نه یم خوشاله، ستا خورزه مي په نصیب سوه.دا د خوشالۍ ځای نه دی.
بیا یې راته وویل:
مازي ما خوشاله کوې خیر اوس کښېنه چای مي درته تیاري کړي.
ما ورته وویل:
موري ستا له حقه به څه کوم،زه هم راکښېنستمه چای مي په کور کي و څښلې او د احمد پرخوا ور روان سوم ،احمد نو دومره پر راگران سو چي زه به کوم وخت خلاص سوم نو حتماً به مي له احمد سره لیدل،هغه یو زړه شریکه د ښه خوی او ښه کردار خاوند وو ،بیخي مي مینه ورسره پیدا سوه ،دوکان ته یې ورغلمه دی هم په دوکان کي وو ،ستړې مسې مو سره وکړه او بیا یې مبارکي راکړه ،ما هم مننه ځني وکړه، بیا یې راته وویل:

انډیوالان مي غواړي چي مزاري شریفي ته سفر وکړو د گلي سرخ د میلې له پاره،ما هم ورسره و منله چي ستا سو کار او ستاسو خوښه ده هر چیري چي ځی زه درته

اماده یم،نو سبا له خیره سره ځو ، ته هم راسره ولاړ سه کچیري وخت لرې ښه سات به مو تیرسي.

ماورته وویل:

دا واري خو نسم درسره تللای،په دې خاطر چي ډیر کارونه لرم دا ځل مي تاسي معاف کړی بل وارته که هرځای تللاست حتماً درسره ځم.

احمدراته وویل:

کومه خبره نه ده صحي ده چي خلاص نه یې ،نو موږ هم نور نه در ته ټینګیږو.

نو مي له احمد او انډیوالانو سره د خدای پاماني وکړه ،چي تاسو ته ښه سفر غواړم په خیر ولاړ سی، خو هلته به ډیري دعاوي راته کوی،له دوی څخه را رخصت سوم.

احمد او ملګري یې په دا سهار روان سول د مزاري شریف پر لور ، پوره اته ورځي ووتلې چي ما په دوی هیڅ حال او احوال نه درلودی او نه په خبروم چي څنګه به وي، په دا لسمه ورځ لس بجې به وې کور ناست وم، چي دروازه ډیر په تلوار وټکېده، زه ور ولاړ سوم چي خدایه(ج) خیر،دروازې ته چي ورغلم ګورم چي احمد دی،ډیر وارخطا وو او د مخ رنګ یې تغیرکړی وو ، سترې مسې مي ورسره وکړه چي خیر خوبه وي ولي داسي وارخطا یې؟ څه کیسه ده څه پیښ سوې ده ؟

احمد راته وویل:

غټه پېښه سوې ده ته راځه په هر څه به خبر سې.

ما ورته وویل:

اوس مي په خبر کړه .

احمد راته وویل:

سمع الله په حق رسیدلی دی.

زه ډیر وارخطا سوم چي ولي او څنګه ؟

احمد وویل:

اوس یې د ویلو وخت نه دی، وروسته دي له هر څه خبروم،اوس یې باید د فن)پټ(کړو او د پټیدو غم یې و خورو.

زه هم ورسره روان سوم او راغلم د احمد دکلي مسجد ته،که ګورم چي سمع الله پر چار پایي باندي پروت دی،سپینه روجایي باندي هواره ده، روجایي مي د سمع الله د مخه ایسته کړه ،داسي تک ژړ سوی و لکه نارنج، ډیره خوا مي باندي بده سوه غوښتل مي چي په زوره و ژاړم،خو همت مي له لاسه ور نه کی ځان مي ټینګ کی،د سمع الله په چورتو

کي ورک ومه، چي د مسجد امام)ملا (یو سپین ږیری امام وو ،زما پر اوږه یې لاس کښېښوی او راته و یې ویل:

ځوانه !چي خدای(ج) په تقدیر کي څه لیکلي وي هغه به کیږي ،هیڅ څوک یې په اراده کي تغیر نسي را وستلای او نه یې څوک په کار کي مداخله کولای سي،غم مه کوه د غم پرځای دعا ورته وکړه،درودونه باندي و وایه او د ده اروا ته یې ور وبخښه ،هم به خدای(ج) درنه خوشاله وي هم د خدای رسول(ص) ،مرگ خو حق دی هیڅوک ژوندي نه پاته کیږي، د اسلام ستر پغمبر(ص) وایي،په تاسو کي دا دوه کارونه د کافرانو دي، یو په یو قوم پسي بد ویل او بل په مړي پسي ژړل،غمونه پرېږده راځی چي د مړي د غسل کار برابر کړو ، زه هم د مسجد د ملا خبرو متاثره کړم را ولاړ سوم ،چي رښتیا هم مرگ خو حق دی، سمع الله مو په څلورو نفرو را واخستی غسل خانې ته ، دمسجد ملا غسل ورکئ او په کفن کي یې و پېچی او د سمع الله جنازه مو له مسجده راوړه هدیرې ته،په هدیره کي مو لمونځ ورکئ او خاورو ته مو و سپاری،وروسته بیا ما احمد او ملگري یې راوستل خپل کورته،کورته چي راغلو پوره شپږ بجې وې ، دوی ډیر ستړي او غمو ځپــلي وه ،لومړی بیده سول، تر څو ساعتو خوب وروسته بیا راکښېنستل، بیا مي له احمده پوښتنه وکړه ،چي اوس خو کیسه راته وکړه څنگه په حق ورسیدی؟

احمد غریب راته وویل:

کله چي مو له دې ځایه حرکت وکی ،ترهغه ځایه مو ډیر سات تیر وو او ډیر خوشاله وو ښه منظرې،ښاسته ځایونه او تاریخي ابدات مو تر هغه ځایه لیدل،هلته نو دومره انسانان راغلي وه چي بیخي ځای نه وو،د سخي صاحب(ع) او هم د نورو ښه شخصیتونو زیارت مو هم وکئ، بیخي ډیر سات مو تیر سو،کله چي مو بیرته د کور پر خوا حرکت را و کی، تر سالنگه په ښه خوشالي را و رسید و،تر دریو تونلونو لا را تیر سوو،هلته هوا ډیره سړه وه واوره اوریده او ډیره پرته هم وه سړکونه هم یخ سوي وه، د موټرانو بیروبار ډیر و. څلورم تونل ته چي را و رسیدو،موټران په کتار ولاړ دي،بیخي ترافیک جام دي،موږ هم خپل موټر چي سراچه موټر راسره وو،تر نورو موټروانو شاته و دروی، لاره بنده وه پوره درې ساعته مو انتظار وکئ. تر څو د سمع الله نفس تنگ سو او له موټره راشوه سو.

ما ورته وویل:

چي چیري مه ځه داسي نه وي سره ورک سو ،دا خو ناولده ځای دی بیا به سره پیدا کولي نسو.

خو سمع الله راته وويل:

نفس مي بيخي تنگ سو ، زه ځمه ګورمه چي ولي لاره بنده ده بيرته دستي راځم،دا يې موږ ته وويل او ولاړی ،تر يوه ساعت لا ډير وخت تير سو ،چي د سمع الله درک معلوم نسو ،موږ ټول ډير وارخطا سوو چي ولي دومره وځنډېدی،اخير ما له دا نورو ملګرو سره مشوره وکړه چي زه به پسي ور سم ،هغوی راته وويل:

داسي نه وي ته هم پسي ورک سې.

ماورته وويل:

يا زه نه ځنډېږم دستي راځمه.نو زه هم پسي ور روان سولم تر ډيره ځايه راغلم،ګورم چي ډير خلک سره راټول سوي دي زه هم ورغلمه د خلکو منځ ته ،له يوه نه مي پوښتنه وکړه چي دا څه کيسه ده چي دومره خلک سره راټول سوي دي؟

هغه راته وويل:

واوره را ښويدلې ده،لاري يې بندي کړي دي او ډيرخلک هم تر لاندي سوي دي،اوس دا نور خلک کوښــښ کوي چي لاره خلاصه او مړي له واوري څخه را و باسي.

ما ته چي يې د واوري د ښويدو وويل زړه مي په زوره زوره و دربېدی،ماويل داسي نه وي چي سمع الله پکښي کي وي نو به څه کوم،نور هم مخته ورغلم هر څومره چي مي يوې خوا بله خوا کتل سمع الله مي په سترګو نه سو ،تر څو هغه خلکو ته ورغلم چي دا مړي يې له واوري راکښل،ما هم له دوی سره مرسته شروع کړه او مړي مي رايستل. درې مړي چي مو را و ايستل څلورم چي مونيمی را و ايستی،خپله سمع الله دی ما چي سمع الله و ليدی نور په ځان نه يم پوهيدلی چي څه په را و سوه ،يو وخت وو چي پر سد راغلم خلکو لا لاره نه ده خلاصه کړې او سمع الله يې له واوري څخه را کښلی وو او يو ګوښه ځای يې ايښی وو يو چا پټو هم ورباندي اچولی وو ، زه هلته پر هغه ځای هم ورته هکي حيران پاته سوم چي دا څه و سول،نو مي سمع الله هلته پرهغه ځای پرېښودی او راغلمه خپلو نورو ملګرو ته،هغوی ته مي وويل چي سمع الله خوتر واوري لاندي سوی او مړ سوی دی ،راځی چي را يې وړو، ټولو راباندي وخندل چي مسخرې کوې ،يو هم له موټره نه راکښته کيدی،زما خبري درواغ ورښکاره کېدې ډيره خوامي هم ورته شنه کېده. بيا مي ورته وويل چي رښتيا درته وايم ،هغه تر واوره لاندي سوی دی ،راځی چي را يې وړو، نور هم ډير مړي سوي دي لاره په داغه خاطر بنده ده ،ما هغه خپله له واوري را وه ايستی ،راځی چي هغه راوړو ،ما چي دوی ته دا وويل، نو بيا دوی هم له موټره را شوه

سول او سمع الله ته راغلو ، دوی چي سمع الله ولیدی داسي سول لکه یو چا چي ټک ورباندي کړی وي حیران پاته سول ،ما ورته وویل:

حیران مه پاته کېږی ،ژر یې در واخلی چي موټر ته یې و رسوو ،بیا مو نو په ټولو موټر ته راوړی، د موټر د شاه چوکۍ)سیټ(مو ورته هوار کی او دی مو پکښې کښېښېنودی، اوس نو د لاري د خلاصیدو انتظار یو ، پوره اته ساعته لاره بنده وه او موږ ورته انتظار وو ،وروسته بیا لاره خلاصه سوه او حرکت مو را وکی، راتلو راتلو تر څو کابل ته پر یوولسو نیمو بجو را و رسېدو ،وخت هم ډېرناوخته وو ،په دې خاطر د شپې یوولس نیمي بجې ډیرناوخته وي ، موږ نو یوه هم ډوډۍ نه وه خوړلې او نه مو څه ځښلي وه اشتهاه نو د کمه وه په دا وخت کي،د خوابدۍ له خاطره هیڅ شئ خوند نه کوي،بیخي مو لوږه هیره وه او موټروان موناولده وو ،هغه ته مي ورپام سو ،چي دی غریب خو مو په لوږه مړکی،هغه ته مي وویل ته چي هر ځای ډوډۍ خورې و یې خوره یا دي هرشي ته زړه وي،زموږ خو اشتهاه نه ورته کیږي ته خو خپله ډوډۍ و خوره ، موټروان هم یو هوټل ته ودریدې خپله ډوډي یې و خوړله او بیا مو حرکت را و کی، پوره دوولس نیمي بجې وې چي چوک ارغندی ته را و رسېدو ، پر چوک یې و درولو ،پولیسو اجازه نه راکول چي ولاړ سو ،راته ویل یې په لاره کي خطر دی تاسو ته اوس اجازه نسته.

ما ورته وویل:

زموږ سره مړی دی موږ خو له مستیه څخه نه ځو ،که هغوی و درولو هم به څه راته و نه وایي ،کورونه مو ډیر لیري دي په دې خاطر چي لږ ژر و رسیږو ،نو پو لیسو هم اجازه راکړه،چي که هرخطر په لاره کي درته پیښ سو ،مسئولیت ستاسو دی، ځی نو په مخه مو ښه،بیا مو له هغه ځایه حرکت را و کی تر څو چي دلته را و رسېدو ، دلته چي را و رسېدو د سهار شپږ بجې وې، ډیر ستړي او ستومانه وو .لومړی مو سمع الله خپل کور ته و رسوی ،کور چي یې له سمع الله خبر سو ، نو ویر ورباندي ګډ سو ، ټول کوریې په ژړا سو ،موږ یې ژړا نسوای زغملای نو له کوره یې را و وتلو او سمع الله مو هلته پرېښودی، تر درو ساعتونو وروسته مو له هغه ځایه څخه مسجد ته را وړی،وروسته تا ته راغلو او ته مو خبر کړې، دغه کیسه وه او داسي پیښه راته و سوه.

زما هم ډیره خوا ورباندي بده سوه ،ربښتیا هم چي د ګور شپه نه پر کور کیږي ،د چا چي ورځ پوره سي نو بیا په هیڅ وجه نه پاته کیږي، نو مي احمد او ملګرو ته ځایونه وا چول،چي تاسو خپل خوب پوره کی سهار به سره وینو ،دوی هم بیده سول،سهار اووه بجې وې،چي ورته راغلم او زموږ له کوره را و وتو ،راغلو مسجد ته د فاتحي لپاره د

فاتحې مراسم هم ترماځيگره پوري خلاص سول، نو احمد راته وويل چي ولاړ به سو د سمع الله زيارت به وکړو ،د سمع الله ورونه هم هلته وه ،هغوی هم ويله چي ور سو ښه به وي،نو ټول ورغلو زيارت ته زيارت مو وکی ، د سمع الله ورونو ښه ښايسته بيرغونه هم ورته جوړکړي وه،ډيري کلمې يې باندي ليکلي وې ،هغه يې هم د سمع الله پر شنا ختو ځړولي وې، د ماښام تر اذانه پوري هلته وو ،بيا له هغه ځايه راغلو د احمد کره،ډوډۍ مو هلته وخوړه وروسته له ډوډۍ څخه احمد وويل:چي زه سهار کندهار ته ځم تر څو د سمع الله د قبر له پاره ډبره جوړه کړم.

ما ورته وويل:

چي زه هم درسره ځم.

احمد راته وويل:

ته نو څه کوې،ولي ځان په عذابوې ته دلته کارونه لرې.

ماورته وويل:

هيڅ کار نه لرم او نه په تکليف کېږم.

احمد بيا وويل:

ستا کار دی چي راسره ځې نو سهار سره ملګري يو.

سهارمو ډير وختي حرکت را و کی، زه او احمد سره ملګري وو ،په لاره کي مو ډيري خبري سره وکړې ،بيخي په دا سفر نه يو پوهيدلي چي څنګه را و رسيدو. هلته په يو ټکسي موټر کي کښېنستو او د ډبرو د جوړولو دوکان ته ورغلو ،هلته څو رقمه ډبري جوړيدې.په دواړومو يوه ډبره خوښه کړه،عنوان موهم ورته انتخاب کئ او هغه ډبره جوړونکي هم عنوان درباندي وکښی کوم چي موږ ورته ويلی وو ،ډبره يې راته جوړه کړه او بيا بيرته راغلو ،تر هر څه له مخه دواړه ورغلو د سمع قبر ته،دعا مو ورته وکړه او پر قبر مو ډبره کښېښوده ،بيا احمد راته وويل ،چي دنيا څومره بې وفا ده، موږ خو ټوله باندي خطايو او وايو چي دنيا نه بلکي انسانان بې وفا دي،خو په اصل کي دنيا بې وفا او فاني ده ،له هيچا سره يې وفا نه ده کړې او نه يې کوي او نه يې پر چا زړه سوځي ، نه ځوان ته ګوري نه کوچني ته ،نه خان ته ګوري او نه مسکين ته، که څوک ښه کوي نو د اخيرت لپاره دي ښه کوي،ځکه دنيا خو د هيچا هيڅ شي ته نه ګوري او نه يې پر چا زړه سوځي.

ما ورته وويل:

ته خورښتيا وايې هر څوک چي په دنيا کي ښه کوي نو د اخيرت غم دي خوري،ځکه بيا په اخيرت کي چا ته نه پيسې په درد خوري نه نوم او نښان ، خو چي په درد

چاته خوړل کيږي ،هغه د چا ښه عمل دی، وروسته بيا راغلو خپلو خپلو کورو ته،کور ته چي را و رسېدم گورم چي شين خالی خاله هم راغلې ده ،ستړې مسې مي ورسره وکړه،هغې پوښتنه راڅخه وکړه چي چيري تللی وې؟

ماهم د سمع الله کيسه سرترپايه ټوله ورته وکړه.

شين خالی خاله راته و ويل:

خدای(ج) دي ټول مسلمانان و بخښي،کورنۍ ته دې خدای(ج) صبرجميل ور په برخه کړي،دلته خو خاص د ځوانانو مرگ راغلی دی،خو دا به هم د الله اراده سوې وي،که زما په رقم سپين سري يا سپين ږيري مړه سي خو د چابه دومره خوا نه وربانديي بديده،خو د انسان په لاس نه دي نه څه کولای سي،الله دي هغه ځوان وبخښي او زموږ دعاوي دي ور و رسيږي ،د شين خالی خاله هم خوا وربانديي بده سوه،دا يې هم راته و ويل چي نن سهار زرغونه درپسي راغلې وه ،ډيره وارخطاء معلومېده،ستا پوښتنه يې راڅخه وکړه ،چي که هرځای وي ډير ضرور مي په کار دی که دي را پيدا کی ،نو زه نه سوم پوه چي څه به يې کولې،د خندا په ډول يې راته و ويل چي مينه مو لکه چي نوره هم ستا د کوزدې په کولو سره توده سوې ده ،ولي دي نه کوله ،هغه خوستاوړ وه او بيا دي پريښوده ولي؟

ما ورته وخندل چي يا هغسي نه ده ،زرغونه ډيره ښه نجلۍ ده،خوهغه يې پخوا لا پلار بل چاته ورکړې وه، زه اوس فقط دوستي ورسره لرم،په زړه کي دا تشويش راته پيدا سو،چي ضرور يوه کيسه خو پېښه ده.دستي په هغه ساعت را ولاړ سوم او د زرغونې کورته راغلم.گورم چي په کورکي يې يوازي د زرغونې مورده.د هغې څخه مي پوښتنه وکړه ،چي خير خو به وي چي زرغونه په ماپسي راغلې وه،او اوس چيري ده؟

د زرغونې مور راته و ويل چي د زرغونې پلار تير ماښام ډير سخت په تکليف سو، نو مو هغه روغتون ته بوتلی ،تر سهاره پوري سيرومان او پيچکاري ورچالنه وې،تر اوسه پوري يې فرق نه دی کړی،زه او زرغونه هم ترسهار ورته ويښي ناستي وو ،سهار زرغونه په تا پسي درغله تر څو چي ته دلته په روغتون کي ورسره پاته سې، موږ ډير وارخطاء وو او نه مو څه کولای سوای ، نه په څه باندي پوهيدو ، ښه سو چي ته راغلې زه زرغونې دلته پرېښودم،چي ته پر کور اوسه زه به ورته پاته سم.نو دوی دواړه هلته په روغتون کي دي ،که ته هم ورسې ښه به وي، زه هم له هغه ځايه راغلم روغتون ته ،دوی مي په روغتون کي پيدا کړل،نظرجان اکا مي هلته وليدی دومره په تکليف وو چي بيخي زما زړه باندي کباب سو ،سيرومان ورته چالان وه اکسيجن يې هم ورکړی وو ،خبري يې نسوای کولای بيسده پروت وو ،له زرغونې مي پوښتنه وکړه ،چي څه مريضي ورته پيښه سوه؟

زرغوني راته و ویل:

مابنام مخکي له ډوډۍ یې هم ساه بنده بنده کېده او پر سینه یې لاس نیوی،ما اوبه ورته را وا خیستې ،اوبه یې و ځښلې یو څه ارم سو ،وروسته تر ډوډۍ بیا ډیر په عذاب سو ،بیخي یې ساه نسوای اخیستلای او پر زړه یې لاس ایښی وو ،دا یې ویل چي زړه مي زړه مي،ما دا گمان وکئ چي مړ سو ډیره وارخطاء سومه،په هغه نیمه شپه کي مي روغتون ته راروستی، ستاسو کره نسوای در تللای چي خبرکړی مي وائ، اوس یې د مابنام راهستي نه خبره کړې ده او نه یې څه ویلي دي،په دغه خیال دی لکه ویني چي یې.

ماورته و ویل:

خدای(ج) به هرڅه اسانه کړي.په دغه وخت کي یو ډاکتر راغی،یوه نسخه یې لیکلې وه چي دا دوا ته ضرورت دی ورته رایې وړی،ما هغه نسخه له ډاکتر څخه را واخسته او له بازاره مي هغه دوا ورته راوړل کومه چي ډاکتر راته په نسخه کي لیکلې وه،هغه دوایې ورکړه خوهیڅ فایده یې نه ورته رسیده،تر څو چي ډاکترانو راته و ویل چي علاج یې نه کیږي ،که یې هر ځای ته یو سی،د ژوند اخیري شـــېبې یې دي ،تر څلورو ورځو پوري بیچاره نظرجان اکا ډیر په تکلیف تیري کړې ،په دا پنځمه ورځ د مابنام پر اتوبجو یې ساه وخته او د ژوند اخیري شپه یې سوه ،زرغوني ژړاوي وربا ندي شروع کړې،خو د روغتون ډاکترانو دلاسایې ورکوله،مګر هغې یې پر خبرو هیڅ غوږ هم نه نیوی،ځکه پلار یې د هغې له پاره یو لوی غر وو او دې به دا ویل کاشکي یې زه پر ځای مړه سوې وای.

ماورته و ویل:

ته اوس ژړا پرېږده ،درځه چي کورته یې یوسو، د روغتون ډاکترانو هم زموږ سره امبولانس واستوی او د زرغوني ترکوره یې را و رسولوو ،دغه شپه یې پر خپل کور وکړه،سهار مو وختي جنازه مسجد ته راوړه ،په ټولو مسجدو کي مو اعلانونه وکړل،دقبر لپاره مو هم خلک وا ستول او زه راغلم په احمدپسي هغه مي په خبر کی،چي نظرجان اکا وفات سوی دی.هغه هم راسره روان سو او مسجد ته راغلو او له مسجده مو جنازه را واخسته تر هدیرې پوري ،قبر یې تیار سوی وو ،لمونځ مو ورکی، او وروسته مو خاورو ته و سپاری،یو ساعت لا هم هلته معطله سوو ،بیا ما احمد ته و ویل:

زه به ورسم د زرغوني کورته او له دوی سره به و اوسم،ته راسره ځې.

احمدخپل جیب ته لاس کی ،له جیبه یې شل زره افغانۍ را وکښلې ماته یې راکړې چي دا ورکړه ،خو زه نه سم درسره تللای.

ما هم له احمده پیسې را واخستې او د زرغونې کورته راغلم،گورم چې زرغونه په غمو کې داسې غرقه وه،دونه ډیره خوابې بده وه چې بیخې یې ماته پام سوی هم نه دی،ور ږغ مې کړل چې زرغونې خو د زرغونې هیڅ نه راپام کیږي، د دوهم ځل لپاره مې بیا ورږغ کړل زرغونې.

دا وار یې راته پام سو او راته و یې ویل:

آآ ! څه وایې.

ماورته و ویل:

په څه چورتو کې ورکه سوې.

هغې راته و ویل:

بیخي نه پوهېږم ،چه په کوم چورت کي ومه،چیري یمه،چیري اوسېدمه،چیر ته تلمه ،سر مي نه خلاصیږي ،خو دومره پوهېږم ،چې خدای(ج) مي له سره څخه اسمان لیري کی،پر ما ډیر غمونه،خواری،تکلیفونه او هر سخت راغلی دی،خو تر ټولو دغه د پلار مړینه ډیره گرانه راته تمامه سوه،هر څه چې مي درلودل هغه راڅخه ولاړل ،بیخي له ژونده څخه بېزاره یمه.

ماورته و ویل:

دومره ژر هم مه نا امیده کېږه،که ته دومره غمونه او اندیښنې و کړې ،نو ځان ته دي تاوان دی ،ستا په غمو او اندیښنو خو بیرته نه را ژوندی کیږي،صبر کوه خدای(ج) به درباندي مهربانه سي،وسواس مه کوه ځکه وسواس کولو ته دي شیطان هڅوي او له خدایه(ج) دي ناراضه کوي،که ته دومره پر ځان فشار را ولې،نو مور خو دي بیا بیخي پر ځان فشار راولي،د هغې په خاطر له دې کارونو او چورتونو څخه لاس واخله،مرگ خو حق دی ،هیڅوک هم ژوندي نه پاته کیږي،که انس دی که جن،هر ژوندی جسم باعث د مرگ گرځي،نه زه پاته کېږم نه ته پاته کېږې ،ټول مړه کیږو او پر مرگ باور لرو ،دا خبري مي ورته و کړې او له جیبه مي د احمد پیسې او زما سره هم یو څه وې را وکښې او هغې ته مي ور کړې او ورته و مي ویل:

زه وږی یم که کوم څه پاته وي نو راته تیار یې کړه،زرغونه هم ولاړه سوه هگی یې را ماتي کړې ،هغه یې راوړې نو ما زرغونه او مور یې هم راسره شریک کړله په ډوډۍ خوړلو باندي مو پیل وکړ او په ټولو مو یوځای په خوند و خوړه ،دوی مي بیخي چورتوته نه دي پرایښي ،چې و ژاړي یا غم زور ورباندي وکړي،شپه مو په دغه رقم سره

تیره کړه،سهار مو د نظرجان اکا فاتحه هم واخسته،ختم مو هم پسي و کی،تر یوې هفتې پوري زه د زرغونې سره د شپې او ورځي ومه،اخیر ته د زرغونې مور راته وویل:

تاته نوره اجازه ده اوس مورې یواځي پرېږده،ته به تر څو پوري راسره په تکلیف یې،ته هم خپل کور لرې ،د غومره وخت چي دي راسره تیرکی لا دي کور ودان،خدای(ج) دي خیر درکړي.

ماورته و ویل:

تاسو زه څنګه یواځي پریښودلای سم ،ما ته د خپل کور له خوا هیڅ مشکل نسته ،زما د کور له خوا تاسو هیڅ غم مه کوی.

بیا زرغونې راته و ویل:

مور مي رښتیا وایي،اوس هم ډیر راسره سرګردانه سوې،ستا دا احسان به زه ټول عمردر ادا نه کړم.

ماورته و ویل:

دا خبري خو مه کوه ،څه مي درسره کړي دي ،ما خو وعده درسره کړې ده،چي په هر مشکل کي درسره ولاړ یم.

زرغونې و ویل:

څه به لا راسره کوې ،څه دي نه دي راسره کړي،ستا او د احمد ښه به زه ټول عمر هیرنکړم.

ما ورته و ویل:

مخامخ د چا صفت کول ښه نه وي،ښه نو چي تاسو راته وایاست نو به ولاړ سم ،نو مي خدای پاماني ورسره وکړه او له کوره یې را و وتلم،پوره لس دوولس شپې و سوې چي نه وم ورغلی، نویوه ورځ مي ځان بیکاره کی او ورغلمه.

دستي زرغونې راته و ویل:

چیري یې د انځر ګله،بیخي ورک ورک یې،مورې خو دي هیر کړي یو.

ما ورته و ویل:

رښتیا هم چي ډیر درته ملامت یم، وار مي نه جوړیدی چي درته راسم یو کارنه یو کاربه راته پیدا سو ،ډیره بخښنه غواړم.

زرغونې و ویل:

هسي مسخرې مي درسره کولې،ښه سو چي راغلې مورې هم ديغ سوي وو ،بيخي مو نفس ختی ،دا اوس دستي ستا دراتلو له مخه يوه مرکه هم راته راغلې وه ،مورمي ورته و ويل:چي مورې پر دې حال يو ،تاسي اوس ولاړ سی مورې به مشوره وکړو.

هغوی ويل:تاسي مشوره وکړی مورې به انشاءالله په يوه هفته کي بيرته درته راځو ،دوی خواران نوزما له عمله څه خبردي،چي ما څه نه دي کړي.

ما ورته و ويل:چي تا هيڅ هم نه دي کړي،ته به خپل تيرسوی ژوند په ذهن کي لا هم نه در ګرځوې،چي تير سو هغه هير سو ،په تا خو هغوی نه دي خبر او نه درباندي خبريږي او که درباندي خبر هم سول ،ته به يې نه ورسره منې او نه زه دا کيسه چاته کوم او نه يې په خوله راوړم،د احمد له طرفه هم خاطرجمعه اوسه چي هيچا ته به نه وايې او که څوک خبرهم سول نو مورې به ورته پښېمانه سو ،چي دا هسي تور ور باندي لګيدلی دی،نو که ما دوست ګڼې او زما منې نو دغي مرکې ته ځواب مه ورکوه ،ځکه اوس خوته هم يواځې يې او مور دي هم يواځي ده،که له ځان او مور سره دي ښه کوې نو زما خبره و منه اودا دوستي له لاسه مه ورکوه ،ژوند بې ملګري نه تيريږي ، له فکرونو به خلاصه سې،له وام او ترس څخه به خلاصه سې،له يواځيتوب څخه به خلاصه سې،له غمو څخه به خلاصه سې،له ناروا څخه به خلاصه سې، که هوس ده هم بالا بس ده، خدای(ج) به دي ژوند ور سره خوشاله کړي تل به خوشاله يې،اوس خو دي پلار نسته او مور به دي هم ستا سره اوسي،تا ته الله(ج) داسي حسن او ښايست درکړی ،چي ليوني به هم درته ځاريږي،هيڅکله به څوک له دې رازه خبر نه سي او که خبر هم سول نه به يې مني ، بيامي د زرغونې مورته هم و ويل:چي ته ورته و وايه چي په دې کار راضي سي.

مور يې هم ورته و ويل:دا چي دوی هم درسره همکاري کوي او درباندي خوشاله دي نو ته څه غواړې او د چا پروا لرې لوري،زه هم خوشالېږم چي ستا ژوند خوشاله او برابر وي،ټول عمر به زه نه يم درسره،يوه ورځ نه يوه ورځ به مړه يم،بيا به بيخي يواځې سې او د کمک لپاره به څوک نه لرې،اوس زه هرڅه درسره کولای سم،زما دعا هميشه در سره مل ده او زما خبره به پر مځکه نه غورځوې لوري ، بيا ورته احساساتي سوه ،چي که دي دا مرکه قبوله نه کړه، خپلې شيدي نه دربخښم.

زرغونې چي د مور دا جدي حالت وليدی، نو يې ورته و ويل:زه دي ستا پښو ته صدقه سم،ستا هري بلاته دي و درېږم موري،ستا هره فيصله ماته منظور او قبول ده،که مي ټول عمر په سره اور هم تير سي ،زه يې ستا له وجي قبلوم ،دا خو زما د ژوند د ښه کيدو

خبره ده،که ته راته و وايې چي ځان سره اورته واچوه،زه يې د سر په سترگو منم او اورته لو ېږم،بلکل زما ستا فيصله قبوله ده،زما اختيار ستا وو او ستا دی.

ما چي د زرغونې له خولې څخه دا خبري وا ورېدې ډير خوشاله سوم،چي د مور او زما خبره يې و منله،نو مي د زرغونې مور ته و ويل:چي مرکه بيا څه وخت راځي؟

هغې راته و ويل:

چي کيدای سي په دا يوه هفته کي را سي.

ماورته و ويل:

چي تاته يې کور معلوم دی؟.

هغې راته و ويل:

هو کور يې را معلوم دی.

ما ورته و ويل:

د پخوانيو خلکو متل دی ،چي پر ښو تلوار او پر بدو تامل،هر څونه چي دا کار ژر سره رسيږي دغومره بهتر دی،نو مي د زرغونې مور ور وا ستوله چي هسي ورسي او دا دوستي سره و رسوي،چي موږ دوستي درسره کوو ،نو هغه غريبه هم دستي را ولاړه سوه او ورغله ،ما او زرغونه يو اځي سره پاته سولو ،ورته ويل مي :چي که دا دوستي سره و رسېده ډير به ښه سي او زه به ډير درڅخه خوشاله سم،دا به دي پر ما يو لوی احسان وي.

زرغونې راته و ويل:

که دا سي وي نو احسان به مي نه هيروې.

ماورته و ويل:

بيخي يې نه هېروم،تر دريو ساعتو پوري ما او زرغونې خبري کولاې او مور يې هم راغله ،ماته يې تبريکي راکړه،چي کار سره و رسېدی او زموږ دوستي يې قبوله کړه،صبا ته له خيره سره راځي ستن او تار وړي.

زه ډير خوشاله سوم نو مي د زرغونې مور ته و ويل:

دا چي پر مادي دا زيری و کی،نو د ستن او تار ټول مصرف زه کوم هغه هم ستا د زيري په بدل کي،دستي را ولاړ سوم بازار ته راغلم او ټول هغه شيان کوم چي ضروری وه هغه مي ورته راوړل،چي دا سبا ته تيار کړی ترڅو چي مو دوستان راځي ،بيا مي له دوی څخه رخصت را واخستی او ورته و مي ويل چي زه بيا سبا راځمه،راغلمه کور ته او د سبا په انتظار وم ،په رښتيا هم چي دا شپه له خوشالی څخه راباندي اوږده سوه

،سهار لس بجې وې چي ورغلمه،لومړی مي د زرغونې مور ولیده چي ډیره خوشاله مالومیده،پوښتنه مي ځني وکړه،چي کار سره و رسېدی؟
هغې راته و ویل:
چي هو کار په خیر سره و رسېدی، ستن او تار یې یو وړل،کله چي یې دا خبره راته وکړه نو بیخي بې حده خوشاله سوم،نو مي ورته و ویل:
چي ښه سو دا کار هم سره و رسېدی،چیرې ده زرغونه؟
هغې راته و ویل:په خپله خونه کي ده،ته چي راغلې نو له شرمه ننوتله خوني ته.
زه هم خوني ته پسي ورغلم، زرغونې له شرمه ځخه راته کتلای نسوای،نو مي ورته و ویل:
چي اوس زما ځخه هم شرمېږې ،کله نا کله شرم هم د خوشالۍ سبب گرځي،تا ته دي ستا خوشالي مبارک وي،مبارکي چي مي ورکړه،نو مي د اخیري ځل لپاره په غېږ کي ټینگه و نیول او ورته و مي ویل:
چي زما خبري په یاد لره،پخوانۍ کیسې له ذهنه و باسه ،نه ما ته پېژندلې او نه تا زه پېژندلم، پس له نن ځخه د خوشالۍ،سوکالۍ او نیکمرغۍ ژوند او اوږد عمر در ته غواړم.

۰۱_۰۳_۱۳۸٦

پاي